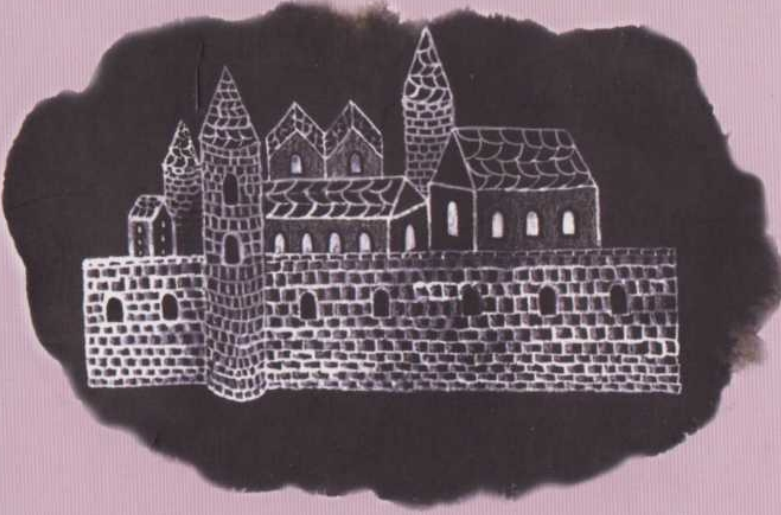

URSULA K. LE GUIN

YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ

Metis Edebiyat

Yerdeniz Büyücüsü - Ursula K.Le Guin

Yerdeniz I

*"Sanırım **Yerdeniz Büyücüsü** 'nün en çocuksu yanı konusu: Büyümek.*

Büyümek, benim yıllarımı alan bir süreç oldu; bu süreci otuzbir yaşımda tamamladım - ne kadar tamamlanabilirse; o yüzden de çok önemsiyorum. Çoğu genç de önemser.

Ne de olsa esas işleri budur: Büyümek. "

— Ursula K. Le Guin

Metis Edebiyat | Roman

ISBN-13: 978-975-342-057-0

Ursula K. LeGuin

YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ

Ursula Kroeber LeGuin, 1929'da Kaliforniya'da doğdu. Babası ünlü antropolog Alfred Kroeber, annesi yazar Theodora Kroeber'dir. Radcliff ve Columbia üniversitelerinde edebiyat eğitimi gördü. 1950'li yıllarda fantastik öyküler ve romanlar yazmaya başladı. 1962'de ilk bilimkurgu öyküsü yayımlandı. 1974 tarihli *Mülksüzler*'e kadar altı bilimkurgu romanı yazdı. Bu tarihten sonra zaman zaman bilimkurgu öyküleri yazmakla birlikte romanlarında daha ziyade yarı gerçekçi/ yarı fantastik temalar işledi.

Kısa hikâye, deneme, şiir, çocuk kitapları ve roman türlerinde eserler veren LeGuin'in aldığı çok sayıda edebiyat ödülü arasında Ulusal Kitap Ödülü, beş kez Hugo ve beş kez Nebula Ödülü, Kafka Ödülü ve PEN/Malumud Ödülü bulunuyor. Halen Portland, Oregon'da yaşamaktadır.

Türkçede *Mülksüzler* ile başladığımız LeGuin edebiyatı, okurdan gördüğü ilgiyle birlikte geniş bir koleksiyon oluşturdu. "Yerdeniz" dizisi, yazarın ilk dört kitaptan on yıl sonra yazdığı *Öteki Rüzgâr* la bir beşleme haline geldi. Kısa hikâyelerden oluşan *Yerdeniz Öyküleri* de bu beşlemeyle aynı coğrafyada geçmektedir.

LeGuin'in düzyazılarını merak eden okurlarımıza, edebiyat konulu makale ve denemelerini bir araya getirdiğimiz *Kadınlar Rüyalar Ejderhalar* başlıklı seçkiyi öneriyoruz.

Metis Yayınları İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul

Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519

e-posta: info@metiskitap.com www.metiskitap.com

Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ

Yerdeniz I Ursula K. LeGuin

Özgün Adı:

A Wizard of Earthsea

© Ursula K. LeGuin, 1968 © Metis Yayınları, 1998, 2003

Virginia Kidd Literary Agency, Inc. ve Prava I Prevodi ile yapılan sözleşme temelinde yayımlanmaktadır.

Altıncı Basım: Kasım 2011

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen

Yayıma Hazırlayan: Bülent Somay

Resimler: Deniz Bilgin, 1994

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:

Yaylacık Matbaacılık Ltd.

Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203 Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003 Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-057-0

URSULA K. LEGUIN

YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ

Yerdeniz I

Çeviren:

ÇİĞDEM ERKAL İPEK

metis

LEGUIN KOLEKSİYONU

MÜLKSÜZLER 1991
ROCANNON'UN DÜNYASI 1995
BALIKÇIL GÖZÜ 1995
DÜNYAYA ORMAN DENİR 1996
BAĞIŞLANMANIN DÖRT YOLU 1997
UÇUŞTAN UÇUŞA 2004
DÜNYANIN DOĞUM GÜNÜ 2005
İÇDENİZ BALIKÇISI 2007
LAVINIA 2009
RÜYANIN ÖTE YAKASI 2011

Yerdeniz

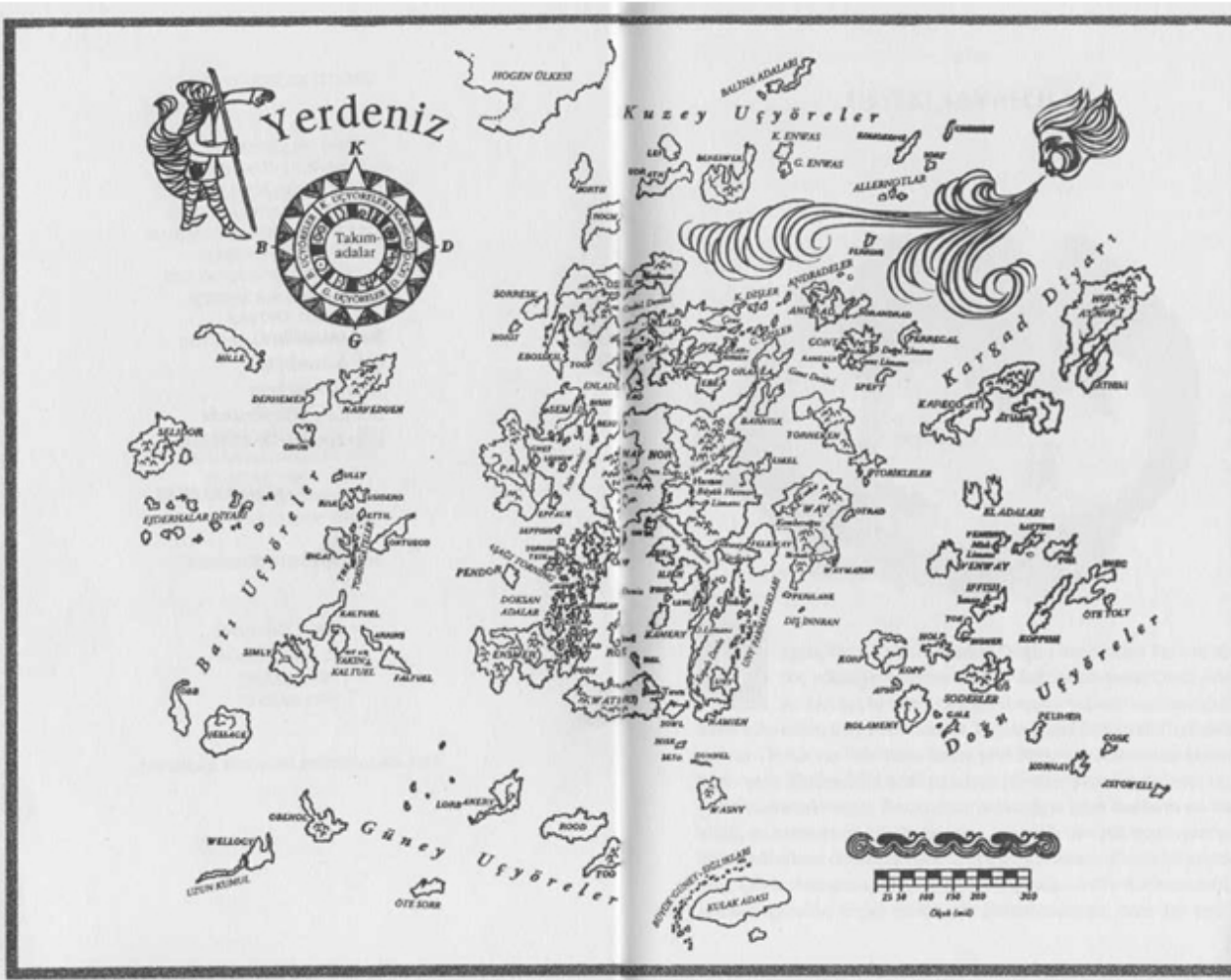
YERDENİZ BÜYÜCÜSÜ 1994
ATUAN MEZARLARI 1995
EN UZAK SAHİL 1995
TEHANU 2000
ÖTEKİ RÜZGÂR 2004
YERDENİZ ÖYKÜLERİ 2001

Batı Sahili Yıllıkları

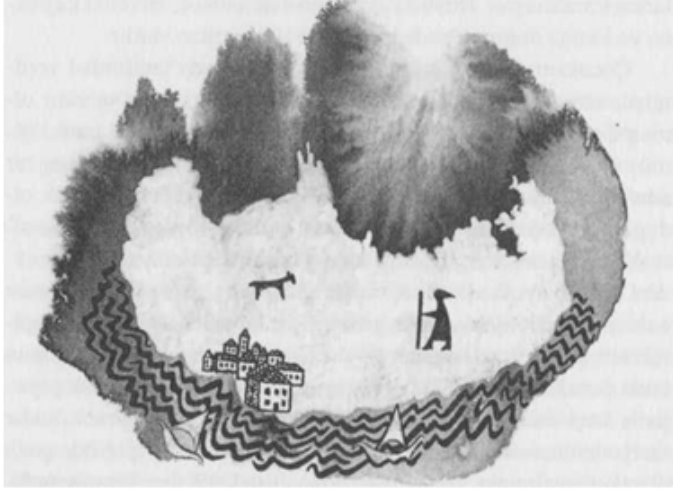
MARİFETLER 2006
SESLER 2008
GÜÇLER 2009
KADINLAR RÜYALAR EJDERHALAR 1999

Söz sessizlikte,
ışık karanlıkta,
yaşam ölürlen;
bomboş gökyüzünde
uçarken parlar atmaca.

-EA'NIN YARADILIŞI

BİR -SİSTEKİ SAVAŞÇILAR

Başını, fırtına yüklü Kuzey Doğu Denizi'nden bir mil kadar yükseğe kaldıran tek bir dağdan oluşmuş Gont Adası, büyücüleriyle ünlüdür. Gont'un yüksek vadilerindeki kasabalarından, derin ve karanlık koylarındaki liman şehirlerinden, Adalar Diyarı'nın hükümdarlarına şehirlerde büyücü olarak hizmet eden veya Yerdeniz'de adadan adaya büyüler yaparak dolaşan birçok Gontlu çıkmıştır. Bazılarının anlattığına göre bunların en büyüğü, en azından en büyük gezgini, yaşadığı devirde hem ejderhalar efendisi hem de Başbüyücü olan Çevik Atmaca adında bir adammış. Çevik Atmaca'nın hayat hikâyesi gerek *Ged'in Kahramanlıkları'* nda gerekse başka şarkılarda anlatılmaktadır, ama bu öykü,onun ünlenmesinden, adına şarkılar yakılmasından önce olanların öyküsüdür.

Çevik Atmaca, Kuzey Yakası Vadisi'nin başındaki dağın yükseklerine kurulu Onakçaağaç adında bir köyde dünyaya gelmişti. Bu vadinin çayır ve tarlaları köyün aşağısından kademe kademe denize doğru iner. Bölgedeki diğer kasabalar Ar Nehri'nin kıvrımlarına kurulmuştur. Köyün yukarısında ise sadece, zirvenin kayasına ve karnına doğru, tepe tepe yükselen bir orman vardır.

Çocukken taşıdığı ad olan Duny, ona annesi tarafından verilmişti; zaten annesinin ona verebildiği, sadece hayatı ve ismi olmuştu çünkü daha Çevik Atmaca bir yaşına varmadan annesi ölmüştü. Köyün tunçustası olan babası pek konuşmayan, suratsız bir adamdı. Duny'nin altı ağabeyi de yaşça ondan oldukça büyük olduğundan, toprağı işlemek, denizlere açılmak veya tunç-ustası olmak için Kuzey Yakası Vadisi'ndeki başka kasabalara giderek ev-

den bir bir ayrılmışlardı. Çocuğu şefkatle yetiştirebilecek kimse kalmamıştı. Duny bir yaban gibi yetişt; kuvvetli bir ayrık otu; gürültücü, mağrur ve huysuz, boylu poslu, çevik bir oğlan. Köyün öteki çocukları ile birlikte dere kaynaklarının üzerindeki dik çayırarda keçi otlatıyordu Duny; körükleri harekete geçirecek kadar kuvvetlenince de babası onu kamçı ve dayakla tunç işliğinde çırak olarak çalıştırmaya başlamıştı. Ama o pek bir işe yaramıyordu. Hep işten kaytarıp kaçıyor, ormanın derinliklerinde dolaşıyor, tüm Gont nehirleri gibi hızlı ve soğuk akan Ar Nehri'nin gölcüklerinde yüzüyor, sarp kayalık ve uçurumlardan ormanın tepesindeki, Perregal'dan sonra hiçbir adanın var olmadığı engin kuzey okyanusunu seyredebileceği zirvelere tırmanıyordu.

Köylerinde, ölen annesinin bir kız kardeşi yaşıyordu. Bebekken yapılması gereken şeyleri bu teyzesi yerine getirmişti, fakat kadının da kendisine ait işleri vardı; Duny kendi başının çaresine bakabilecek bir duruma gelince de onunla artık hiç ilgilenmemeye başladı. Fakat bir gün, Duny henüz yedi yaşında, dünyadaki sanatlar ve güçler hakkında hiçbir şey bilmeyen cahil bir çocukken, teyzesinin kulübenin damına çıkıp aşağıya inmek istemeyen bir keçiye söylediği sözleri duydu: Keçi, teyzesinin söylediği tekerlemeyi duyunca hemen atlayıp yanına gitmişti. Ertesi gün, Yüksek Şelâle' deki çayırarda, uzun kıllı keçileri otlatırken Duny anlamını, işlevini ve ne tür sözcükler olduğunu bilmeden, duymuş olduğu sözcüklerle onlara seslendi:

Noth hierth malk man

hiolk han merth han!

Duny tekerlemeyi yüksek sesle haykırınca keçiler ona doğru geldiler. Hızla geldiler, hepsi bir arada ve hiç ses çıkarmadan. Sarı gözlerindeki karanlık yarıktan ona baktılar.

Duny güldü ve ona keçiler üzerinde iktidar sağlayan tekerlemeyi bir kez daha haykırdı. Keçiler ona daha da yaklaştılar; ıkış tıkış etrafını sardılar. Birdenbire Duny keçilerin kalın sivri boynuzlarından, tuhaf gözlerinden ve tuhaf sessizliklerinden ürktü. Onlardan kurtulup kaçmak istedi. Etrafında bir yumak olmuş keçiler de onunla beraber koştular; sonunda bütün keçiler, görünmez bir iple bir araya bağlanmış gibi saldırırcasına köye vardılar, çocuk da ortalarında ağlıyor ve böğürüyordu. Köylüler keçilere sövmek ve oğlana gülmek için evlerinden dışarı fırladılar. Aralarından, oğlanın teyzesi geldi; o gülmüyordu. Keçilere bir şey söyledi ve hayvanlar büyüden kurtularak meleşip otlamaya başladılar.

"Benimle gel," dedi teyzesi Duny'ye.

Duny'yi, tek başına yaşadığı kulübesine götürdü. Genellikle buraya çocukların girmesine izin vermezdi; çocuklar da buradan korkarlardı zaten. Kulübe alçak ve karanlık, penceresizdi; civanperçemi, solucan otu ve defne gibi şifalı bitkilerden çıkan güzel kokularla doluydu. İçerde teyzesi ateşin önüne bağdaş kurarak oturdu, dağınık siyah saçlarının arasından yan gözle oğlana bakıp keçilere ne dediğini, tekerlemenin ne olduğunu bilip bilmediğini sordu. Oğlanın hiçbir şey bilmediği halde keçileri, yanına gelip onu izlemeleri için büyü ile bağladığını öğrenince Duny'nin, gücün malzemesine sahip olduğunu anladı.

Kızkardeşinin oğlu olarak ona hiçbir şey ifade etmeyen bu oğlana, artık başka bir gözle bakmaya başladı. Onu övdü ve ona daha çok hoşlanacağı tekerlemeler öğretebileceğini söyledi. Bir salyangozu kabuğundan dışarı baktıracak bir sözcük veya bir şahini gökyüzünden çağırarak bir isim gibi.

"Evet, öğret bana o ismi!" dedi keçilerin uyandırdığı korkudan kurtulup, teyzesinin, ne kadar akıllı olduğu yolundaki övgüleriyle kasılmakta olan Duny.

Cadı kadın "Eğer sana öğretirsem, hiçbir zaman o sözcüğü diğer çocuklara söylemeyeceksin," dedi.

"Söz."

Kadın onun bu istekli cahilliğine gülümsedi. "İyi o halde. Fakat sözünü bağlayacağım. Ben tekrar çözünceye kadar dilin bağlanacak, sana öğrettiğim sözü başka birinin duyabileceği bir yerde söyleyemeyeceksin. Sanatımızın sırlarını saklamamız gerek."

"İyi," dedi oğlan. Çünkü arkadaşlarının bilmediği ve yapmadığı şeyleri bilmek ve yapmak düşüncesi hoşuna gittiğinden, sırrı oyun arkadaşlarına söylemeye hiç niyeti yoktu.

Teyzesi dağınık saçını arkasına toplayıp elbisesinin kemerine düğüm attıktan sonra tekrar bağdaş kurup ateşe avuç avuç yaprak atarken, o, kıpırdamadan oturdu. Böylece ateşten çıkan duman yayılıp kulübenin karanlığını doldurdu. Kadın şarkı söylemeye başladı. Sesi zaman zaman değişiyor, yükselip alçalıyordu; sanki başka bir ses onun içinden şarkı söylüyormuş gibi. Şarkı sürdü de sürdü, ta ki oğlan uyanık mı, uyuyor mu olduğunu anlayamayacak hale gelinceye kadar. Tüm bu süre içinde de cadının hiç havlamayan yaşlı siyah köpeği, dumandan kanlanan gözleriyle oğlanın yanında oturdu. Sonra cadı kadın, Duny'ye anlamadığı bir dilde konuştu; sihir çocuğu etkisine alıp onu sessizleştirinceye kadar da, ona bazı tekerlemeleri ve sözleri birlikte söyledi.

"Konuş!" dedi, tılsımı denemek için.

Çocuk konuşamadı ama güldü.

O zaman teyzesi çocuğun gücünden biraz korktu çünkü bu yapabildiği en güçlü büyüydü: Sadece konuşmasını denetim altına almaya ve onu susturmaya değil, aynı zamanda, sihir sanatında hizmette bulunması için onu kendisine bağlamaya çalışmıştı. Büyü onu bağladığı halde çocuk yine de gülebilmşti. Kadın bir şey söylemedi. Duman dağılıncaya kadar ateşin üzerine su döktü ve içmesi için oğlana su verdi. Odanın havası temizlenip çocuk tekrar konuşmaya başlayınca ona, şahinin çağrıldığında gelmesini sağlayan asıl ismini öğretti.

Bu, Duny'nin tüm hayatı boyunca izleyeceği büyücülük yolundaki, bir gölgeyi avlamak için denizde ve karada, ölüm krallığının ışısız kıyılarına kadar kovaladığı yoldaki, ilk adımıydı.

Şahinleri adlarıyla çağırdığında, havadan kendisine doğru alçaldıklarını ve prenslerin avcı kuşları gibi bileğine şimşek kanatlarıyla konduklarını anladığı zaman, diğer isimlerin açlığını duyarak teyzesine gidip atmacanın da, balık kartalının da, kartalın da isimlerini öğrenmek istedi. Gücün sözcüklerini öğrenebilmek için cadının kendisinden istediği her şeyi yaptı; öğrendiklerinin hepsi yapması veya bilmesi hoş şeyler olmasa da, öğrettiği her şeyi öğrendi. Gont'ta bir söz vardır: *Bir kadın büyüğü kadar zayıf*. Bir söz daha vardır: *Bir kadın büyüğü kadar habis*. Onakşaağaç'ın cadısı kara büyücü değildi; Kadim Güçler'le bir alışverişi olmamış, yüksek sanatlarla da hiç uğraşmamıştı; ama cahil insanlar arasında yaşayan cahil bir kadın olarak yeteneğini, sık sık aptalca ve belirsiz amaçlara harcıyordu. Gerçek büyücülerin bildiği, yolunda hizmet verdiği ve büyülerini gerçekten gereksinim duyulmadan kullanmalarını engelleyen Denge ve Düzen hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun her durum

için bir büyüsü vardı ve sürekli tılsımlar yapıyordu. Bilgilerinin çoğu, beş para etmez birer hileydi; ayrıca gerçek büyüyü, sahte büyüden ayıramıyordu. Bir sürü hastalık tanıyordu; belki de hasta etmekte, iyi etmekten daha ustaydı. Birçok köy cadısı gibi aşk iksirleri kaynatabiliyordu; ama daha başka, daha çirkin iksirleri de vardı, erkeklerin kıskançlık ve nefretine yarayan. Fakat bu tür çalışmaları genç çırağından uzak tutuyor, ona, elinden geldiğince dürüst bir sanat öğretmeye çalışıyordu.

İlk başlarda Ged'in büyücülük sanatından aldığı tüm zevk çocukçaydı; bu sanatın ona verdiği, hayvan ve kuşları etkilemesine yarayan güç ve bunların bilgisiydi. Tüm yaşamı boyunca da bundan hep zevk aldı. Onu sık sık yüksek çayırlarda, etrafında yırtıcı kuşlarla gören diğer çocuklar, ona Çevik Atmaca adını takmışlardı; gerçek isminin bilinmediği daha sonraki yaşamında, gündelik isim olarak taşıdığı bu ismi de böylece edinmiş oldu.

Cadı kadın, bir sihirbazın insanlar üzerinde edinebileceği büyük gücü, şerefi ve zenginliği anlattıkça, Duny daha yararlı bilgiler edinmeye koyuldu. Çok çabuk öğreniyordu. Cadı onu övüyordu; köyün çocukları ise ondan korkmaya başladılar. Kendisi de, kısa bir süre sonra, insanlar arasında önemli biri olacağına emindi. Böylece on iki yaşına kadar cadıyla, kelime kelime, büyü büyü, çalışmaya devam etti ve kadının bildiği şeylerin çoğunu öğrendi. Cadı ona bulma, bağlama, onarma, açma ve ortaya çıkarma tılsımlarıyla ilgili ve şifalı otlar ve tedavi konusunda bütün bildiklerini öğretti. Halk şairlerinin öyküleri ve Büyük Kahramanlıklar hakkında bildiği her şeyi ona söyledi; öğretmeni olan sihirbazın kendisine öğrettiği Gerçek Lisan sözcüklerini, o da Duny'ye öğretti. Ayrıca Duny, Kuzey Yakası Vadisi'nde ve Doğu Ormanı'nda, bir kasabadan bir kasabaya gezen iklimciler ve gezgin hokkabazlardan, çeşitli numaralar, şakalar ve gözbağı tılsımları öğrenmişti. İşte, bu hafif tılsımların birinin sayesinde, içindeki büyük gücün varlığını kanıtladı.

O günlerde Kargad İmparatorluğu güçlüydü. İmparatorluk, Kuzey ve Doğu Uçyöreleri arasında kalan dört ülkeden oluşur: Karego-At, Atuan, Hur-at-Hur, Atnini. Buralarda konuşulan dil Adalar Diyarı'nda veya diğer Uçyöreler'de konuşulan hiçbir dile benzemez; buraların insanları da, kanın renginden ve yanan köylerin kokusundan hoşlanan, beyaz tenli, sarı saçlı, vahşi, barbar insanlardır. Bir yıl önce kırmızı yelkenli gemilerden oluşan filolarının büyük gücüyle akınlar yaparak, Torikles ve güçlü bir ada olan Torheven'e saldırmışlardı. Bu olayın haberi kuzeye, Gont'a kadar geldi fakat Gontlu hükümdarlar kendi korsanlıklarıyla meşgul olduklarından diğer ülkelerin kederlerine pek aldırış etmediler. Derken Spevy de Karglar'ın eline düştü, yağmalandı, yakıldı yıkıldı, halkı esir alındı; öyle ki burası hâlâ bir enkaz halindedir. Karglar zafer tutkusuyla Gont'un yanına kadar yanaşıp otuz büyük gemiyle, bir ordu halinde Doğu Limanı'na çıktılar. Savaştlılar, şehri aldılar ve yaktılar. Gemilerini Ar Nehri'nin ağzında koruma altında bırakıp, önlerine çıkan hayvanları ve insanları keserek, yağmalayarak, yıkarak Vadi'den yukarı çıktılar. İlerledikçe gruplara ayrıldılar; her grup canının çektiği yere gitti. Bunların ellerinden kaçanlar, zirvedeki köyleri uyardılar. Kısa bir süre sonra da Onakçaağaç'taki insanlar, doğuda, gökleri karartan dumanları gördü; o gece Yüksek Şelâle'ye tırmananlar aşağıya, ince bir sis tabakası altında kalmış, hasata hazırlanmış tarlalardaki yangınlarla yol yol kırmızı görünen Vadi'ye; alev alev dallarda kızaran meyvalarıyla yanmış meyva bahçelerine; için için yanan harap çiftlik evlerine baktılar.

Köylülerin bir kısmı, koyaklardan kaçıp ormana gizlendi, bir kısmı hayatları pahasına savaşmak için hazırlandı; bir başka bölümü ise hiçbir şey yapmadan ağıtlar yakmaya başladı. Cadı kaçanlar arasındaydı. Kapperding Uçurumu'nda bir mağaraya gizlenip, mağaranın ağzını da büyülerle mühürledi. Duny'nin babası, yani tunçustası, kalanlar arasındaydı; elli yıldır çalıştığı tunç ocağını terk etmemiştir. Bütün gece boyunca, elinde hazır bulunan madeni, mızrak ucu haline getirmek için döverek çalıştı. Diğerleri de onunla birlikte bu uçları kürek ve çapaların saplarına -yuva açıp adam gibi vidalayacak vakit olmadığından- bağlayarak çalıştılar. Köyde avlanmak için kullanılan oklardan ve bıçaklardan başka silah yoktu; çünkü Gont'un dağlarında yaşayan halk savaşçı değildir; onlar savaşçılarıyla değil, keçi hırsızları, deniz korsanları ve büyücülerıyla ünlüdür.

Güneşin doğmasıyla beraber adanın yükseklerine, çoğu güz sabahında olduğu gibi, kalın, beyaz bir de sis çöktü. Onakçaağaç'ın kulübe ve evleri arasındaki sokaklarda, köylüler okları, yayları ve yeni yapılmış mızraklarıyla, Karglar'ın uzakta mı yakında mı olduğunu bilemeden, sessizce, hepsi de şekilleri, uzaklıkları ve tehlikeleri onlardan gizleyen sisin içine bakarak, bekliyorlardı. Duny onların yanındaydı. Bütün gece ateşi havayla besleyen tunç ocağının körüğünde, keçi tulumundan yapılmış körüğün saplarını indirip kaldırarak çalışmıştı. Şimdi ise kolları yapmış olduğu işten dolayı öylesine ağrıyor ve titriyordu ki, seçtiği mızrağı elinde tutamıyordu. Nasıl savaşacağına, kendisine veya köylülere nasıl yardımcı olacağına bir türlü akli ermiyordu. Ya daha henüz bir çocukken, Karglı'nın birinin mızrağına saplanıp da ölürse diye endişelenmeye başladı: Ya gerçek adını, erkeklik adını öğrenmeden karanlıklar ülkesine giderse. Soğuk sisin neminden ıslanmış cılız kollarına bir baktı; kuvvetsizliğine hiddetlendi; kuvvetinin sınırlarını biliyordu. İçinde bir güç vardı. Bir de nasıl kullanıldığını bilse; bildiği tüm sihirler içinden kendisine ve beraberindekilere bir üstünlük, en azından bir şans sağlayabilecek hileler aradı. Fakat güç, sadece ihtiyaç olduğunda ortaya çıkmaz: Bilgi de olması gerekir.

Sonunda berrak gökyüzünün zirvelerinde, tüm çıplaklığı ile parlayan güneşin sıcaklığı altında, sis dağılmaya başladı. Sis hareket edip büyük kümeler ve dumanlı huzmeler halinde aralandıkça, köylüler bir grup savaşçının dağdan yukarı doğru çıkmakta olduğunu gördü. Karglar tunçtan başlıklar ve baldır zırhları, kalın deriden göğüslükler, tahta ve tunçtan kalkanlar ile korunuyor; kılıç ve uzun Karg mızrakları taşıyorlardı. Ar'ın derin kıyısından dolana dolana, böbürlenerek, gürültüyle, dağınık bir sıra halinde, beyaz yüzlerinin seçilebileceği kadar yakına geldiler. Birbirlerine seslenirken kullandıkları anlaşılmasız sözcükler de duyuluyordu. Bu akıncı birlikte yüz kadar adam vardı, çok değil; ama köyde yalnızca on sekiz adam ve oğlan vardı.

İşte o anda ihtiyaç bilgiyi çağırdı: Duny, Karglar'ın önünde uzanan yolun üzerindeki sisin incelip, dağıldığını görünce, yararlanabileceği bir büyüsü olduğunu fark etti. Oğlanı çırak olarak almaya çalışan Vadi'deki yaşlı bir iklimci, ona birkaç tılsım öğretmişti. Bu numaralardan birine, sisörme deniyordu; bu belli bir yerde, belli bir süre için sisi bir arada tutan birleştirici bir büyüydü. Bu tılsımla, gözbağı konusunda yetenekli bir kişi, sisi bir süre dayanıp sonra dağılan, hayalete benzeyen şekillere sokabilirdi. Oğlanın bu yeteneği yoktu, zaten onun niyeti de başkaydı; ayrıca büyüü kendi amacı için kullanabilecek gücü vardı. Çabuk çabuk ve yüksek sesle köyün sınırlarını çizen yerlerin isimlerini söyledikten sonra sisörme büyüsünü tekrarladı; fakat bu büyüünün arasına, gizleme büyüsünün sözlerini de

kattı ve en sonunda büyüyü harekete geçiren sözcüğü haykırdı.

Tam büyüünü bitirmişti ki, arkasından gelmekte olan babası kafasına hızlı bir şamar indirip onu yere serdi. "Adam gibi dur salak! Söylenmeyi bırak. Eğer dövüşemeyeceksen git de saklan!"

Duny ayağa kalktı. Artık Karglar'ın köyün sınırına, sepicinin bahçesinin kıyısındaki ulu porsukağacının yanına kadar gelmiş olduklarını duyuyordu. Sesleri ve silahlarının şakırtısı netleşmişti; fakat yine de görünmüyorlardı. Sis, köyün üzerinde yoğunlaşmıştı, ışığı, insanın kendi ellerini göremeyeceği kadar zayıflatıyor, etrafı bulanıklaştırıyordu.

"Hepimizi sakladım," dedi Duny, asık bir yüzle. Babasının vurduğu yer ağrıyordu çünkü; sonra çift yönlü yaptığı büyü de gücünü kurutmuştu. "Elimden geldiği kadar bu sisi burada tutacağım. Söyle öbürlerine, onları Yüksek Şelâle'ye doğru çeksinler."

Tunçustası bu garip ve nemli siste bir hayalet gibi duran oğluna baktı. Duny'nin söylemek istediğini anlaması bir dakikasını aldı, ama anlar anlamaz hemen öbürlerini bulup ne yapmaları gerektiğini bildirmek için -köyün her köşesini bucağını ezbere bildiğinden- sessizce koştu. Karglar bir evin damını tutuşturunca, gri siste, bir de kırmızı bir leke yayılmaya başlamıştı. Fakat Karglar hâlâ köye girmemişlerdi; sisin, ganimetlerini ve avlarını tüm çıplaklığıyla gözler önüne serecek ölçüde dağılmasını bekliyorlardı.

Evi yakılan sepicisi, Karglar'ın burunlarının dibine, düzenli bir şekilde gölgeden çıkıp bağıırıp tekrar gölge içinde kaybolmaları için birkaç oğlan yolladı. Bu arada adamlar bahçe parmaklıklarının arkasından emekleyerek, evden eve koşarak diğer yönden Karglar'a yaklaşmışlar, bir yumak halinde duran savaşçılara ok ve mızraklarla saldırmışlardı. Karglar'dan biri, daha yeni dövülmüş sıcak tunçtan mızrağın boydan boya vücudunu delip geçmesiyle yere düştü. Bir kısmı da okla vuruldu, ama hepsi de çok sinirlenmişti. O zaman onlar da sisin içindeki çelimsiz saldırganlarına karşı saldırıya geçtiler; fakat karşılarında sadece seslerin yankılandığı bir sis kütlesi buldular. Önlerindeki sisi, büyük, tüylü ve kanlı mızraklarıyla delerek sesleri izlediler. Cadde boyunca bağıra çağıra ilerlediler. Boş evler ve kulübeler, kıpır kıpır gri sisin içinden belirip belirip kaybolurken, köyün içinden geçip gittiklerini anlamamışlardı bile. Köylüler etrafı çok iyi tanıdıklarından, çoğu önde dağınık bir şekilde koşuyorlardı. Fakat bazıları, oğlan çocukları ve yaşlılar yavaştı. Karglar'ın ayakları bunlara takılınca, savaş çılgınlıkları atarak ya mızraklarını çektiler ya da kılıçlarıyla deştiler. Atuan'ın Beyaz Kardeş Tanrıları'nın isimlerini haykırdılar:

"Wuluah! Atwah!"

Gruptakilerin bir kısmı, ayaklarının altındaki toprağın sertleştiğini fark edince durdu, fakat diğerleri hemen burunlarının dibinde ilerleyen loş ve titrek şekilleri izleyerek hayalet köyü aramak için yollarına devam etti. Tüm sis, dört bir yandan kaçışan, titreyen, solan şekillerle canlanmış gibiydi. Bir grup Karg, hayaletleri dosdoğru Ar'ın kaynaklarının bulunduğu uçurum kenarına, Yüksek Şelâle'ye doğru kovaladı. İzledikleri şekiller, önlerindeki boşluğa doğru kaçıp, incelmekte olan sisin içinde kayboldular. Onları izleyenler, çılgınlıkları atarak önce sisin, ardından da aniden beliren güneş ışığının arasından, otuz metre aşağıya, kayaların arasındaki sığ göllere düştü. Onların ardından gelip de düşmemiş olanlar, uçurumun kenarında durup, sesleri dinlediler.

O zaman Karglar'ın içine bir endişe düştü; bu acaip siste köylüleri değil, birbirlerini aramaya koyuldular. Tepenin olduğu tarafta bir araya geldiklerinde, yine de aralarında, arkadan koşup gelip bıçaklayan ve sonra tekrar yok olan, hayalete benzeyen, başka şekiller vardı. Karglar birdenbire gri renkli kör sisten çıkıp da sabah güneşi altında çıplak ve parlak duran nehri ve köyün altındaki koyakları görünceye kadar, yokuşaşağı, düşe kalka ve sessizce koşmaya başladılar. Sonra durdular, bir araya geldiler ve geriye baktılar. Dalgalanan ve kıvrılan gri bir duvar yolun öte yanında, gerisindeki her şeyi saklayarak, bomboş duruyordu. Duvardan ise sadece, geride kalmış, uzun mızrakları omuzlarından sallanan bir iki arkadaşları, tökezleyerek saldırırcasına çıktı. Arkalarına bile bakmadan gittiler. Hepsi bu büyülü yerden uzaklara, aşağıya indi.

Bu savaşçılar, Kuzey Yakası Vadisi'nin daha aşağılarında savaştan nasiplerini aldılar. Ovark'tan kıyıya kadar uzanan Doğu Ormanı kasabalarındaki adamlar toplanarak, Gont'u istila edenlere karşı savaşmaya gitti. Gruplar halinde dağlardan aşağıya indiler; o gün ve ertesi gün Karglar Doğu Limanı'nın üstündeki kumsallara kadar geri püskürtüldü. Buraya vardıklarında gemilerinin yakılmış olduğunu gördüler; bunun üzerine sırtlarını denize vererek, hepsi ölünceye kadar savaşa devam etti. Armouth'ın kumları, gelgit temizleyinceye kadar, kanla kahverengiye boyandı.

Fakat, o sabah Onakçaağaç köyünde ve Yüksek Şelâle'de nemli gri sis, bir süre daha asılı kaldıktan sonra aniden dağıldı ve eridi gitti. İnsanlar, orada burada, sabahın rüzgârlı parlaklığında kalakaldılar ve merakla çevrelerine bakındılar. Burada, kanlar içinde, dağılmış uzun sarı saçlarıyla ölü bir Karg yatıyordu; orada ise dövüş sırasında bir kral gibi ölmüş olan sepici.

Köyde, ateşe verdikleri ev hâlâ alev alevdi. Savaşı kazandıklarından, evi söndürmek için koştular. Sokakta ulu porsukağacının yanında, tunçustasının oğlu Duni'yı tek başına, yaralanmamış ama afallamış biri gibi sessiz ve aptal aptal dururken buldular. Yapmış olduğu şeyin farkındaydılar; onu babasının evine götürdüler, cadıyı mağarasından çıkıp canlarını ve mallarını kurtarmış olan bu delikanlıyı kurtarsın diye çağırmaya gittiler. Karglar tarafından sadece dört kişi öldürülmüş ve bir ev yakılmıştı.

Oğlan silahla yaralanmamıştı ama ne yemek yiyebiliyor, ne konuşabiliyor, ne de uyuyabiliyordu; kendisine söylenen sözleri duymuyor, kendisini görmeye gelenleri görmüyor gibiydi. O yörelerde, onu hasta eden şeyden kurtaracak kadar büyüden anlayan biri yoktu. Teyzesi "gücünden fazlasını harcadı," dedi, ama ona yardım edecek bilgisi yoktu.

O, bu şekilde karanlıklar içinde sessiz yatarken, bir sis örerek bir sürü gölge sayesinde Karglı cengâverleri korkutup kaçıran delikanlının öyküsü, tüm Kuzey Yakası Vadisi'nde, Doğu Ormanı'nda, yüksek dağlarda, dağların ardında, hatta Gont'un Büyük Limanı'nda bile anlatıldı. Böylece Armouth'daki kıyımın beşinci gününde Onakçaağaç köyüne bir yabancı geldi: Başı açık, pelerinli, kendi boyunda meşe bir asa taşıyan, ne genç ne yaşlı bir adam. Çoğu insan gibi Ar yolundan çıkarak değil, daha yüksek dağlardaki ormandan inerek geldi. Onun bir büyücü olduğunu hemen anlayan köyün kadınları, adam dertlerine deva olabileceğini söyleyince, onu doğruca tunçustasının evine getirdiler. Oğlanın babası ve teyzesi dışında herkesi dışarı çıkaran Yabancı, sadece, karanlıklara dalmış gözlerle yatan Duni'nin karyolasının üzerine eğilip, elini oğlanın anlına koyup, dudaklarına bir kez

dokundu.

Duny, etrafına bakınarak yavaş yavaş doğruldu. Kısa bir süre sonra da konuştu; kuvveti ve açlık hissi geri gelmeye başladı. Ona yemesi ve içmesi için bir şeyler verdiler. Kara gözlerini yabancidan alamayan Duny, tekrar yattı.

Tunçustası, yabancıya, "Sen pek öyle sıradan bir adama benzemiyorsun," dedi.

"Bu çocuk da sıradan bir adam olmayacak," diye cevap verdi diğeri. "Onun sis ile yaptığı kahramanlıklar, yaşadığım yer olan Re Albi'ye kadar geldi. Buraya ona adını takmaya geldim, tabii eğer dedikleri gibi henüz erkekliğe adımını atmadıysa."

Cadı tunçustasına, "Enişte, bu adam mutlaka Re Albi Büyücüsü Sessiz Ogion'dur; zelzeleye dizgin vuran adam..." diye fısıldadı.

"Beyim," dedi büyük isimlerden çekinmek gibi bir huyu olmayan tunçustası, "önümüzdeki ay oğlum on üç yaşında olacak ama biz Geçiş'i, bu kış, Gündönümü eğlentilerinde gerçekleştirmeyi düşündük."

"Bırakın bir an önce bir ismi olsun," dedi büyücü, "çünkü bir isme ihtiyacı var. Şimdi başka bir isim var, fakat sizin seçtiğiniz gün geri geleceğim. Ondan sonra giderken, eğer uygun görürseniz onu da yanımda götüreceğim. Eğer uygun olduğunu kanıtlayabilirse, onu çırağım olarak yanıma alacağım veya yeteneklerine göre eğitilmesini sağlayacağım. Büyücü olarak doğmuş birinin aklını karanlıkta bırakmak tehlikelidir."

Ogion çok kibar ama kesin bir tarzda konuşuyordu; dik kafalı tunçustası bütün söylediklerini kabul etti.

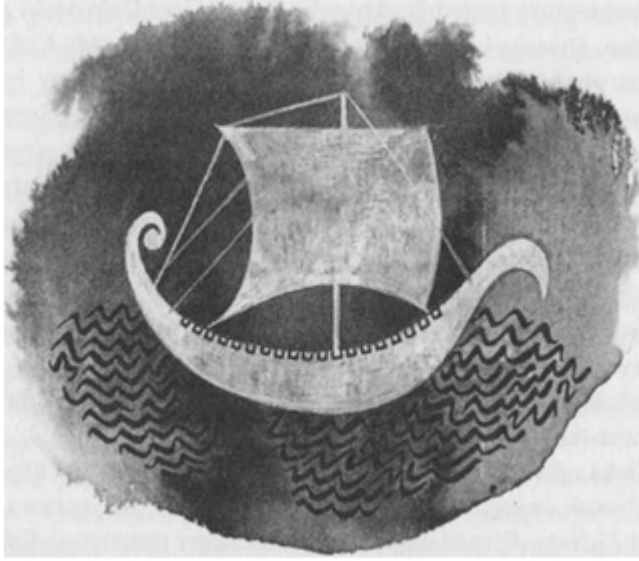
Oğlanın on üç yaşını doldurduğu gün, daha parlak yapraklar ağaçların dallarından düşmeden, sonbaharın güzelliklerinin yeni yeni yaşanmaya başladığı günlerde, Ogion Gont Dağı'ndaki gezilerinden, köye geri döndü; böylece Geçiş töreni yapıldı. Cadı oğlandan, annesinin ona bir bebekken vermiş olduğu Duny ismini geri aldı. Çocuk isimsiz ve çıplak olarak yüksek uçurumların dibinden fıskıran Ar'ın soğuk kaynaklarına girdi. O suya girerken, güneşin önünden su bulutları geçti ve gölcükte çocuğun etrafındaki suların üzerinde büyük gölgeler kayıp oynadı. Çocuk bu canlı ve çivi gibi suda, soğuktan titrese de, davranması gerektiği gibi, yavaşça ve dimdik yürüyerek karşı kıyıya geçti. Kıyıya gelince, kendisini beklemekte olan Ogion elini uzattı ve oğlanı kolundan kavrayarak ona gerçek ismini fısıldadı: Ged.

Böylece adı, güçlerin kullanımı konusunda çok zeki olan birisi tarafından takılmış oldu.

Daha eğlentilerin bitmesine çok varken; daha bütün köylüler bol yiyecek ve içecek bira ile Vadi'den gelen bir okuyucunun söylediği *Ejderha Efendilerinin Kahramanlıkları* türkülerini dinleyerek eğlenirken, büyücü alçak sesle Ged'e "Haydi oğlum. Köy halkıyla vedalaş, bırak onlar eğlensinler," dedi.

Ged, babasının kendisi için yaptığı tunç bıçak, sepicinin karısının ona göre diktiği deri bir kaban ve teyzesinin onun için tıslımladığı akçaağaçtan bir bastondan ibaret olan eşyasını aldı. Pantolonu ve gömleğinden başka, bütün sahip olduğu şeyler bunlardı. Hepsisiyle vedalaştı; dünyada tanışmış olduğu tüm insanlarla. Nehrin kaynaklarının yukarısında, uçurumun altına dağılmış köye bir kez baktı. Sonra yeni ustasıyla, bu dağlık adanın dik ormanları, aydınlık sonbaharın yaprakları ve gölgeleri arasından yola koyuldu.

İKİ -GÖLGE

Ged, büyük bir büyücünün çırağı olarak, hemen gücün sırrına erip, ona hâkim olacağını sanmıştı. Hayvanların dillerini, ormanın yapraklarının söylediklerini anlayacağını sanmıştı; sözüyle rüzgârı etkileyeceğini, istediği her kılığa gireceğini... Belki de ustasıyla beraber Re Albi'ye gitmek için geyik olup koşacak veya kartal olup dağların üstünden uçacaklardı.

Fakat hiç de öyle olmadı. Önce Vadi'den aşağı, sonra da yavaş yavaş dağı dolanarak, güneye ve batıya doğru, küçük köylerde kendilerine sunulan yerlerde ya da doğanın koynunda geceleyerek dolaştılar; yoksul gezgin sihirbazlar, tamirciler veya dilenciler gibi. Hiç de öyle gizemli yerlere gitmediler. Hiçbir şey olmadı. İlk başlarda Ged'in sabırsız bir korkuyla baktığı büyücünün meşe asası, anlaşılan yürürken kullanmak için yapılmış sağlam bir bastondan başka bir şey değildi. Aradan üç gün geçti, dört gün geçti, yine de Ogion, Ged'in gördüğü kadarıyla ne bir büyücülük yaptı, ne de ona bir tanecik isim, tek bir rün veya tılsım öğretti.

Ogion çok sessiz bir adam olduğu halde, son derece yumuşak ve sakindi; öyle ki

sonunda Ged ona karşı duyduğu korkuyu yenerek, birkaç günde ustasına "Benim çıraklığım ne zaman başlayacak acaba?" diye sorabilecek kadar cesaretlendi.

"Başladı," dedi Ogion.

Sanki Ged'in söyleyecek bir şeyi varmış da söyleyemiyormuş gibi bir sessizlik oldu. Sonra söyledi: "Ama daha hiçbir şey öğrenmedim!"

"Çünkü benim ne öğrettiğimi henüz keşfedemedin," diye cevap verdi büyücü, Ovark ve Wiss arasındaki yüksek geçitte yoluna kararlı ve büyük adımlarla devam ederek. Çoğu Gontlu gibi esmer bir adamdı, koyu bakır renginde; gri saçlı, bir tazi kadar ince, dayanıklı ve yorulmak bilmez. Seyrek konuşur, az yer ve daha da az uyurdu. Gözleri ve kulakları çok keskindi; yüzünde her zaman, bir şeyleri dinliyormuş gibi bir ifade taşıyordu.

Ged ona cevap vermedi. Bir büyücüye cevap vermek her zaman o kadar kolay değildir.

"Tılsımlar yapmak istiyorsun," dedi Ogion, büyük adımlarla yürürken. "O kuyudan çok su çektin. Bekle. Erkeklik, sabretmek demektir. Uсталık ise dokuz kez sabretmek demektir. Yolun kenarındaki o ot nedir?"

"Samançiçeği."

"Ya bu?"

"Bilmiyorum."

"Ona dörtyaprak derler." Ogion asasının bakır ucunu cılız otun dibine batırarak durmuştu, böylece Ged bitkiye yakından baktı; bitkiden kuru bir tohum zarfı kopardı ve Ogion başka bir şey söylemediği için sonunda sordu: "Ne işe yarar Usta?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir işe."

Yola devam ederlerken Ged tohum zarfını elinde tutuyordu, sonra fırlattı attı.

"Dörtyaprağı her mevsimde, yaprağıyla, çiçeğiyle, köküyle, kokusundan, görünüşünden ve tohumundan tanıyacak hale gelince, o zaman gerçek ismini öğrenebilirsin; varlığının ne olduğunu kavradığın için. Bu da kullanımını bilmekten daha önemlidir. Sonuç olarak, sen ne işe yarıyorsun? Ya da ben? Gont Dağı bir işe yarar mı? Ya da Açık Deniz?" Ogion yarım mil daha gittikten sonra nihayet "Duyabilmek için susmak gerekir," dedi.

Oğlan kaşlarını çattı. Aptal yerine konmaktan hoşlanmıyordu. Sonunda Ogion ona bir şey öğretmeye razı olur umuduyla, içerlemesini ve sabırsızlığını bastırarak, itaatkâr olmaya çalıştı. Bir şeyler öğrenmek ve güç kazanmak için büyük bir açlık duyuyordu. Yine de ona, bir şifalı ot toplayıcısı veya köy sihirbazıyla yürüseydi daha çok şey öğrenirdi gibi gelmeye başladı. Ve dağı dolanıp batıya, Wiss'ten sonraki ıssız ormanların içlerine doğru gittikçe, bu büyük Büyücü Ogion'un büyüklüğünden ve sihrinden gitgide daha çok kuşkulanmaya başladı. Çünkü yağmur yağdığında Ogion, her basit iklimcinin bildiği, fırtınayı uzaklaştırmaya yarayan büyülerden birisini bile yapmadı. Enlades ve Gont gibi sihirbazı bol ülkelerde, yağmur bulutlarının bir tılsımdan bir tılsıma ilerleyerek, sonunda yükünü huzur içinde denize boşaltıncaya kadar, yavaş yavaş bir yandan bir yana, bir yerden bir yere hareket ettiğini görebilirsiniz. Oysa Ogion yağmurun yağacağı yere yağmasına izin veriyordu. Ogion büyük bir köknar ağacı bulup altına uzandı. Ged ise sular süzülen çalıların arasına ıslak ve mutsuz kıvrıldı; güce sahip olup da onu kullanmayacak kadar akıllı olmanın

ne işe yaradığını merak etti ve Vadi'deki iklimcinin yanına, en azından kuru yerde uyuyabileceği bir yere çırak gitmiş olmayı diledi. Düşüncelerinin hiçbirini açıklamadı. Bir tek söz söylemedi. Ustası gülümsedi ve yağmur altında uykuya daldı.

Gont tepelerine ilk karın düşmeye başladığı Gündönümü'ne doğru, Ogion'un köyü Re Albi'ye vardılar. Overfell'in yüksek kayalarının kıyısına kurulmuş olan kasabanın adı Şahin Yuvası anlamına geliyordu. Aşağıya bakınca insan, derin körfezi, Gont Limanı'nın kulelerini, körfezin ağzından Armed Kayalıkları arasından gemilerin giriş çıkışlarını görebiliyordu. Deniz üzerinden iyice batıya bakınca, İç Adalar'ın en doğusundaki ada olan Oranea'nın mavi dağları da seçilebiliyordu.

Büyücünün evi, bir ateş çukuru yerine ocağı ile bacası olan ahşaptan sağlamca yapılmış büyük bir ev olduğu halde, Onakçaağaç köyünün kulübelerine benziyordu: Bir köşesine keçiler için de yer ayrılmış, bir tek odadan ibaretti. Odanın batı duvarında, Ged'in yattığı bir girinti vardı. Ot şiltesinin üzerinde, denize bakan bir pencere vardı; fakat kışları batıdan ve kuzeyden gelen kuvvetli rüzgârlara karşı kepenklerinin genellikle kapalı olması gerekiyordu. Ged kışı, evin karanlık sicağında, dışardaki yağmurun ve rüzgârın sesini veya karın sessizliğini dinleyerek ve Hard dilinin Altı Yüz Rünü'nü yazmayı ve okumayı öğrenerek geçirdi. Ged bu bilgileri öğrenmekten çok mutluydu; çünkü bunları bilmeden tılsım ve büyülerin sadece ezberlenmesi, insana tam anlamıyla bir ustalık kazandırmıyordu. Adalar Diyarı'nın Hard dili, diğer dillerden farklı olarak büyü bir güce sahip olmadığı halde, kökleri varlıkların gerçek adlarını aldıkları Kadim Lisan'a dayanıyordu. Bu lisanı anlamak için de, dünya adaları ilk olarak denizden çıktıkları zaman yazılmış olan Rünlerle işe başlamak gerekiyordu.

Hâlâ, hiçbir büyü, hiçbir olağandışı olay görmemişti. Bütün kış boyunca Rün kitabının ağır sayfalarının karıştırılmasından, yağmur ve karın yağmasından başka hareket olmamıştı. Bir de Ogion, buz gibi havalarda yaptığı orman gezilerinden veya keçilerinin bakımından döner, çizmelerindeki karı silkip sessizce ateşin karşısında otururdu. Büyücünün, uzun ve dinleyen sessizliği odayı ve Ged'in aklını doldururdu, öyle ki bazen kelimelerin nasıl söylendiklerini unuttuğunu zannederdi Ged; en sonunda Ogion konuşunca, ona, sözcükleri Ogion hemen o anda, ilk kez icat ediyormuş gibi gelirdi. Yine de söylediği sözler, öyle önemli konularda olmazdı da ekmek, su, hava ve uyku gibi basit şeyler olurdu.

Canlı ve parlak bahar ayları gelince, Ogion Ged'i, sık sık Re Albi'nin yukarlarındaki çayırardan şifalı otlar toplamaya yolladı ve bütün gününü yağmur suyuyla dolmuş derelerin kenarlarında, ormanlarda ve güneş altındaki ıslak yeşil tarlalarda gezerek geçirmesi için serbest bırakarak, istediği kadar oyalanabileceğini söyledi. Ged her seferinde sevinçle gidip akşama kadar dışarda kaldı, fakat şifalı otları da tümüyle aklından çıkarmadı. Tırmanırken, gezerken, sulara ve çamurlarda yürürken, keşfederken, bir yandan da otlara dikkat ediyor ve eve hep biraz ot götürüyordu. Bir gün 'kutsal beyaz' denen bir çiçeğin bol bulunduğu iki dere arasında kalan bir çayırılığa geldi; bu çiçekler nadir bulunduğundan ve şifacılar bunlara değer verdiğinden, ertesi gün de aynı yere gitti. Ondan önce bir başkası oraya gelmişti bu kez; daha önce görmüş olduğu bir kız; Re Albi Lordu'nun kızı. Ged onunla konuşmayacaktı ama kız Ged'e doğru gelip, onu tatlı tatlı selamladı: "Seni tanıyorum, sen Çevik Atmaca'sın, büyücümüzün evlatlığı. Bana büyücülük hakkında bir şeyler söyler misin?"

Ged kızın beyaz eteklerinin süpürdüğü beyaz çiçeklere baktı; ilk başlarda utandı, suratını astı ve zar zor cevap verdi. Fakat kız, yavaş yavaş onu da rahatlatan umursamaz, ısrarlı ve açık sözlü bir şekilde konuşmaya devam etti. Aşağı yukarı onun yaşlarında, uzun boylu, neredeyse beyaz tenli denecek kadar solgun bir kızdı. Köyde, annesinin Osskil veya öyle yabancı bir adadan gelmiş olduğu söyleniyordu. Saçı dümdüz, siyah bir şelâle gibi omuzlarına dökülüyordu. Ged kızı çok çirkin buldu ama konuştuğu, giderek artan bir arzuyla onu mutlu etmek, onun takdirini kazanmak istedi. Kız Ged'e, Karglı savaşçıları yenmelerine neden olan sis ile yaptığı numaraların tüm öyküsünü anlattırdı. Çok şaşırmış ve takdir etmiş gibi dinledi ama hiç onu öven sözler söylemedi. Bir süre sonra da başka bir dala atladı: "Hayvanları ve kuşları çağırabilir misin?" diye sordu.

"Çağırabilirim," dedi Ged.

Çayırın yukarısındaki uçurumda bir şahin yuvası olduğunu biliyordu; kuşu adıyla çağırırdı. Kuş geldi ama koluna konmadı, belli ki kızın varlığından ürkmüştü. Bir çığlık attı, çizgili geniş kollarıyla havayı dövüp göklere yükseldi.

"Şahinin gelmesini sağlayan bu tür efsunlara ne diyorsunuz?"

"Çağrı büyüü."

"Ölülerin ruhlarını da, sana gelmeleri için çağırabilir misin?"

Ged, kız bu soruyu sorunca, şahin tam anlamıyla onun çağırısına itaat etmediği için, kendisiyle eğlendiğini düşündü. Kızın kendisiyle eğlenmesine izin veremezdi. "Dilersem çağırabilirim," dedi sakın bir sesle.

"Ruhları çağırmak zor ve tehlikeli değil midir?"

"Zor olmasına zor. Tehlikeli mi, bilemem." Omuzlarını silkti.

Bu kez kızın gözlerinde bir takdir izi olduğuna, hemen hemen emindi. "Bir aşk efsunu yapabilir misin?"

"O ustalık isteyen bir şey değil ki."

"Doğru," dedi kız, "her köy cadısı bunu yapabilir. Dönüşüm büyüleri yapabilir misin peki? Büyücülerin görüntülerini değiştirdiklerini söylüyorlar, sen de yapabilir misin?"

Bir kez daha kızın, soruyu alay etmek için sorup sormadığına emin olamadı; bir kez daha, "dilersem yaparım," diye cevap verdi.

Kız, kendisini dilediği herhangi bir şeye çevirmesi için -ister bir şahine, ister bir boğaya, ister ateşe, isterse de bir ağaca- yalvarmaya başladı. Kızı ustasının kullandığı, kısa, gizemli sözlerle atlattı; fakat kız onu tatlı sözlerle kandırınca, açıkça reddetmeyi bilemedi. Ayrıca kendisi de atıp tuttuklarına inanıp inanmadığını pek bilemiyordu. Ustası büyücünün onu evde beklediğini söyleyerek kızdan ayrıldı ve ertesi gün çayıra gitmedi. Fakat bir gün sonra kendi kendine, açan çiçeklerden biraz daha toplaması gerektiğini söyleyerek, bir kez daha gitti. Kız oradaydı; birlikte kutsal beyaz tomurcukları toplayarak çamurlu çimlerin üzerinde yalınayak koştular. İlkbahar güneşi parlıyor, kız da onunla eski köyündeki bir keçi çobanı kadar neşe içinde konuşuyordu. Kız tekrar sihirbazlık hakkında sorular sordu ve Ged'in anlattığı her şeyi gözlerini faltaşı gibi açarak dinledi; böylece oğlan tekrar böbürlenmeye başladı. Derken kız ona bir Dönüşüm büyüü yapıp yapamayacağını sordu. Ged kızı atlatınca

da saçlarını yüzünden arkaya doğru atarak oğlana baktı ve "Korkuyor musun?" dedi.

"Hayır, korkmuyorum."

Kız ona tepeden bakarak güldü ve "Belki de çok küçüksündür," dedi.

İşte buna katlanamazdı. Pek bir şey söylemedi fakat kendisini kanıtlamaya kesin karar verdi. Kıza, eğer isterse ertesi gün tekrar çayıra gelmesini söyledi, ayrılmak için izin istedi ve ustası dönmeden eve vardı. Doğruca raflara gidip henüz Ogion'un onun yanında hiç açmadığı iki İrfan Kitabı'nı aldı.

Kendini dönüştürmek için bir büyü aradı fakat hâlâ rünleri çok yavaş okuduğundan ve okuduğunu da pek anlamadığından, aradığı şeyi bulamadı. Ogion'a ustası Kâhin Heleth'ten, Kâhin Heleth'e de kendi ustası Perregal Büyücüsü'nden kalan ve kökleri efsanevi zamanlara dayanan bu kitaplar çok eskiydi. Şimdiye kadar toprak olmuş birçok değişik el tarafından üzerinden geçildiğinden ve aralarına yeni bilgiler eklendiğinden, kitapların yazısı, küçük ve garipti. Ged yine de, orada burada okumaya çalıştığı şeylerin bazılarını anlıyordu. Aklının bir köşesinde kızın sorusu ve alayı, kitabı karıştırırken ölülerin ruhlarının çağırılmasıyla ilgili bir büyü'nün yazılı olduğu bir sayfada durdu.

Teker teker işaretleri ve rünleri çözerek büyüü okudukça, içini bir korku kapladı. Gözleri kitaba takılıp kalmış, büyüü okumayı bitirinceye kadar da gözlerini kitaptan ayıramamıştı.

Gözlerini kaldırdığında, evin zifiri karanlık olduğunu gördü. Karanlıkta, ışık olmadığı halde okumuştı. Kitaba bir kez daha baktığında, rünleri okuyamadı. Yine de içindeki korku gittikçe büyüyor, onu sandalyesine bağlıyordu. Üşümüştü. Omuzundan bakınca, kapalı kapının yanında, karanlıktan da karanlık şekilsiz, pıhtı bir şeyin süründüğünü gördü. Ona doğru ilerliyor, ona fısıldıyor; fısıldayarak onu çağırıyor gibiydi. Ama Ged sözcükleri anlayamıyordu.

Kapı sonuna kadar açıldı. İçeriye, çevresinde beyaz bir ışık kümesiyle bir adam girdi; yüksek sesle, hiddetli ve aniden konuşan büyük parlak bir şekil. Karanlık ve fısıltılar yok olarak dağıldı.

Ged içinde bulunduğu dehşetten kurtuldu ama hâlâ ödü kopuyordu; çünkü kapıda, elindeki meşe asası beyaz bir parlaklıkla alev alev yanan, etrafa ışık saçarak duran Büyücü Ogion'du.

Büyücü tek bir söz söylemeden Ged'in yanından geçip lambayı yaktı ve kitapları raflardaki yerlerine koydu. Sonra oğlana döndü ve "O büyüü, hayatını ve gücünü tehlikeye atmadan kullanamazsın. Kitapları, bu büyüü bulmak için mi açmıştın?" dedi.

"Hayır usta," diye mırıldandı oğlan; utanarak Ogion'a ne aradığını ve neden aradığını anlattı.

"Sana söylediğim şeyleri hatırlamıyorsun. Sana o kızın annesinin, yani Lord'un karısının, efsunlarla uğraşan bir kadın olduğunu söylememiş miydin?"

Gerçekten de Ogion, bir keresinde bunu söylemişti; Ogion'un bir nedeni olmadan, boşu boşuna konuşmayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmasına rağmen Ged, bu sözlere pek kulak asmamıştı.

"Kız şimdiden yarı cadı. Kızı seninle konuşması için annesi yollamış olabilir. Kitabın senin okuduğun sayfasını açan o olabilir. O kadının hizmet ettiği güçler benim hizmet ettiğim güçlerle aynı değil. Kadının amacının ne olduğunu bilmiyorum ama hakkımda hayırlı şeyler istemediğini biliyorum. Ged, şimdi beni iyi dinle. Tehlikenin gücü, gölgenin ışığı kuşattığı gibi kuşatacağını hiç düşünmedin mi? Sihir, zevk için veya övülmek için oynadığımız bir oyun değildir. Şunu düşün: Bizim Sanatımız'daki her söz, her hareket ya hayır için ya da şer için yapılır. Bir şey söylemeden veya bir şey yapmadan önce, ödemen gereken bedeli bilmen gerekir!"

Utancın etkisiyle Ged "siz bana hiçbir şey öğretmezken, bunları bilmemi nasıl beklersiniz? Sizinle yaşadığımdan beri, ne bir şey yaptım, ne de bir şey gördüm..." dedi.

"Şimdi bir şey gördün işte," dedi büyücü. "İçeri girdiğimde, kapının yanında, karanlıkta."

Ged sustu.

Ogion diz çöküp ocaktaki ateşi yaktı; ev soğumuştur. Sonra, hâlâ dizlerinin üzerindeyken sakın bir sesle, "Ged, benim genç şahinim, sen bana veya benim hizmetime bağımlı değilsin. Sen bana gelmedin, ben sana geldim. Sen bu seçimi yapmak için çok gençsin ama yine de ben senin yerine karar veremem. Eğer istersen seni, bütün yüksek sanatların öğretildiği Roke Adası'na yollarım. İstedığın her şeyi öğrenebilirsin, senin çok büyük bir gücün var. Hatta gururundan da büyük; umarım. Seni burada tutmak isterim çünkü sende olmayan şey bende var; ama seni isteğinin dışında burada tutamam. Şimdi, Re Albi ile Roke arasında bir seçim yap," dedi.

Ged sesini çıkarmadan durdu, çok şaşırmıştı. Onu tek bir dokunuşuyla iyileştiren, içinde hiç kızgınlık olmayan bu adamı sevmeye başlamıştı. Onu sevdiğini bu ana kadar fark etmemişti. İçindeki parlaklıkla, karanlıktaki kötülüğü nasıl yaktığını hatırlayarak bacanın kenarına dayanmış olan meşe asaya bakınca, içinde Ogion'la kalıp, onunla ormanda uzun ve uzak yollara gitmek ve sessiz olmayı öğrenmek için bir istek duydu. Ama yine de, içinde, bastıramadığı başka arzular da vardı; zafere duyulan istek, bir şeyler başarma niyeti gibi. Deniz rüzgârlarının sayesinde, dosdoğru İç Deniz'e, havanın büyüyle pırıl pırıl parladığı ve Başbüyücü'nün akıl almaz mucizelerin arasında gezindiği Bilgeler Adası'na gitmek varken, Ogion'un yolu, ustalığa giden uzun bir yol gibi görünüyordu; yavaş ilerlenen, dolaylı bir yol.

"Usta," dedi, "ben Roke'a gideceğim."

Böylece birkaç gün sonra, güneşli bir bahar sabahında Ogion, Gont'un Büyük Limanı'ndan on beş mil uzakta olan Overfell'den aşağıya giden dik yolda, Ged'in yanında uzun adımlarıyla yürüdü. Büyük Liman'ın kapısında ejderha heykellerinin arasında duran Gont Şehri'nin nöbetçileri büyücüyü görünce, onu çıplak kılıçları ile diz çöküp karşıladılar. Büyücüyü tanıyorlardı; Prens'in emri ve kendi istekleri doğrultusunda ona saygı gösteriyorlardı; çünkü on yıl önce Ogion, şehri zenginlerin kulelerini yerle bir edecek ve Ar-med Kayalıkları geçidini çığla kapayacak olan bir zelzeleden kurtarmıştı. Gont Dağı ile konuşup onu sakinleştirmiş, Overfell'in titreyen sarp kayalıklarını ürkmüş bir yabani hayvanı yatıştırır gibi yatıştırmıştı. Ged bu konuda söylenenlerden bazılarını duymuştu, şimdi ise silahlı nöbetçilerin sessiz ustasının önünde diz çöktüklerini görünce, her şeyi hatırladı. Bir zelzeleyi durduran bu adama korkuyla baktı fakat Ogion'un yüzü her zamanki gibi sakindi.

Rıhtıma gittiler. Liman şefi, Ogion'u karşılamak ve ona ne gibi bir yardımı dokunabileceğini sormak için onlara yaklaştı. Büyücü ne istediğini söyler söylemez, o da Ged'in yolculuk yapabileceği, İç Deniz'e doğru yola çıkacak olan bir gemi olduğunu söyledi. "Ya da onu rüzgârçağırıcı olarak alırlar," dedi adam, "eğer öyle bir hüneri varsa. Gemide iklimci yok."

"Sis konusunda biraz bilgisi var; deniz rüzgârları hakkında bir şey bilmiyor," dedi büyücü, elini yavaşça Ged'in omuzuna koyarak. "Sakin deniz ve deniz rüzgârları üzerine bir numara yapmaya kalkma Çevik Atmaca; sen hâlâ kara Adam'sın. Şef, geminin ismi ne?"

"*Gölge*, Andradeler'den, kürk ve fildişi ile Hort Şehri'ne gidiyor. İyi bir gemidir, Ogion Usta."

Geminin ismini duyunca büyücünün yüzü karardı ama "Öyle olsun," dedi. "Bu yazıyı Roke Okulu'nun müdürüne ver Çevik Atmaca. Rüzgârın açık olsun. Güle güle git."

Ogion'un vedası bu kadardı. Arkasını dönüp büyük adımlarla rıhtımdan uzaklaştı. Ged mahzun, ustasının uzaklaşmasını seyretti.

"Gel bakalım delikanlı," dedi Liman Şefi oğlanı deniz kenarına, *Gölge*'nin yelken açmaya hazırlandığı iskeleye götürürken.

Elli mil enindeki bir adada, denize bakan kayaların üzerine kurulmuş, ebediyen denizi seyreden bir köyde, bir çocuğun hiç gemiye adım atmadan veya parmağını denize hiç sokmadan büyüüp adam olması garip gelebilir ama Ged'in durumu böyledi. Kara adamları, çiftçiler, keçi çobanları, inek çobanları, avcılar ve zanaatkârlar, denize kendileri ile hiçbir ilgisi olmayan, güvenilmez tuzlu bir âlem olarak bakarlardı. Köyünden iki günlük uzaklıkta olan köyler, onlar için yabancı yerler sayılırdı; adalarından bir günlük uzaklıkta bulunan adalar ise, suyun ötesinden görünen, kendi adaları gibi üzerinde yürünebilecek sağlam topraklar değil de var olduğu rivayet edilen sisli tepelerdi onlar için.

Böylece, dağların doruklarından aşağıya hiç inmemiş olan Ged için Gont Limanı; büyük evleri, kuleleri, rıhtımı, dokları, havuzları, gemi babaları, sallana sallana bekleyen yüzlerce kayığı ve gemileriyle veya tamir için kenara çekilmiş, ters çevrilmiş tekneleriyle limanı, sarılmış yelkenleriyle ve kapalı lombarlarıyla dış limanda demir atmış bekleyen gemileri, garip şivelerle bağrıışan, ağır yükleriyle variller, sandıklar, kıvrılmış halatlar, kürek yığınları arasında koştururan gemicileri ve liman işçileri, sahildeki ince taşların üzerinde sessizce sohbet ederek yol alan kürk kaftanları içindeki tüccarları, yakaladıkları balıkları boşaltan balıkçıları, ağır adımlarla yürüyen fıçıları, çekiç sallayan gemi ustaları, şarkı söyleyen midye satıcıları, bağırıp çağıran gemi kaptanları ve tüm bunların gerisinde sessizce parlayan körfeziyle korkutucu, olağanüstü bir yerdi. Kelimenin tam anlamıyla sersemlemiş olarak Liman Şefi'ni, *Gölge*'nin bağlı bulunduğu doka kadar takip etti. Liman Şefi onu geminin kaptanına götürdü.

Biraz konuştuktan sonra, gemi kaptanı, büyücü rica etmiş olduğu için Ged'i, yolcu olarak Roke Adası'na götürmeye razı oldu. Liman Şefi de çocuğu kaptana bırakıp gitti. *Gölge*'nin kaptanı, Andradeli tüccarların giydiği kenarı pellawi kürküyle süslü bir kaftan giymiş, iri, şişman bir adamdı. Ged'e hiç bakmadan gür bir sesle "Havayla oynayabilir misin çocuk?" diye sordu.

"Oynayabilirim."

"Rüzgâr çıkartabilir misin?"

Ged çıkartamayacağını söylemek zorunda kalınca, kaptan ona ayakaltında olmayan bir yer bulmasını ve orada kalmasını söyledi.

Gemi, gece bastırmadan dış limana çıkacağından ve sabaha karşı gelgitin yardımıyla yelken açacağından, kürekçiler gemiye gelmeye başlamışlardı. Ayakaltı olmayan hiçbir yer olmadığından Ged, geminin kışında, güzelce bağlanmış ve hayvan postuna sarılmış yükün üstüne tırmanıp, burada iyice tutunarak olup biteni seyretmeye başladı. Liman işçileri, su varillerini rıhtımdan, kürekçilerin oturdukları yerlerin altına doğru gümbür gümbür yuvarlarken, pazulu kollarıyla sağlam bünyeli kürekçiler sıçrayarak gemiye çıktılar. Yola çıkmaya hazır olan sağlam yapılı gemi, yükünün altında ezildiği halde gemiyi yalayan kıyı dalgalarında biraz biraz dans ediyordu. Dümenci, geminin Andrad'ın Yaşlı Yılanı şeklinde yontulmuş baş bodoslamasında, omurganın birleştiği yerdeki kalasların üzerinde duran kaptana doğru dönerek, kış bodoslamasındaki yerini aldı. Kaptan tüm haşmetiyle emirler verdi; *Gölge* çözülmüş, iki kayığın yardımıyla doklardan çıkıyordu. Sonra kaptanın "Lombar kapaklarını açın," diye kükremesiyle iki yandaki on beşer kürek yerlerinden çıkarıldı. Kaptanın yanındaki bir çocuk davulu çaldıkça kürekçiler kürekleri çekiyorlardı. Bir martının kanatlarında gidiyormuşçasına hareket etti gemi ve birden şehrin gürültüsü ve kargaşası geride kalakaldı. Körfezin sessiz sularına açıldılar, başlarında, sanki denizin üzerine asılmış gibi duran Dağ'ın karlı zirveleri yükseliyordu. Güneydeki Armed Kayalıklarının, rüzgâr altındaki sığ koyunda demir atıp geceyi geçirdiler.

Geminin yetmiş kişilik mürettebatından bazıları, erkeklığe adım atmış olsalar da Ged gibi küçüktüler. Bu oğlanlar onu, birlikte yemeye ve içmeye çağırdılar; oldukça kaba ve şakacı olmalarına rağmen, Ged'e dostça davrandılar. Gontlu olduğu için ona Keçi Çobanı diyorlardı ama şakayı daha fazla uzatıp tadını kaçırmıyorlardı. Ged on beş yaşındakiler kadar uzun boylu ve kuvvetliydi, üstelik çok da hazırcevaptı. Böylece denizci çocuklarla kaynaştı, öyle ki daha ilk geceden yaptıkları işleri öğrenip onlardan biri gibi davranmaya başladı. Bu, etrafta aylak aylak dolaşan birine yer olmadığını düşünen gemi subaylarının da işine geldi.

Mürettebat için bile zar zor yer bulunan; yükle, adamlar ve erzakla dolu güvertesiz kadırgada, konfordan eser yoktu. Fakat konfor Ged'i hiç ilgilendirmiyordu. O gece, kuzey adalarından getirilmiş olan rulo rulo postların arasında yattı ve Körfez'in üzerindeki bahar aylarının yıldızları ile geminin kış tarafında kalan şehrin ışıklarını seyrederek uyudu; sabah büyük bir neşeyle kalktı. Deniz, şafaktan önce yükseldi. Demir aldılar; Armed Kayalarının arasından yavaşça kürek çekerek geçtiler. Güneş, Gont Dağı'nı kızılaştırmaya başlayınca, Gont Denizi'nden güneybatıya doğru büyük yelkeni açtılar.

Barnisk ve Torheven arasında, yumuşak bir rüzgârla yol aldılar ve ikinci gün, Adalar Diyarı'nın yüreği ve gözbebeği olan Büyük Ada Havnor'u gördüler. Üç gün süreyle, doğu sahilleri boyunca ilerledikleri Havnor Adası'nın yeşil tepelerini seyrettiler ama karaya çıkmadılar. Daha uzun yıllar Ged, dünyanın merkezinde bulunan Havnor'un Büyük Limanı'nın beyaz kulelerini göremeyecek, adaya adımını atamayacaktı.

Bir gece Way Adası'nın kuzey limanı olan Kemberağzı'nda konakladılar. Başka bir gece Felkway Körfezi'nin girişindeki küçük bir kasabada. Daha sonraki gece de kuzeydeki O

burnundan geçip Ebavnor Boğazı'na girdiler. Her iki yanında da kara bulunan ve kimi, Dış Bölgeler'den yıllar süren yolculuklardan sonra getirdikleri garip yüklerle dolu, kimisi ise İç Deniz'de bir adadan bir adaya sıçraya sıçraya giden irili ufaklı ticaret gemilerinin çok yakınından geçilen bu yerde, yelkenleri indirip kürek çektiler. Bu kalabalık Boğazlardan sonra güneye doğru dönerek Havnor'u arkalarında bırakıp önce kuleler ve kentlerle süslenmiş son derece zarif iki ada olan Ark ve İlien'in arasından, daha sonra da İç Deniz'deki Roke Adası'na doğru uzanan yollarında, yağmur ve artan rüzgârın içinde ilerlediler.

Gece rüzgâr fırtınaya dönünce geminin yelkenlerini indirdiler ve ertesi gün de, gün boyunca kürek çektiler. Büyük gemi tüm heybetiyle dalgaların üzerinde dimdik duruyordu fakat geminin kışında dümenin başında duran dümenci, denizi döven yağmura bakıyor, yağmurdan başka bir şey göremiyordu. Pusulaya göre güneybatıya gidiyorlardı; gittiklerinin de farkındaydılar ama hangi sularda olduklarını bilemiyorlardı. Ged adamların, Roke Adası'nın kuzeyindeki siğ kumsal ve doğudaki Borilous Kayaları hakkında konuştuklarını duydu. Bazıları da, şimdiye kadar rotadan çıkıp, Kamery'nin boş sularına varmış olabileceklerini savunuyorlardı. Rüzgâr, gittikçe büyüyen dalgaların uçlarını kopartıp köpükler halinde havaya savurarak kuvvetlenirken, onlar hâlâ rüzgârı arkalarına alıp güneybatıya doğru kürek çekiyorlardı. Kürek çekmek güçleştiğinden küreklerin bağları kısaltıldı; artık bir küreğe iki çocuk oturtuluyordu, Ged de Gont'tan ayrıldıklarından beri yaptığı gibi, sırası gelince küreklere oturuyordu. Kürek çekmedikleri zaman da geminin içindeki suyu boşaltıyorlardı, çünkü deniz artık gemiyi zorlamaya başlamıştı. Böylece, bir yandan yağmur hızlı hızlı yağıp soğuk da ısırırken, davulcunun davulu da fırtınanın gürültüsü içinde çarpan bir kalp gibi gümürderken, rüzgârın altında, dumanlı dağlar gibi art arda gelen dalgalarla boğuşular.

Adamlardan biri, Ged'in küreklerdeki yerini alarak onu pruvadaki kaptanın yanına yolladı. Kaptanın cübbesinin kenarından sular damlıyordu ama güvertedeki yerinde, bir şarap fıçısı gibi sapasağlam durarak Ged'e baktı ve "Bu rüzgârı dindirebilir misin çocuk?" diye sordu.

"Hayır efendim."

"Demirle ilgili bir hünerin var mı?"

Demek istediği, Ged pusulayı Roke Adası'na doğru çevirebilir miydi? Yani pusula kuzeyi değil, Roke Adası'nı gösterecekti. Bu Denizustalarının gizli tuttukları hünerlerindendi. Ged yine hayır demek zorunda kaldı.

"O halde," diye kükredi kaptan, rüzgâr ve yağmurun arasından, "seni Hort Kasabası'ndan Roke Adası'na geri götürecek bir gemi bulman gerekecek. Roke Adası şu anda batıda bir yerlerde olmalı ve bizi, bu havada oraya ancak büyüücü ulaştırabilir. Şu anda güneye gitmemiz gerek."

Ged bu haberi beğenmedi çünkü gemicilerin Hort Kasabası hakkında konuştuklarını; burasının, insanların Güney Bölgeleri'ne alınıp satıldığı, kötülüklerle dolu kanunsuz bir yer olduğunu duymuştu. Küreklere geri dönerek, güçlü kuvvetli bir oğlan olan Andradeli arkadaşıyla beraber işine devam etti. Davulun sesini duyuyor; geminin kışında asılı duran gemici lambasının, rüzgâr savurdukça, yağmurun dövdüğü karanlıkta can çekişen bir leke

gibi ışık saçarak salınışını ve çırpınısını görüyordu. O hengâmede mümkün olduğu kadar çok batıya bakıyordu. Derken, gemi tam kabaran bir dalganın üzerindeyken, bir an için, uçuşan karanlık suların üzerinden, bulutlar arasında batmakta olan güneşi andıran bir ışık gördü. Ama gördüğü, güneşin kıvıllığı değil, net bir ışıktı. Kürek arkadaşı ışığı görmemişti ama Ged yine de ışığı gördüğünü diğerlerine söyledi. Dümenci, dalgaların tepesine çıktıklarında, Ged'le beraber ışığı gördü ama bunun sadece kavuşmakta olan güneşin ışığı olduğunu söyledi. Bunun üzerine Ged, su boşaltan çocuklardan birine seslenerek, bir dakika için yerini almasını rica etti ve bir kez daha zorlukla ilerlenen sıraların arasından, denize uçmamak için tahtadan yontulmuş pruvaya tutunarak, kaptana seslendi: "Kaptan! Batıda görünen şu ışık Roke Adası!"

"Ben ışık mışık görmüyorum," diye kükredi kaptan ama daha sözünü bitirmemişti ki Ged eliyle bir yeri işaret etti. Hepsî, batıda, gürültülü denizin kabarmış köpüğü üzerinde parlayan ışığı gördü.

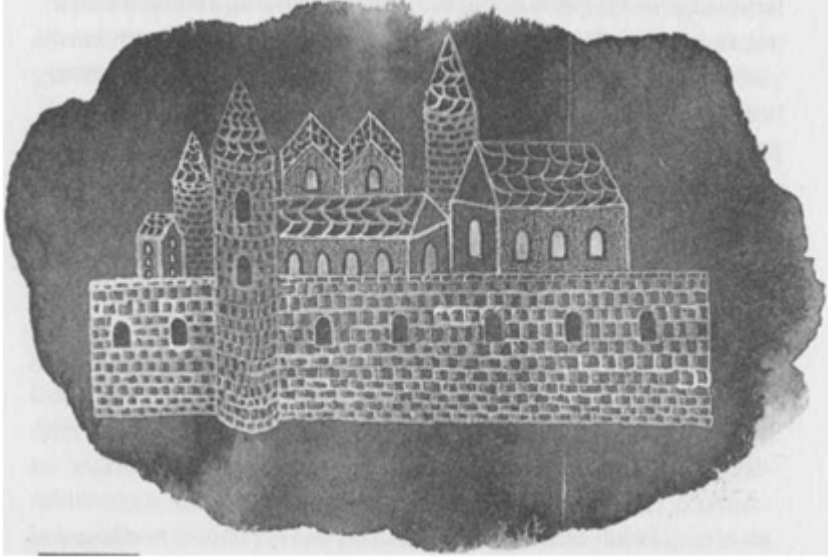
Yolcusunun hatırı için değil ama gemisini fırtınanın tehlikesinden kurtarmak için kaptan, hemen dümenciye batıdaki ışığa doğru gitmesi için seslendi. Yine de Ged'e "Oğul, aynı bir Denizustası gibi konuşuyorsun ama söylemedi deme, eğer bizi bu havada yanlış yöne doğru yönlendiriyorsan, Roke Adası'na yüzerek gitmek zorunda kalırsın," dedi.

Artık fırtınayı arkalarına alıp gideceklerine, fırtınayı yandan alarak kürek çekmeye başladılar ki bu çok zor bir işti. Bordanın tam ortasından vuran dalgalar, onları yeni rotalarının güneyine doğru sürüklüyor, geminin içini de suyla dolduruyordu; o yüzden su boşaltma işine aralıksız devam etmeleri şarttı. Ayrıca gemi sürüklenirken, küreklerin suyun üzerinde kalıp kürekçileri oturdukları sıraların üstüne devirme tehlikesi olduğundan, kürekçilerin de küreklerine dikkat etmesi gerekiyordu. Fırtına bulutlarının da etkisiyle hava hemen hemen kararmıştı, batılarında kalan, yollarına devam etmelerine yardımcı olan ışığı arada bir görebiliyorlardı. Böylece çabalamaya devam ettiler. En sonunda rüzgâr biraz yavaşladı ve önlerindeki ışık kümesi büyüdü. Kürek çekmeye devam ettiler ve yalnızca iki kürek darbesi arasında, sanki bir perdeden geçmişçesine fırtınadan çıkarak, batmakta olan güneşin gökyüzünde ve denizde parladığı sakin bir havaya girdiler. Köpüklü dalgaların üzerinden, çok uzakta olmayan yüksek, yuvarlak, yeşil bir dağ ile dağın altına kurulmuş, küçük sakin körfezinde gemilerin demirlemiş olduğu bir kasaba gördüler.

Elinin altındaki uzun dümene yaslanan dümenci, başını çevirip, "Kaptan, bu hakiki bir ada mı yoksa bir büyü mü?" diye sordu. "Sen dümeni düz tut, tahta kafa! Asılın küreklere, yüreksiz köle çocukları! O gördüğünüz, her salağın anlayabileceği gibi, Thwill Körfezi'yle Roke Tepesi! Asılın küreklere!"

Böylece, davulun vuruşları eşliğinde, yorgun argın körfeze doğru kürek çektiler. Körfezde her şey sakindi, kasabadaki insanların ve çalan bir çanın sesini bile işitebiliyorlardı. Fırtınanın hışırtısı ve gümbürtüsü ise uzaklarda kalmıştı. Bulutlar, adanın kuzeyinde, doğusunda ve güneyinde, adadan birer mil uzaklıkta, karanlıkta asılı duruyorlardı. Fakat Roke Adası'nın üzerinde, berrak gökyüzünde, yıldızlar birer birer parlamaya başlıyordu.

ÜÇ -BÜYÜCÜLER OKULU

Ged o geceyi *Gölge*'de geçirdi; sabah olunca da erkenden arkasından neşe içinde, iyi dileklerini bağırarak ilk deniz- yoldaşlarından ayrılarak doklara doğru yürüdü. Birkaç dar ve dik caddenin etrafına toplanmış yüksek evleriyle Thwil kasabası, pek büyük sayılmazdı. Yine de Ged'e burası, bir şehir kadar büyük geldi. Nereye gideceğini bilmediğinden, önüne çıkan ilk kasabalıya Roke Okulu'nun müdürünü nerede bulabileceğini sordu. Adam onu şöyle yangözle uzun uzun süzdükten sonra, "Akıllıya soru gerekmez; aptal ise boşuna sorar," deyip yoluna devam etti. Ged, üç yanı dik arduvaz damlı evlerle, bir yanı da büyük bir binanın duvarıyla çevrili bir meydana varana kadar yokuş yukarı yürüdü. Binanın duvarındaki küçük pencereler, evlerin bacalarından daha yüksekteydi. Büyük gri taş bloklardan yapılmış olan bina bir kaleye veya şatoya benziyordu. Binanın dibindeki meydana pazar sergileri kurulmuştu. Etrafta oraya buraya gidip gelen insanlar vardı. Ged aynı soruyu, bu kez elinde bir sepet midye olan yaşlı bir kadına sorunca kadın, "Müdürü her zaman bulunduğu yerde bulamazsın; bazen de olmadığı yerde bulursun," diye cevap verip, midyelerini bağıra bağıra satarak yoluna devam etti.

Büyük binanın bir köşesinde, küçük, özelliği olmayan ahşap bir kapı vardı. Ged kapıya gidip hızlı hızlı çaldı. Kapıyı açan yaşlı adama, "Gont Adası'ndaki Büyücü Ogion'dan, bu adadaki okulun müdürüne bir mektup getirdim. Müdürü arıyorum ama artık daha fazla bilmece duymak ve alaya alınmak istemiyorum," dedi.

"Aradığın okul burası," dedi yaşlı adam kibarca. "Ben kapıcıyım. Eğer girebilirsen buyur gir."

Ged ileriye doğru bir adım attı. Kapıdan içeri geçtiğini zannetti fakat hâlâ dışarda,

kaldırımın üzerinde, biraz önce durduğu yerde duruyordu.

Bir kez daha ileriye doğru bir adım attı. Bir kez daha kapının dışında kaldı. Kapıcı, içerden, tatlı tatlı onu seyrediyordu.

Ged, şaşırırmaktan çok kızmıştı; çünkü yine kendisiyle alay ediliyor gibi gelmişti ona. Yüksek sesle, elleriyle, uzun süre önce teyzesinin öğretmiş olduğu Açma büyüsünü yaptı. Teyzesinin öğrettiği büyüler içinde en önemlisi buydu; o da artık bu büyüyü büyük bir ustalıkla yapıyordu. Fakat yaptığı sadece bir cadı efsunuydu; bu kapıyı kapalı tutan güce hiçbir faydası olmamıştı.

Bu da işe yaramayınca, Ged uzun süre, orada, kaldırımın üzerinde kalakaldı. En sonunda, içeride beklemekte olan yaşlı adama baktı. "Bana yardım etmezseniz," dedi isteksizce, "giremeyeceğim."

Kapıcı cevap verdi: "Adını söyle."

Ged yine bir süre durdu; çünkü canı pahasına da olsa, insan gerçek ismini yüksek sesle söylemezdi.

"Ben Ged," dedi yüksek sesle. O zaman, adımını attı ve açık kapıdan girdi. Güneş arkadan geldiği halde, yine de ona, arkasında bir gölge varmış gibi geldi.

Arkasına dönerken, aynı zamanda, eşiğin, az önce zannettiği gibi ahşap değil de fildişi olduğunu gördü. Fakat hiçbir ek veya bağlantı yeri yoktu. Daha sonra bu kapının Büyük Ejderha'nın dışından kesilmiş olduğunu öğrenecekti. Yaşlı adamın arkasından kapattığı, içinden biraz güneş ışığı geçen kapı ise, cilalanmış boynuzdan yapılmış, iç yüzüne de Bin Yapraklı Ağaç'ın resmi oyulmuştu.

"Bu eve hoşgeldin delikanlı," dedi kapıcı ve daha fazla konuşmadan Ged'i hollerden ve koridorlardan geçirerek, binanın içlerinde bir yerde, açık bir avluya getirdi. Avlunun bir kısmı taşlarla kaplıydı fakat üstü açıktı; çim olan bölümünde, güneşin altında, genç ağaçlar arasında bir çeşme akıyordu. Ged burada, bir süre tek başına bekledi. Hiç hareket etmedi, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu; çünkü etrafında görünmeyen varlıklar ve güçler hissettiğini seziyordu. Burasının sadece taştan değil, taştan da güçlü bir büyüyle yapılmış olduğunu da anlamıştı. Bilgeler Evi'nin en iç odasında bulunuyordu, bu oda gökyüzüne açılıyordu. Sonra birdenbire beyazlar giymiş bir adamın, çeşmenin akan sularının arkasından kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

Göz göze geldiklerinde, ağacın dallarında bir kuş ötmeye başladı. O anda Ged, kuşun şarkısını, çeşmeden havuza dökülen suyun dilini, bulutların biçimlerini, yapraklar arasında dolanan rüzgârın başını ve sonunu anladı: Kendisinin de, güneş tarafından söylenmiş bir söz olduğunu hissetti.

Derken o an geçti, kendisi de, dünya da, eski haline döndü, ya da neredeyse eski haline. Ogion'un yazmış olduğu mektubu uzatarak Başbüyücü'nün önünde diz çökmek için ilerledi.

Roke Müdürü olan Başbüyücü Nemmerle, yaşlı bir adamdı; dendiğine göre, o sıralar hayatta olan en yaşlı insandı. Ged'e memnuniyetle hoşgeldin diyen sesi, bir kuş gibi titriyordu. Saçı, sakalı ve cübbesi beyazdı; yıllarını yavaşça kullandığı için, tüm karanlıklar ve ağırlıklar üzerinden süzölmüş gitmiş gibi görünüyordu; yüz yıl boyunca oradan oraya

sürüklenmiş bir tahta parçası gibi aklaşmış ve yıpranmıştı. "Gözlerim çok zayıfladı, ustanın bana yazmış olduklarını okuyamıyorum," dedi titreyen bir sesle, "bana okuyuver delikanlı."

Böylece Ged Hardca harflerle yazılmış mektubu çözerek okudu. Mektupta sadece, *Lord Nemmerle: Sana, eğer rüzgârlar doğru eserse, Gontlu büyücülerin en büyüğü olabilecek birini yolluyorum,* diye yazıyordu. Mektup, Ogion'un Ged'in henüz bilmediği gerçek ismiyle değil, Rünlerle yazılı ismi olan Kapalı Ağız diye imzalanmıştı.

"Zelzeleleri bağlayan biri tarafından gönderildiğin için iki misli kucaklıyorum seni. Gont'tan buraya geldiğinde, genç Ogion'u çok sevmiştim. Şimdi bana yolculuğunda geçtiğin denizleri ve olan olayları anlat bakalım delikanlı."

"Dünkü fırtınayı saymazsak iyi bir yolculuk geçirdim efendim."

"Seni buraya hangi gemi getirdi?"

"Andradeler'de ticaret yapan *Gölge*."

"Kimin isteğiyle geldin buraya?"

"Kendi isteğimle."

Başbüyücü önce Ged'e baktı, sonra başını çevirdi ve akıllı adalar ve yıllar içinde gezinen yaşlı bir adam gibi mırıldanarak, Ged'in anlamadığı bir dilde konuşmaya başladı. Yine de mırıldanmasının arasında, kuşun şakırken, suyun da dökülürken söylemiş olduğu kelimeler vardı. Büyü yapmıyordu ama yine de sesinde Ged'in aklını karıştıran bir güç vardı, öyle ki onu ürküttü. Bir an için kendini gölgeler arasında garip ve engin bir çölde tek başına hissetti. Oysa, hâlâ gün ışığındaki avluda duruyor, çeşmenin şıkırtısını işitiyordu.

Taş terastan, çimlerin üzerinden, büyük siyah bir kuş, bir Osskil kuzgunu yürüyerek geldi. Başbüyücünün cübbesinin eteğine kadar ilerledi; karga burnu, çakıltaşı gibi gözleri ve tüm siyahlığıyla orada durup, Ged'e yan yan baktı. Nemmerle'nin dayanmakta olduğu beyaz asayı üç kere gagalayınca, yaşlı büyücü mırıldanmayı bıraktı ve gülümsedi. "Koş oyna delikanlı," dedi en sonunda, bir çocukla konuşur gibi. Ged bir kez daha tek dizinin üstüne çöküp onu selamladı. Ayağa kalktığında Başbüyücü gitmişti. Sadece onu süzmeye devam eden, gagasını yok olmuş asayı gagalayacakmış gibi uzatan kuzgun kalmıştı.

Kuş, Ged'in Osskilce olduğunu tahmin ettiği bir dilde konuştu. "Terrenon ussbuk!" dedi gaklayarak. "Terrenon ussbuk orrek!" Ve geldiği gibi caka satarak yürüdü gitti.

Ged, nereye gideceğini bilemeyerek, avludan ayrılmak için döndü. Kemerli yolun altında, kendisini başıyla kibarca selamlayan, uzun boylu bir gençle karşılaştı. "Adım Jasper, Havnor Adası'ndaki Eolg Hükümdarı Enwit'in oğluyum. Bugün, Büyük Ev'i gezdirmek ve elimden geldiğince sorularınızı cevaplamak üzere hizmetinizdeyim. Size nasıl hitap edebilirim efendim?"

Hayatı boyunca zengin tüccarlar ve soylular arasında hiç bulunmamış bir dağ köylüsü olan Ged'e, bu oğlanın "efendim" ve "hizmetinizdeyim" sözleri, eğilerek selam vermeleri, selam verirken ayağını sürüyerek geri çekmeleri, hep alay gibi geliyordu. Kısaca "Bana Çevik Atmaca derler," dedi.

Diğeri, sanki daha kibar bir cevap bekliyormuş gibi duraksadı; başka bir cevap alamayınca doğruldu ve biraz yana döndü. Ged'den bir iki yaş daha büyüktü. Çok uzun

boyluydu, gergin bir zarafetle yürüyor ve bir dansçı gibi pozlar veriyordu (diye düşündü Ged). Gri cübbesinin kapüşonunu arkaya atmıştı. Ged'i ilk önce okulun bir öğrencisi olarak, üstüne uyan, aynı tür bir cübbe ve ihtiyacı olan diğer giysileri bulabileceği giysi odasına götürdü. Ged seçtiği koyu gri renkli cübbeyi üzerine giyince Jasper, "Artık bizden biri oldunuz," dedi.

Jasper konuşurken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluyordu, öyle ki Ged kelimelerinin altında bir alay arıyordu. "İnsanı büyücü yapan kılığı mıdır?" diye cevap verdi asık bir yüzle.

"Hayır," dedi büyük oğlan. "Ama duyduğuma göre, insanı insan yapan davranışlarıymış. Şimdi nereye?"

"Nereye istersen. Ben Ev'i tanımıyorum."

Jasper onu Büyük Ev'in koridorlarından geçirerek, açık avluları, üstü örtülü salonları, bilgelik kitapları ve Rün ciltlerinin saklandığı Raflar Odası'nı, tüm okulun bayram günleri toplandığı büyük Ocakbaşı Salonu'nu, yukarı katı, kule ve tavan arasındaki, öğrencilerin ve hocaların uyudukları küçük hücreleri gösterdi. Thwil kasabasının dik çatılarına ve denize bakan ufak bir penceresi olan Ged'in hücresi, Güney Kulesi'ndeydi. Diğer hücreler gibi, bir köşede duran ot yataktan başka eşyası yoktu. "Burada çok sade bir hayat sürüyoruz," dedi Jasper, "Ama sanırım bu sizi pek rahatsız etmez."

"Ben alışkınım." Kendisinin, bu mağrur ve kibar gençle eşit olduğunu göstermeye çalışarak hemen ekledi: "Herhalde sen ilk geldiğinde buna alışık değildin."

Jasper ona baktı, bakışları "Sen, Havnor Adası'ndaki Eolg Ülkesi'nin Hükümdarı'nın oğlu olan benim, kim olduğumu, nelere alışık olduğumu, ne bilirsin ki?" diyordu. Yüksek sesle ise sadece, "Şöyle buyurun," dedi. Onlar yukarıdayken bir gong çalmıştı. Aşağıya, yemekhanenin Uzun Masa'sında, yüzden fazla oğlan ve delikanlıyla birlikte öğlen yemeğini yemeye indiler. Herkes, yemekhaneye açılan ufak pencerelerden aşçılarla şakalaşarak, pencere pervazlarındaki dumanı tüten büyük kâselerdeki yemeklerden tabaklarına alıyor, Uzun Masa'da istediği yere oturuyordu. "Diyorlar ki," dedi Jasper Ged'e, "bu masaya kaç kişi otursa otursun, hep boş bir yer vardır." Gerçekten de, hem tantanayla yemek yiyen ve konuşan gürültücü oğlanlara, hem de cübbelerinin yakaları gümüşle tutturulmuş, ya çift çift ya da tek başlarına, sanki düşünecek çok şeyleri varmış gibi asık ve düşünceli bir suratla oturan, yaşça daha büyük delikanlılara yer vardı. Jasper Ged'i, Vetch adında, pek konuşkan olmayan fakat büyük bir iştahla yemeğini yiyen yapılı bir çocuğun yanına oturttu. Vetch Doğu Uçyöreleri aksaniyle konuşuyordu; teni çok koyuydu; Adalar Diyarı'ndaki birçok insan ve Ged ile Jasper gibi kızıl-kahve değil de, siyahi bir teni vardı. Basit bir insandı, davranışları da fazla ince değildi. Yemeyi bitirince, yemekten şikâyet etti, fakat sonra Ged'e dönerek, "En azından buradaki birçok şey gibi gözbağı değil, insanın içini ısıtıyor," dedi. Ged Vetch'in ne demek istediğini anlayamadı, fakat ona kanı kaynadı ve yemekten sonra da yanlarında kaldığı için çok memnun oldu.

Ged etrafı öğrensin diye, beraberce kasabaya gittiler. Thwil'in caddeleri, hem az, hem de kısaydı; yüksek çatılı evlerin arasında dolandılar, burada insan rahatlıkla yolunu kaybedebilirdi. Garip bir kasabaydı; tüm diğer kasabalardaki insanlar gibi balıkçı, işçi ve zanaatkâr olan insanları da garipti; Bilgeler Adası'nda sürekli kullanılan büyülere o kadar

alışmışlardı ki kendileri de yarı-sihirbaz sayılırlardı. İnsanlar (Ged'in de öğrenmiş olduğu gibi) bilmecelerle konuşuyor, bir çocuğun balığa dönüştüğünü veya kuş olup uçtuğunu gördüklerinde, bunun okul çocuklarının bir şakası olduğunu bildiklerinden, gözlerini bile kırpmıyor, umursamadan ayakkabı tamirine veya koyun eti kesmeye devam ediyorlardı.

Arka Kapı'dan çıkan üç oğlan, Büyük Ev'in bahçesinden dolanarak, berrak Thwilbum'ün üzerindeki tahta köprüden geçip, kuzeydeki ormana, kırlara gittiler. İzledikleri yol dolana dolana tırmanıyordu. Güneşin tüm parlaklığına rağmen koyu gölgeler içinde olan meşe koruluklarını geçtiler. Sol tarafta, Ged'in, bir türlü net olarak göremediği, pek de uzakta olmayan bir koruluk vardı. Neredeyse ulaşacakmışsınız gibi görünse de yol oraya hiç ulaşmıyordu. Ged bu korudaki ağaçların ne tür ağaçlar olduğunu da tam olarak çıkartamamıştı. Ged'in nereye baktığını gören Vetch, "Orası Varlık Korusu. Biz daha oraya gelemiyoruz..." dedi yumuşak bir sesle.

Güneş altındaki sıcak çayırlarda sarı çiçekler açmıştı. "Kıvılcımotu," dedi Jasper. "Erreth-Akbe'nin, İç Adaları Ateş Tanrısı'na karşı koruduğu zamanlarda, rüzgârın, yanan Ilıen'in küllerini getirip bıraktığı yerlerde biter." Jasper solmuş bir çiçeği üfleyince, çiçekten kurtulan tohumlar, güneş ışığında kıvılcımlar gibi uçtular.

Yol onları, Ged'in Roke Adası'nın büyümlü sularına girdiklerinde gemiden görmüş olduğu, yuvarlak ve ağaçsız, büyük yeşil bir tepenin eteklerinden dolaştırıp yukarı çıkardı. Jasper yamaçta durdu. "Havnor'dayken Gont büyücülüğü konusunda çok şey duymuştum; hep de olumlu şeyler. Öyle ki uzun zamandır bunun bir örneğini görmek istiyordum. Şimdi yanımızda bir Gontlu var. Şu anda da kökleri dünyanın merkezine kadar inen Roke Tepesi'nin yamacında duruyoruz. Burada bütün büyüler çok kuvvetli tutar. Bize bir numara göster Çevik Atmaca. Bize üslubunu göster."

Kafası karışan ve şaşırان Ged hiç sesini çıkartmadı.

"Daha sonra Jasper," dedi Vetch, her zamanki yalın haliyle. "Onu biraz rahat bırak."

"Ya bir hüneri ya da gücü var, yoksa kapıcı onu içeri sokmazdı. Neden şimdi göstermesin? Ha şimdi ha sonra, ne fark eder? Öyle değil mi Çevik Atmaca?"

"Hem hünerim, hem de gücüm var," dedi Ged. "Bana neden söz ettiğini göster."

"Elbette gözbağından, görüntü oyunlarından bahsediyorum. Bunun gibi."

Jasper, parmağıyla işaret ederek birkaç garip kelime söyledi; yamaçta işaret ettiği yerde, yeşil otların arasında, ince iplik gibi bir su akmaya başladı; derken bir kaynağa dönüşen su tepeden aşağıya aktı. Ged elini çaya soktu, ıslaktı. Biraz içti, serindi. Yine de insanın susuzluğunu gidermiyordu, çünkü sadece gözbağıydı. Jasper, başka bir kelimeyle suyu durdurdu, otlar güneşin altında kupkuru dalgalandılar. "Sıra sende Vetch," dedi soğuk tebessümüyle.

Vetch asık suratla başını kaşdı fakat yine de eline bir avuç toprak aldı, kara parmaklarıyla şekil vererek, sıkarak, okşayarak, toprağa monoton bir şarkı okudu. Birdenbire elindeki toprak, küçük gövdesi tüylü, arıya benzer bir böceğe dönüştü, vızıldıyarak Roke Tepesi'nin üzerinden uçtu ve gözden kayboldu.

Ged olanları yılgın bir halde seyretti. Köy cadılarının sihirlerinden, keçi çağırma, siğilleri iyi etme, yükleri harekete geçirme ve kapkacağı tamir etme büyülerinden başka ne biliyordu

sanki?

"Ben böyle numaralar yapmam," dedi. Yollarına devam etme yanlısı olan Vetch için, bu yeterli bir cevaptı, ama Jasper "Neden yapmazmısın?" dedi.

"Büyücülük bir oyun değildir. Biz Gontlular büyüü zevk için veya övgü almak için yapmayız," diye cevap verdi Ged, kibirle.

"Ya siz ne için yapıyorsunuz," diye sordu Jasper, "para için mi?"

"Hayır!..." Fakat, cahilliğini gizlemek ve gururunu kurtarmak için söyleyecek başka şey bulamadı. Jasper güldü — ama kötü niyetle değil; sonra, onları Roke Tepesi'ne doğru yönelterek, yola koyuldu. Ged, bir aptal gibi davrandığının farkında, fakat bundan Jasper'ı sorumlu tutarak, kırık bir kalp ve asık bir suratla onu izledi.

O gece, soğukta, ot yatağının üzerinde, Roke'un Büyük Ev'inin mutlak sessizliğinde, cübbesine sarınarak yattığında, bu yerin tuhaflığı ile burada yapılmış olan sihirlerin ve büyülerin düşüncesi, üstüne üstüne gelmeye başladı. Karanlık onu sarmaladı, içini korku doldurdu. O an, Roke dışında herhangi bir yerde olmaya razıydı. Ama o sırada Vetch, başının üzerinde sallanan mavimsi tılsımışığı küresiyle kapısına geldi ve biraz laflamak için içeri girip giremeyeceğini sordu. Ged'e Gont hakkında sorular sordu; sonra köylerindeki evlerin bacalarından çıkan dumanların komik isimli adalar arasına sıkışmış sessiz denize doğru dağıldığı, Doğu Uçyörelere'nde bulunan, kendi yaşadığı adalardan özlemle söz etti. Komik isimli adalar: Korp, Kopp ve Holp, Venway ve Vemish, İffish, Koppish ve Sneg. Bu adaların konumlarını Ged'e anlatmak için parmağıyla yerdeki taşların üzerine çizdiği çizgiler, sanki gümüşten bir çubukla çizilmiş gibi bir süre parıldadıktan sonra silindiler. Vetch üç yıldır okuldaydı, yakında Sihirbaz olacaktı. İkinci derecelerdeki büyücülük sanatıyla pek ilgilenmiyordu. Buna rağmen içinde daha büyük, henüz öğrenmemiş olduğu bir yeteneği vardı: İyilik sanatı. O gece ve o geceyi takip eden günlerde hep Ged'le arkadaşlık etti; Ged'in geri çeviremeyeceği kadar açık kalpli ve sağlam bir arkadaşlık sundu ona.

Fakat Vetch aynı zamanda, Roke Tepesi'nde Ged'i aptal yerine koyan Jasper'ın da arkadaşıydı. Ged bu olayı bir türlü unutamıyordu; görünüşe göre, onunla hep kibar bir tonda ve alaycı bir tebessümle konuşan Jasper da ondan farksızdı. Ged aşağılanmayı ya da hafife alınmayı kaldıracak biri değildi. Günün birinde, hem Jasper'ın bir çeşit önderlik yaptığı öbür çocuklara, hem de Jasper'a, gücünün gerçekte ne kadar büyük olduğunu kanıtlamaya and içti. Ne kadar akıllı olurlarsa olsunlar, hiçbiri büyücülükle bir köyü kurtarmış değildi. Sonra, hiçbiri için Ogion, bu Gont Adası'nın en büyük büyücüsü olacak diye yazmamıştı.

Böylece gururunu besleyerek tüm dikkatini kendisine verilen ödevlerde topladı: Dokuzlar diye anılan, Roke'un gri cübbeli Ustaları'nın öğrettiği dersler, numaralar, tarih ve hünelerlerde.

Her gün, bir süre, ona kahramanların serüvenlerini ve bilgeliğin türkülerini öğreten Okuyucu Usta ile çalışıyordu. İlk olarak en eski şarkı olan *Ea'nın Yaradılışı* ile başlamışlardı. Sonra diğer çocukların bazılarıyla birlikte Yelanahtarı Usta ile rüzgâr ve iklim sanatları üzerinde çalışıyorlardı. İlkbaharın ve ilkyazın parlak günlerini, hep Roke Körfezi'nde, kelimelerle dümen kullanmayı, dalgaları yatıştırmayı, dünya rüzgârına konuşmayı ve büyürüzgârı çıkarmayı öğrenebilmek için, küçük yelkenlilere binerek geçirdiler. Bunlar çok

karmaşık becerilerdi, o yüzden sık sık aniden esen ters bir rüzgârın etkisiyle, bir bordadan diğerine geçen yelkenlinin sereni Ged'in başına çarpıyor veya koskoca körfezde dünya kadar boş yer varken, onun teknesi gidip bir başkası ile çarpışıyor veya teknedeki oğlanların üçü birden umulmadık bir anda, beklenmedik koca bir dalgayla devrilen tekneden denize düşüyordu. Otların yetiştirme biçimlerini ve özelliklerini öğreten Şifacı Usta ile birlikte karada yaptıkları geziler daha sakin geçiyordu. El Usta da onlara, hokkabazlık, el çabukluğu ve Dönüşüm sanatının basit numaralarını öğretiyordu.

Tüm bu çalışmaları Ged çok çabuk kavıyordu; bir ay içinde, ondan bir yıl önce Roke'a gelmiş olan çocukları geçmeye başladı. Özellikle de gözbağı numaralarını çok çabuk kavramıştı, öyle ki sanki bunları bilerek doğmuştu da birisinin ona hatırlatması gerekmişti. El Usta, öğrettiği becerilerin güzelliği ve inceliğinden sonsuz bir zevk alan kibar, neşeli, yaşlı bir adamdı. Ged kısa sürede ona karşı duyduğu korkuyu yendi ve durmadan yeni yeni büyüler öğretmesini istedi; Usta her seferinde gülümseyerek ona istediği şeyleri öğretti. Fakat bir gün Ged, aklında Jasper'ı mahcup etme düşüncesiyle, Görüntü Avlusunda, El Usta'ya, "Hocam, tüm bu efsunlar hemen hemen aynı; insan birisini bildi mi öbürlerini de yapabilir. Sonra, büyü'nün etkisi geçer geçmez görüntü de kayboluyor. Mesela, bir taşı elmas haline dönüştürünce," dedi, elinin bir hareketi ve tek bir kelimeyle dediğini yaparak; "elmasın elmas olarak kalması için ne yapmalıyım? Dönüşüm büyüsü nasıl kilitlenir, nasıl sabitleştirilir?"

El Usta, Ged'in avucunda ışıldayan, ejderhaların bekçilik ettiği hazineler kadar parlak duran değerli taş a baktı. Yaşlı Usta "*Tolk*" diye mırıldanınca mücevherin yerini gri bir çakı taşı aldı. El Usta bu taşı eline alıp uzun uzun tuttu. "Bu bir taş. Gerçek Lisan'da ise *tolk*," dedi, Ged'in yüzüne tatlı tatlı bakarak. "Roke Adası'nı meydana getiren taşlardan biri, insanların üzerinde yaşadıkları kuru topraktan bir parça. O, kendisi. Dünyanın bir parçası. Gözbağı ile onu bir elmas ya da bir çiçek, bir sinek, bir göz ya da bir alev gibi gösterebilirsin..." Usta anlattıkça, taş şekilden şekile giriyordu; sonunda tekrar taş oldu. "Ama bu sadece bir görüntü. Gözbağı, sadece onu gözleyenin duyularını kandırır; insanın onu gördüğünü, duyduğunu veya hissettiğini zannetmesini sağlar. Ama nesneyi değiştiremez. Bu taşı bir elmas yapabilmen için onun gerçek ismini değiştirmen gerekir. Ve bunu da yapmak demek oğlum, bu kadar ufak bir parçasını değiştirsen de, dünyayı değiştirmen demektir. Bu olmayacak bir şey değil. Gerçekten olmayacak bir şey değil. Bu Dönüşüm Ustası'nın sanatı; bunu öğrenmeye hazır olduğunda öğreneceksin zaten. Fakat sonucunun ne gibi bir hayır veya şer getireceğini bilmeden, tek bir şeyi bile, ne bir taşı ne bir kum tanesini dönüştürmemelisin. Dünya bir denge içindedir, Denge'dedir. Büyücülerin Dönüştürme ve Çağırma güçleri dünyanın dengesini bozabilir. Bu güç, tehlikeli bir güçtür. Korkunç bir güçtür. Bilgiyi izlemeli, gereksinime hizmet etmelidir. Bir mum yakan bir gölge yaratır..."

Sonra tekrar çakı taşına baktı. "Biliyor musun, taş da güzel bir şeydir," dedi. Eskisi kadar ciddi değildi artık. "Eğer Yerdeniz Adaları elmadan yapılmış olsaydı, halimiz harap olurdu. Gözbağının zevkini çıkar oğul, bırak taşlar da taş olarak kalsın." Gülümsedi, fakat Ged tatmin olmamıştı. İnsan bir büyücüyü sırlarını öğrenmek için sıkıştırınca, aynı Ogion gibi, dengeden, tehlikeden, karanlıktan konuşup dururlar. Ama mutlaka, Gözbağı'nın bu çocukça oyunlarını aşıp da Dönüştürme ve Çağırma'nın gerçek sanatlarını öğrenmiş olan bir büyücü,

istediğini yapabilecek güçtedir; dünyayı canının çektiği gibi dengeleyebilir ve karanlığı kendi ışığıyla alt edebilir.

Koridorda, başarıları okulda yayılmaya başladıktan sonra Ged'le daha arkadaşça ama daha alaycı bir tonda konuşmaya başlayan Jasper'la karşılaştı. "Mutsuz görünüyorsun Çevik Atmaca," dedi Jasper bu sefer, "hokkabazlık numaraların ters mi gitti?"

Kendisini hep Jasper'la eşit koşullara koymak isteyen Ged, Jasper'ın alaycı tonunu duymazlığa gelerek, hemen cevap verdi: "Hokkabazlıktan bıktım, sadece uzak diyarlardaki ve şatolardaki aylak soyluları eğlendirmeye yarayan, bu gözbağı numaralarından bıktım. Bugüne kadar Roke Adası'nda bana öğrettikleri tek adam gibi büyü, tılsımışığı ve biraz da, hava değiştirme numaraları. Geri kalan her şey aldatmaca."

"Aldatmacalar bile," dedi Jasper, "aptalların elinde tehlike yaratabilir."

Bu söz üzerine Ged suratına bir tokat yemişcesine dönüp, Jasper'a doğru birkaç adım attı; ama büyük oğlan, sanki hiç kötü niyeti yokmuşçasına gülümseyip başını o gergin, nazik tavırla salladı ve yoluna devam etti.

İçinde köpüren bir hiddetle kalakalan Ged, Jasper'ın arkasından bakarken rakibini, sadece basit bir gözbağı karşılaşmasında değil, bir güç sınavında yenmeye yemin etti. Kendisini kanıtlayıp, onu küçük düşürecek. Jasper'ın ona, kibirlice, nefretle ve küçük görerek tepeden bakmasına izin veremezdi.

Ged, Jasper'ın neden kendisinden nefret edebileceğini hiç durup düşünmemişti. Sadece kendisinin neden Jasper'dan nefret ettiğini biliyordu. Diğer çıraklar kısa bir süre sonra, ne şakadan, ne de gerçekten Ged'le aşık atamayacaklarını anlamışlardı; onun için, kimisi övgüyle kimisi de garezinden, "Bu çocuk doğuştan büyücü, kimsenin onu geçmesine izin vermiyor," diyorlardı. Sadece Jasper, ne onu övüyor, ne de ondan sakınıyor, sadece kibirli kibirli gülerek ona tepeden bakıyordu. O yüzden de geriye, rezil edilecek tek rakip olarak Jasper kalıyordu.

Kendi gururunun bir parçası olan, körü körüne giriştiği ve büyüttüğü bu rekabette, El Usta'nın kibarca uyarmış olduğu tehlikeyi, karanlığı, görememişti; göremezdi de.

Hiddetten gözleri kör olmadığı zamanlar, henüz ne Jasper'ın ne de daha büyük çocuklardan herhangi birinin rakibi olmayacağını çok iyi görüyor, bu yüzden çalışmaya devam ediyor ve olağan ödevlerini yerine getiriyordu. Yaz sonunda dersler biraz hafiflemişti, bu yüzden spora daha çok vakit ayırabiliyorlardı: Körfezde yapılan büyülu kayak yarışları; Büyük Ev'in avlularında yapılan Gözbağı gösterileri; uzayan akşamlarda, korularda oynanan, ebenin de saklananların da görünmez olduğu ve sadece seslerin gülecek, birbirine seslenerek, ağaçların arasında, seri ve solgun tılsımışıklarını izleyerek ve atlatarak dolaştığı çılgın saklambaç oyunları. Derken, sonbahar yaklaşırken, yeni büyüler denedikleri derslerine tekrar başladılar. Böylece Ged'in Roke'taki ilk ayları, tutkuyla ve harikalarla dolu olarak çabucak geçiverdi.

Kışın her şey değişti. Ged, yedi arkadaşıyla beraber, Yalnız Kule'nin bulunduğu, Roke Adası'nın en kuzey ucundaki burna yollandı. Burada, hiçbir dilde, hiçbir anlama gelmeyen Kurremkarmerruk adındaki İsimci Usta tek başına oturuyordu. Kule'nin yakınında ne bir ev, ne de bir tarla vardı. Kuzey uçurumlarının üstünde kasvetli bir görünüşü vardı kulenin; kış

denizinin üzerindeki bulutlar boz renkliydi; İsimci'nin sekiz öğrencisinin öğrenmesi gereken isimler ise bitmek tükenmek bilmiyordu. Kule'nin yüksek tavanlı odasında, Kurremkarmerruk, aralarına oturup, gece yarısına, mürekkep kağıtların üzerinden silininceye kadar, öğrenmeleri gereken isim listeleri çıkartıyordu. Oda, Peln Denizi'nde küçük bir adacık olan Lossow'un kıyılarındaki her burun, nokta, körfez, koy, boğaz, kanal, liman, siğlik, kayalık ve kayanın ismini gece yarısından önce öğrenmesi gereken bir öğrencinin iç çekmeleri ve Usta'nın kaleminin hışırtısı dışında hep soğuk, loş ve sessizdi. Eğer öğrencilerden biri şikâyet edecek olsa, Usta bir şey söylemez fakat listeyi uzatır veya "Denizci Ustası olacak birisinin, denizdeki her zerrenin gerçek ismini bilmesi gerekir," derdi.

Ged, bazen iç çekse de, hiç şikâyet etmezdi. Bu tozlu ve dipsiz eğitim konusunda, her şeyin, her yerin ve her varlığın gerçek ismini öğrenme işinin, yani elde etmeye çalıştığı gücün, kuru bir kuyunun dibindeki mücevher gibi bir şey olduğunu anlamıştı. Çünkü büyü denen şey bundan oluşuyordu, yani bir şeyi gerçek ismiyle adlandırmaktan. Bunu Kurremkarmerruk, geldikleri ilk gece, Kule'de onlara söylemiş, bir daha da tekrarlamamıştı, ama Ged'in aklından hiç çıkmamıştı. "Birçok güçlü büyücü," demişti Kurremkarmerruk, "tüm hayatlarını, bir tek şeyin ismini arayarak geçirirler; tek bir gizli veya kaybolmuş ismi arayarak. Yine de listeler tamamlanmış değildir. Ne de dünyanın sonuna kadar tamamlanabilecektir. Dinleyin, o zaman nedenini anlarsınız. Güneş altındaki bu dünyada ve güneşin varolmadığı diğer dünyada, insanla ve insanın lisaniyla hiç ilgisi olmayan, çok şey vardır. Ve bizim gücümüzden başka güçler. Fakat büyü, gerçek büyü, ancak Yerdeniz'in Hard dilini veya bu dilin türemiş olduğu Kadim Lisanı konuşanlar tarafından yapılabilir.

"Bu, ejderhaların konuştuğu dildir. Ve dünyanın adalarını ve türkülerimizin, şarkılarımızın, büyülerimizin, sihirlerimizin ve dualarımızın dilini yaratan Segoy'un konuştuğu dildir. Bu dilin kelimeleri, bizim Hard dilindeki kelimelerin arasına saklanmış veya değiştirilmiştir. Biz dalgaların üzerindeki köpüklere *sukien* diyoruz; bu Kadim Lisan'daki iki kelimedenden türetilmiştir: *suk*, yani tüy ve *inien*, yani deniz, kelimelerinden. Denizin tüyü de köpük oluyor. Ama köpükleri *sukien* diyerek büyüleyemezsiniz, onun Kadim Lisan'daki esas adını kullanmanız gerekir: *essa*. Her cadı Kadim Lisan'dan bir iki kelime bilir; büyücüler ise çok kelime bilir. Fakat yine de daha fazla kelime vardır, bazıları yüzyıllar içinde kaybolmuştur, bazıları gizlenmiştir ve bazılarını da sadece ejderhalar ve Dünya'nın Kadim Güçleri bilir; bazıları ise hiçbir canlı tarafından bilinmez, bu kelimeleri de hiçbir insan bulamaz. Çünkü bu dilin bir sonu yoktur.

"Nedeni ise şu: Denizin ismi *iniendir*, pekâlâ. Ama bizim İç Deniz dediğimiz denizin, Kadim Lisan'da başka bir ismi var. Hiçbir varlığın iki ismi olamayacağına göre, demek ki *inien* İç Deniz dışındaki bütün denizler anlamına geliyor. Ve tabii ki, aslında sadece o anlama da gelmiyor çünkü kendilerine özgü isimleri olan sayısız denizler, koylar ve boğazlar var. Yani Denizci Ustası Büyücüler'den birisi, tüm okyanusu, bir fırtına veya fırtına dindirme efsunu ile büyüleyecek kadar çılgın olsaydı, büyüsu sadece *inien* kelimesini değil, Adalar Diyarı'ndaki, Dış Uçyörelere'deki ve ta uzaklarda isimlerin varolmadığı yerlerdeki denizin de, her köşe bucağının ismini kapsardı. Böylece, bize büyü yapma gücünü veren, bu şekilde bu gücün sınırlarım da çizmiş oluyor. Bir büyücü, sadece yakınında olup ismini tam ve net olarak koyabildiği şeyleri denetimi altında tutabilir. Bu da iyi bir şeydir. Eğer böyle olmasaydı, güçlülerin kötülükleri ve de bilgelerin delilikleri, çoktan değiştirilemeyecek

şeyleri değıştirme yollarını arar, Denge'yi bozardı. Dengesi bozulan deniz, üzerinde tehlikelere maruz kalarak yaşadığımız karaları basar ve eski sessizlikte tüm sesler ve isimler kaybolurdu."

Ged bu sözler üzerinde uzun uzun düşündü ve bunu aklının derinlerine kazıdı. Yine de ödevin soyluluğu, Kule'de yapılan bir yıllık uzun çalışmaları daha eğlenceli bir hale sokmuyor, kolaylaştırmıyordu. Yıl sonunda Kurremkarmerruk, "Çok iyi bir başlangıç yaptın," dedi. Ama o kadar. Büyücüler doğru söylerler; o yıl Ged'in İsimler konusunda kazanmaya çabaladığı ustalığın, tüm hayatı boyunca öğrenmeye çalışacağı şeylerin sadece bir başlangıcı olduğu doğrudu. Ged'e, Yalnız Kule'den, beraber geldiği arkadaşlarından önce ayrılması için izin verildi, çünkü o daha çabuk öğrenmişti; fakat aldığı bütün övgü buydu.

Kış başlarında Ged, tek başına, ıssız yollardan güneye doğru ilerleyerek, adayı bir baştan bir başa geçti. Akşam olduğunda yağmur yağmaya başladı. Yağmuru durdurmak için büyü yapmadı çünkü Roke Adası'nın hava koşulları, Yelanahtarı Usta'dan sorulurdu ve kimse onun işine burnunu sokmazdı. Ulu bir pendik ağacının altına sığınıp cübbesine sarınarak uzanınca, aklına, eski ustası Ogion geldi. Hâlâ yapraksız dallar ve yağan yağmur altında uyuyarak, Gont tepelerindeki gezilerine devam ediyordur, diye düşündü. Ogion'u düşününce, Ged, kendi kendine gülümsedi; Ogion'u ne zaman düşünse içi huzur doluyordu. Suyun fısıltısıyla dolu soğuk karanlıkta, huzur içinde bir uykuya daldı. Gün doğarken uyanarak başını kaldırdı; yağmur durmuştu. Cübbesinin kıvrımları içinde, ısınmak için kıvrılıp sığınmış küçük bir hayvanın uyumakta olduğunu gördü. Bu hayvanın, az rastlanır, garip bir yaratık olan otak olduğunu görünce, şaşırdı.

Bu yaratıklara, sadece Adalar Diyarı'nın güneyindeki dört ada olan Roke, Ensmer, Pody ve Wathort'ta rastlanır. Bunlar minik, ipek gibi parlak görünümlü, ablak suratlı, koyu kahverengi veya gri-kahverengi benekli tüyleri olan, kocaman gözlü hayvanlardır. Huysuz olan bu hayvanların dişleri keskindir; o yüzden de evcilleştirilmezler. Bu hayvanların sesleri yoktur. Yine de Ged bu otakı okşamaya başladı. Hayvan uyandı, beyaz dişlerini ve küçük kahverengi dilini göstererek esnedi, ürkmemişti. "Otak," dedi Ged, sonra Kule'de öğrendiği binlerce hayvan ismini hatırlayarak, bir kez daha, ama bu kez Kadim Lisan'daki esas ismiyle seslendi hayvana, "Hoeg! Benimle gelmek ister misin?"

Otak gelip Ged'in avucuna oturdu ve tüylerini yalamaya başladı.

Ged hayvanı omuzuna, kapüşonunun katları arasına yerleştirdi; hayvan orada kaldı. Gündüz, bazen aşağı atlayıp ormana doğru gidiyor fakat her seferinde geri geliyordu. Bir keresinde yakaladığı bir orman faresini de ağzında getirdi. Ged gülerken hayvana, avını yemesini, çünkü kendisinin oruç tuttuğunu söyledi; o gece Gündönümü Bayramı'ydı. Böylece, ıslak akşam karanlığında, Roke tepesini aşınca, Büyük Ev'in üzerinde oynamakta olan tılsımışıklarını gördü. Ev'e girdi. Ateşin ışığıyla aydınlanmış salonda bulunan ustaları ve arkadaşları onu karşıladı. Aslında dönebileceği bir yuvası olmayan Ged, kendisini yuvasına geri dönmüş gibi hissediyordu. Tanıdığı yüzleri görmek onu mutlu etti; en çok da kara yüzünde koca bir tebessümle onu kucaklamak için ilerleyen Vetch'i görünce mutlu oldu. Bu yıl, arkadaşını tahmin ettiğinden de çok özlemişti. Vetch, o sonbahar, Sihirbaz ilan edilmişti, artık çırak değildi ama bu, ikisinin arasına bir engel olarak girmemişti. Hemen sohbet

etmeye başladılar. Ged'e, o ilk saat içinde Vetch'le konuştukları, bir koca yılda Yalnız Kule'de konuştuklarının toplamından daha uzun sürmüş gibi geldi.

Ocakbaşı Salonu'na, bayram şerefine kurulmuş olan uzun masaya, yemeğe otururken, otak hâlâ Ged'in omuzunda, kapüşonunun kıvrımları arasında duruyordu. Vetch, küçük hayvanı görünce çok hayret etti; onu okşamak için elini uzattığında, otak dişlerini gösterdi. Vetch güldü. "Taş ve çeşmelerin Kadim Güçleri'nin, vahşi hayvanlarca sevilen insanlara, insan sesiyle konuştuğu söylenir, Çevik Atmaca."

"Gontlu büyücülerin, genellikle cinleri olduğu da söylenir," dedi Vetch'in öbür yanında oturan Jasper. "Bizim Lord Nemmerle'nin kuzgunu var, sonra şarkılar, Ark'ın Kızıl Büyücüsü'nün de, altın bir zincirle gezdirdiği yabani bir domuzu olduğunu anlatıyor. Ama bugüne kadar kapüşonunda fare besleyen bir sihirbaz duymamıştım."

Bu söze herkes güldü, Ged de onlarla beraber güldü. Bu neşe dolu bir geceydi; ve orada, o neşenin ve o sıcaklığın içinde olabildiği ve bayramı arkadaşları ile birlikte kutlayabildiği için, çok mutluydu. Fakat Jasper'ın tüm sözleri gibi, bu şakası da sinirlerini germiştir.

O gece, kendisi de ünlü bir sihirbaz olan O Lordu, okulun konukuydu. Bir zamanlar Başbüyücü'nün öğrencisi olan Lord, ara sıra Roke'a, Kış Bayramı veya yazın kutlanan Uzun Dans için gelirdi. Yanında, yeni parlatılmış bakır kadar parlak görünüşlü, siyah saçları opallerle süslü, zarif ve genç bir kadın olan karısı vardı. Büyük Ev'in salonlarında, kadınlara pek rastlanmazdı; yaşlı ustaların bir kısmı kadını, orada olmasını hiç onaylamıyormuşçasına süzüyorlardı. Ama gençler, tüm dikkatleriyle bakıyorlardı kadına.

"Böyle biri için," dedi Vetch Ged'e, "en güçlü büyülerimi yapabilirim..." İçini çekti ve güldü.

"Sadece bir kadın o," diye cevap verdi Ged.

"Prences Elfarran da sadece bir kadındı," dedi Vetch, "ama onun için tüm Enlad heba olmuş, Havnor'un Kahraman Büyücüsü ölmüş ve Solea Adası da denizin dibine batmıştı."

"Eski masallar," dedi Ged. Ama o da, bu kadının, eski masallarda anlatılan, ölümcül güzellerden olup olmadığını merak ederek, O Leydisi'ne bakmaya başlamıştı. Okuyucu Usta, *Genç Kralın Kahramanlıkları* adlı şarkıyı söyledi, sonra hep birlikte Kış Şarkıları söylediler. Beraberce masadan kalkmadan önce, bir duraksama oldu. Bundan yararlanan Jasper kalkarak, Başbüyücü, konukları ve Ustalar'ın oturmakta olduğu, ocağa en yakın masaya gitti ve O Leydisi'yle konuşmaya başladı. Jasper artık bir oğlan çocuğu değil, cübbesinin yakası gümüş bir tokayla tutturulmuş, uzun boylu ve gösterişli bir delikanlıydı. O da artık bir Sihirbaz olmuştu. Gümüş toka da bunun göstergesiydi. Kadın Jasper'ın söylediklerine gülümsedi; siyah saçındaki opaller parladı. Sonra Ustalar, hoşgörülle başlarını sallayınca, Jasper kadın için bir gözbağı yaptı. Taş zeminden fışkıran beyaz bir ağaç yarattı. Ağacın dalları, salonun yüksek tavanındaki çatı kirişlerine değiyor ve her daldaki her sürgünden, her biri ayrı bir güneş olan, altın birer elma parlıyordu; çünkü bu bir Yıl Ağacı'ydı. Derken dalların arasından, kuyruğu düşen karları andıran, beyaz bir kuş uçu. Elmalar silikleşerek tohumlara, tohumlar da kristal damlacıklarına dönüştüler. Bu damlalar yağmurun sesiyle ağaçtan dökülürken, dallarda ateş kırmızısı yapraklar ve yıldız gibi beyaz çiçekler bitti. Ve

böylece görüntü yavaş yavaş kayboldu. O Leydisi, heyecanla bir çığlık attı ve ustalığından dolayı genç sihirbaza olan övgüsünü belirtmek için, pırıl pırıl parlayan başını eğdi. "Bizle O-tokne'ye gel; O-tokne'de bizimle beraber yaşa... Bizimle gelebilir, öyle değil mi Lordum?" diye sordu sert bir adam olan kocasına, çocukça. Ama Jasper sadece, "Buradaki Ustalarım ve size layık olabilecek hüneler öğrenince, hanımım, o zaman memnuniyetle gelir, sonsuza kadar size zevkle hizmet ederim," dedi.

Böylece orada bulunan herkesi memnun etmiş oldu; Ged hariç. Ged övgülere katıldı ama kalbiyle değil. "Ben daha iyisini yapabilirdim," dedi kendi kendine, acı bir kıskançlıkla. Bu olaydan sonra, gecenin tüm eğlencesi onun için bitmişti.

DÖRT -GÖLGENİN SERBEST KALIŞI

O bahar Ged, Vetch'i ve Jasper'ı pek göremedi, çünkü onlar artık çırakların adım bile atamadıkları Varlık Korusu'nun gizliliği içinde, Şekillendirme Ustası ile çalışıyorlardı. Ged Büyük Ev'de kalmış, Ustalarıyla, sihirbazların uyguladıkları ustalıklar üzerinde çalışıyordu. Sihirbazlar sihir yapar, yani rüzgâr çıkarırlar, hava durumunu kontrol ederler, kayıpları bulurlar, bağlarlar, büyücüdemirci veya büyücüsanaatçı olarak çalışırlar, anlatıcı, okuyucu, üfürükçü veya şifacı olurlardı ama asa taşımazlardı. Geceleri hücrelerinde, tek başına, kitabının tepesinde mum veya lamba yerine bir tılsımışığı, Büyük Tılsımlar'da kullanılan İleri Rünleri ya da Ea Rünlerini çalıştı. Bu beceriler ona çok kolay geliyordu. Öğrenciler arasında, falanca ustanın veya filanca ustanın, Gontlu çocuğun bugüne kadar Roke'ta gelmiş geçmiş en çabuk öğrenen öğrenci olduğunu söylediği dedikoduları yayılıyordu. Ayrıca, otakin Ged'in kulağına bilgi fısıldayan gizlenmiş bir ruh olduğu yolundaki söylentiler de büyüyordu. Hatta hatta, Başbüyücü'nün kuzgununun Ged'i, ilk geldiğinde, "geleceğin Başbüyücüsü," diye selamladığı bile söyleniyordu. Bu tür öykülere inanıp inanmadıkları veya Ged'i sevip sevmedikleri bilinmez, ama arkadaşlarının çoğu Ged'i takdir ediyor, baharın uzayan akşamlarında oynadıkları oyunlarda, az da olsa keyfi gelip, oyunu idare etmek için onlarla beraber oynayan Ged'in peşi sıra gitmekten gurur duyuyorlardı. Fakat genellikle Ged demek, çalışmak, gurur ve hiddet demektir; diğerlerinden hep ayrı dururdu. Öğrenciler arasında, Vetch de ortalıklarda olmadığı için, hiç arkadaşı yoktu; bir arkadaşı olmadığının farkında bile değildi.

Ged on beş yaşına gelmişti; asa taşıyan büyücülerin Yüksek Sanatlar'ını öğrenmek için henüz çok küçüktü. Fakat gözbağcılık sanatının inceliklerini öğrenmekte o kadar hızlıydı ki, kendisi de genç bir adam olan Dönüşüm Ustası, kısa bir süre sonra ona, diğer öğrencilerden ayrı, gerçek Şekil Verme Büyüleri hakkında ders vermeye başladı. Ona, bir şey gerçekten başka bir şeye dönüştürüldüğünde, büyü devam ettiği sürece nasıl yeniden isimlendirilmesi gerektiğini ve bu değişime uğramış varlığın, etrafındaki varlıkların isimlerini ve doğalarını

nasıl etkilediğini anlattı. Dönüşümün tehlikelerinden, her şeyden önce de bir büyücünün kendisini dönüştürünce, kendi büyüüne kendisinin nasıl kapılabileceğinden söz etti. Yavaş yavaş, çocuğun anladığından emin oldukça, genç Usta ona bu gizleri sadece anlatmakla kalmadı. Dönüşüm'ün Büyük Büyüleri'nin önce birini, derken diğerini öğretti ve çalışması için Şekillendirme Kitabı'nı verdi. Aslında hiçbir kötü niyeti yoktu, ama bunu, düşüncesizce, Başbüyücü'nün bilgisi dışında yapmıştı.

Ged artık Çağrı Usta'yla da çalışıyordu; fakat Çağrı Usta, öğretmekte olduğu derin ve kasvetli büyüyle katılaştırmış ve yaşlanmış sert bir adamdı. O gözbağıyla değil, sadece gerçek büyüyle uğraşıyordu; ışığın, ısının, mıknatısları çeken ve insanların ağırlık, biçim, renk ve ses diye algıladığı güçlerin, çağırılması ile: O güçler ki evrenin sonsuz ve engin enerjisinden elde edilen ve hiç kimsenin büyüü veya kullanımı ile bitmeyecek ve dengeleri bozulamayacak, gerçek güçlerdi. İklimcilerin ve Denizci Ustaları'nın, rüzgârlara ve denize seslenişleri öğrencilerinin zaten öğrenmiş oldukları hünerlerdi. Ama öğrencilere, gerçek büyücülerin bu büyüleri ancak çok zorunlu zamanlarda kullandıklarını, bu tür dünyevi güçleri çağırmanın, parçası oldukları dünyayı değiştirmek demek olduğunu öğreten oydu. "Roke'ta yağmur, Osskil'de kuraklık anlamına gelebilir," diyordu, "Doğu Uçyöreleri'nde sakın bir hava, Batı'da fırtına demek olabilir. Tabii, ne yaptığınızı tam olarak bilmiyorsanız."

Gerçek nesnelerin ve yaşayan insanların çağırılmasına, ölülerin ruhlarının uyandırılmasına ve Görünmeyen'e yapılan dualara; yani Çağrı Usta'nın sanatının ve bir büyücünün gücünün sınırı anlamına gelen bu büyülere gelince; bunlardan öğrencilerine pek söz etmiyordu. Bir iki kere Ged, onun bu tür sırlardan konuşmasını sağlamaya çalıştı ama Usta ona, Ged huzursuz oluncaya kadar uzun uzun, kötü kötü baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Gerçekten de Ged bazen, Çağrı Usta'nın öğrettiği daha önemsiz büyülerle çalışırken bile huzursuz oluyordu. İrfan Kitabı'nın bazı sayfalarında, bazı eski kelimeler vardı ki daha önce hangi kitapta gördüğünü hatırlamamasına rağmen, ona hiç de yabancı gelmiyordu. Çağrı büyülerinde tekrarlanması gereken bazı belirli cümleler vardı ki, onları tekrar etmekten hoşlanmıyordu. Bunlar ona, örneğin, kapısı kapalı, karanlık bir odada, kapının bulunduğu taraftaki köşeden, kendisine doğru ilerleyen gölgeleri hatırlatıyordu. Çabucak bu tür hatıraları ve düşünceleri bir kenara atıp işine devam ediyordu Ged. Kendi kendine, bu tür korku ve karanlık dolu anların, kendi cahilliğinin gölgelerinden başka bir şey olmadığını söylüyordu. Ne kadar öğrenirse, o kadar az korkacaktı. Sonunda, bir Büyücü olarak gücünün doruğuna erdiğinde, dünyadaki hiçbir şeyden, hem de hiçbir şeyden korkmayacaktı.

O yazın ikinci ayında, tüm okul tekrar Büyük Ev'de Uzun Dans'ı ve Ay'ın Gecesi'ni kutlamak için toplandı. O yıl, her iki bayram, birbirini izleyen gecelere denk gelmişti, bu her elli iki yılda bir böyle olurdu. Yılın en kısa dolunayının olduğu ilk gece boyunca kırlarda flütler çalındı. Thwil'in dar sokakları davul sesleri ve meşalelerle doldu. Şarkı nağmeleri Roke Körfezi'nin mehtaplı sularının üzerine yayıldı. Ertesi gün güneş doğarken, Roke'un okuyucuları, Havnor'un beyaz kulelerinin nasıl yapıldığını ve Erreth-Akbe'nin, Eski Ada Ea'dan başlayarak, tüm Adalar Diyarı'nı ve Uçyörelere'i gezdikten sonra en nihayet Açık Deniz'in kenarındaki Batı Uçyöreleri'nin sonunda, ejderha Orm ile karşılaştığı yere kadar yapmış olduğu yolculuğu anlatan *Erreth-Akbe'nin Kahramanlıkları* adlı uzun şarkıyı

söylemeye başladı. Şarkının anlattığına göre, Erreth-Akbe'nin kemikleri, Selidor'un ıssız sahilinde, ejderhanın kemiklerinin arasında bulunmaktadır; fakat Havnor kulesinin tepesine saplanmış olan kılıcı, güneş İç Deniz'in üzerinden batarken, kıpkızıl yanar. Şarkı bitince Uzun Dans başladı. Kasaba halkı, Ustalar, öğrenciler ve çiftçiler; kadın erkek hep beraber, akşam karanlığında, davulların, flütlerin ve gaydaların eşliğinde, Roke'un tozlu yollarından deniz kıyısındaki kumsallara kadar dans ettiler. Dans ede ede denizin içine kadar girdiler; böylece gece mehtapta eridi; müzik sesi sahile vurup kırılan dalgaların sesleri içinde yitti. Doğu ışımaya başlayınca sahilden ve yollardan geri geldiler; bu kez davullar vurmuyor fakat flütler yumuşak ve tiz sesleriyle çalmaya devam ediyordu. Adalar Diyarı'nın her yanında bu böyle olmuştu o gece: Denizin ayırdığı karaları tek bir dans, tek bir müzik birbirine bağlamıştı.

Uzun Dans bitince insanların çoğu, akşam beraberce yemek ve içmek için, günü uyuyarak geçirdiler. Çıraklar ve sihirbazlardan oluşan bir grup genç, Büyük Ev'in avlusunda ayrı bir eğlenti düzenlemek için yemeklerini yemekhaneden alıp dışarı çıkmışlardı. Kule'den bayramın şerefine izin alıp gelmiş ve hatta bu bayram için Kurremkarmerruk'u bile çıkartıp buraya getirmeyi başarmış olan yedi sekiz çocuk ile Vetch, Jasper ve Ged'den oluşan bir gruptu bu. Aynı kral ziyafetlerindeki gibi, yiyorlar, içiyorlar ve eğlence olsun diye sihirbazlık numaraları yapıyorlardı. Oğlanlardan biri avluyu yüzlerce tılsımışığı yıldızıyla donatmıştı; mücevher renklerine bürünmüş yıldızlar, gençlerle gerçek yıldızlar arasında, yavaş ama kesintisiz hareketlerle salınıyorlardı. Bir grup oğlan yeşil alevden toplarıyla ve toplar yaklaştıkça sıçrayan ve hoplayan lobutlarla, bowling oynuyorlardı. Tüm bu süre içerisinde de Vetch, havada bağdaş kurmuş, kızarmış tavuk yiyordu. Genç oğlanlardan biri onu yere çekmeye çalıştı ama Vetch, gayet sakin, gülümseyerek biraz daha yukarı, onun erişemeyeceği bir yere çıktı. Ara sıra bir tavuk kemiği atıyor; kemik bir baykuşa dönüşerek bağıra bağıra hareket halindeki yıldızların arasında uçuşuyordu. Ged baykuşların arkasından, ekmek kırıntılarından yaptığı okları atıyor ve kuşları yere düşürüyordu; baykuş ve oklar yere, birer gözbağı olarak değil, ekmek kırıntısı ve kemik olarak değişiyordu. Ged havada duran Vetch'e yetişmek istiyor fakat sihirin anahtarını bilmediğinden havada durabilmek için kollarını çırpma zorunda kalıyordu. Herkes onun uçuşuna, kanat çırpışına ve oraya buraya toslamalarına gülüyordu. O da bu kahkahaların hatırına, kendisi de onlarla birlikte gülerken, şaklabanlığına devam ediyordu, çünkü bu dans, müzik, mehtap ve büyüyle dolu iki geceden sonra her şeye açık, çılgın ve uçuk bir hale gelmişti.

En sonunda yavaşça, Jasper'ın yanında ayaklarının üzerine kondu. Tüm bu olaylar sırasında hiç gülmemiş olan Jasper, "Uçamayan bir Atmaca..." diyerek yanından ayrıldı.

"Ya Jasper,* değerli bir taş mıdır?" dedi Ged dişlerinin arasından. "Ey sihirbazlar Mücevheri, ey Havnor cevheri, parla bize!"

*** Jasper, İngilizcede yeşime benzeyen bir taşın adıdır, (ç.n.)**

Tılsımışıklarını havada tutan oğlan bir tanesini dans etsin ve parıldasın diye Jasper'ın başının üstüne yolladı. Her zamanki soğukkanlılığını koruyamayan Jasper hiddetle, elinin bir hareketiyle ışığı başından savıp söndürdü. "Çocuklardan, gürültüden ve ahmaklıktan bıktım," dedi.

"Yaşlanıyorsun oğlum," dedi Vetch yukarıdan.

"Sessizlik ve kasvetse, istediğin," diye söze girdi genç oğlanlardan biri, "her zaman için Kule'ye gidebilirsin."

Ged'se ona, "İsteğin ne, o halde Jasper?" dedi.

"Kendime denk insanlarla bir arada olmak istiyorum," dedi Jasper. "Haydi Vetch. Bırak da çıraklar oyuncaklarıyla oynasınlar."

Ged dönerek Jasper'ın yüzüne baktı. "Sihirbazların, çıraklardan ne farkları varmış?" diye sordu. Sesi çok sakın olmasına rağmen, diğer çocuklar aniden sessizleştiler; çünkü aralarındaki kin, Ged'in sesinde, aynı Jasper'ınkinden olduğu gibi, kınından çıkan kılıcın sesi kadar net ve açıkça duyuluyordu.

"Güç!" dedi Jasper.

"Gücümle gücünü, teke tek yarıştıracığım."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Sana meydan okuyorum."

Vetch o zaman yere atlayarak, asık bir yüzle ikisinin arasına girdi. "Sihirbazlık düellosu bize yasaktır, bunu siz de biliyorsunuz. Kesin artık!"

Ged ile Jasper seslerini çıkarmadan durdular; her ikisinin de Roke kuralını bildikleri doğrudu; ayrıca Vetch'in sevgiden, kendilerinin ise nefretten böyle davrandıklarını da biliyorlardı. Yine de hiddetleri yatışmamış, sadece duraklamıştı. Derken, Jasper, sanki sadece Vetch'in duyması için biraz kenara çekilerek, "Keçi çobanı arkadaşına, kendisini koruyan kuralı bir kez daha hatırlatsan iyi olacak. Suratı pek asıldı. Yoksa onun meydan okumasını ciddiye mi alacağımı zannetti? Keçi kokan, İlk Dönüşüm'ün ne olduğunu bile bilmeyen bir çırağın meydan okumasını?" dedi.

"Jasper," dedi Ged, "benim ne bilip bilmediğimi sen nereden biliyorsun?"

Bir anda, kimse söylenen bir kelime duymadığı halde, Ged gözler önünden yok oldu; biraz önce durduğu yerde, çılgılık atmak için eğri gagasını açmış, büyük bir şahinin süzüldüğü görüldü, sonra tekrar, oynayan meşalenin ışığı altında, koyu gözleriyle Jasper'ı süzen Ged belirdi.

Jasper hayret içinde bir adım geriledi; ama sonra omuzlarını silkti ve bir tek söz söyledi: "Gözbağı."

Diğerleri aralarında mırıldandılar. Vetch, "Bu gözbağı değildi. Gerçek bir dönüşümdü. Ve bu kadarı da yeter. Jasper, dinle..."

"Bu sadece, Usta'nın arkası dönükken, Şekillendirme Kitabı'na göz attığını kanıtlar. E, ne olmuş yani? Devam et keçi çobanı. Kendi başına örmeye başladığın bu çorabı sevdim. Benimle eşit olduğunu kanıtlamaya çalıştıkça, ne mal olduğun ortaya çıkıyor."

Bunun üzerine Vetch Jasper'a arkasını dönüp yumuşak bir sesle Ged'i çağırdı: "Çevik Atmaca, çocuk olma, bırak bunları, benimle gel..."

Ged arkadaşına bakıp gülümsedi, ama tüm söylediği, "Benim için Hoeg'i bir süre tutabilir misin?" oldu. Her zamanki gibi omuzunda duran otakı, Vetch'in elleri arasına bıraktı. O güne

kadar kendisine Ged'den başka kimsenin dokunmasına izin vermeyen hayvan, bu kez Vetch'e gitti; koca gözlerini sahibinden hiç ayırmadan, Vetch'in kolundan yukarı tırmanarak omuzuna sindi.

"Şimdi," dedi Ged, Jasper'a biraz önceki gibi sakın bir sesle, "benden üstün olduğunu kanıtlamak için ne yapacaksın Jasper?"

"Benim bir şey yapmama gerek yok keçi çobanı. Ama yine de yapacağım. Sana bir hak, bir olanak sağlayacağım. Kısırılık seni bir kurt gibi kemiriyor. Bu kurdu ortaya çıkaralım. Bir keresinde, Roke Tepesi'nde, Gontlu büyücülerin oyun oynamadıkları hakkında atıp tutmuştun. Şimdi gel, Roke Tepesi'nde, onların ne yaptıklarını göster bize. Ondan sonra, belki ben de sana bir sihir gösteririm."

"Bak onu görmek isterim işte," diye cevap verdi Ged. Ged'in tepesinin, en ufak bir küçümseme veya hor görme imasında bile attığını bilen genç öğrenciler, şimdiki bu soğukkanlılığını hayretle izliyorlardı. Vetch ise onu, hayretle değil, büyüyen bir korkuyla izliyordu. Bir kez daha aralarına girmeye çalıştı ama Jasper, "Gel, aramıza girme Vetch. Sana tanıdığım bu hakkı nasıl kullanacaksın keçi çobanı? Bize bir gözbağı mı yapacaksın, ateşten bir top mesela, yoksa keçileri hastalıklardan koruyan bir tılsım mı?" dedi.

"Sen ne yapmamı isterdin Jasper?"

Büyük oğlan omuzlarını silkti, "İstersen ölümler arasından bir ruh çağır." "

"Çağırırım."

"Çağıramazsın." Aniden köpüren hiddeti kibirini bastıran Jasper, bakışlarını Ged'e dikti. "Çağıramazsın. Bunu yapamazsın. Habire atıp tutuyorsun..."

"Adım üzerine yemin ederim ki çağıracağım."

Bir an için hepsi taş kesildi.

İstese onu durdurabilecek olan Vetch'in elinden kurtularak, arkasına bile bakmadan avludan çıktı Ged. Tepelerinde dans etmekte olan tılsımışıkları karardı ve yere indi. Jasper bir an için tereddüt ettikten sonra Ged'in peşinden gitti. Diğerleri, sessizce, merakla ve korkuyla, arkadan takip ettiler.

Roke Tepesi, ay henüz doğmadığı için, yaz gecesinin karanlığına doğru tırmanıyordu. Birçok mucizenin yaratılmış olduğu bu tepenin varlığı, tıpkı etraflarındaki hava gibi ağırdı. Tepeye yaklaştıkça, bu tepenin köklerinin nasıl derinlere, hatta denizden bile derindeki, dünyanın çekirdeğindeki eski, kör ve gizli ateşlere kadar indiğini düşündüler. Doğudaki bayırda durdular. Tepenin doruğunda, üstlerinde, siyah otların üzerinde yıldızlar asılı duruyordu. Hiç rüzgâr esmiyordu.

Ged, bayır yukarı, diğerlerinden birkaç adım öteye gidip dönerek berrak bir sesle "Jasper! Kimin ruhunu çağırayım?" dedi.

"Kimi istersen onu çağır. Seni hiçbir dinlemeyecektir." Jasper'ın sesi titriyordu, belki de kızgınlıktan. Ged yavaşça, alay ederek cevap verdi: "Korkuyor musun?"

Bir cevap veriyse bile Jasper'ın cevabını dinlemedi. Artık Jasper'la ilgilenmiyordu. Bir kez Roke Tepesi'ne çıktıktan sonra öfke ve nefret yerini kesin bir güvene bırakmıştı. Kimseyi kıskanmaya ihtiyacı yoktu. Bu gece, bu karanlık büyülu topraklarda, gücünün her

zamankinden daha büyük olduğunu biliyordu. Bu güç onu, titretinceye kadar, zorlukla denetim altında tutulabilen bir kuvvet hissiyle dolduruyordu. Artık Jasper'ın, kendisinden çok aşağıda bulunduğunu, belki de onu buraya, bir rakip olarak değil de sadece kaderinin bir hizmetkârı olarak getirmek için gönderilmiş olduğunu biliyordu. Ayağının altında tepenin köklerinin, derinlere, ta derinlere, karanlığa doğru gittiğini hissetti; başının üzerinde yıldızların uzak ve kuru ateşlerini gördü. Bunların arasındaki her şey ise, onun emrinde, onun hizmetindeydi. Dünyanın tam ortasında duruyordu.

"Korkma," dedi gülümseyerek. "Bir kadının ruhunu çağıracağım. Bir kadından korkmana gerek yok. Elfarran'ı çağıracağım, *Enlad'ın Kahramanlıkları*'nda anlatılan zarif kadın."

"O kadın binlerce yıl önce öldü, kemikleri Ea Denizi'nin dibinde yatıyor. Sonra belki öyle bir kadın hiç yaşamamıştır."

"Yıllar ve uzaklıklar ölümler için bir şey ifade eder mi? Şarkılar yalan mı söylüyor?" dedi Ged, aynı alaycı ve kibar tonla; sonra da "Ellerimin arasındaki boşluğa iyice bak," diyerek dönüp kıpırdamadan durdu.

Çok yavaş ama haşmetli bir hareketle kollarını uzattı. Bu, duaların başında yapılan bir karşılama hareketidir. Ve konuşmaya başladı.

Bu Çağırma Büyüsü'nün sözlerini, iki yıl kadar önce Ogion'un kitaplarından birinde okumuş ve o günden beri de bir daha hiç görmemişti. O zaman büyü'nün sözlerini karanlıkta okumuştı. Şimdi, buradaki karanlıkta, o gece önünde açık duran sayfadan okur gibi tekrar okudu. Ama şimdi yüksek sesle okuduğu her kelimenin ne anlama geldiğini kavlıyor; büyü'nün, sesi, bedeni ve ellerinin hareketleriyle nasıl örülmesi gerektiğini açıklayan işaretleri görebiliyordu.

Öbür oğlanlar konuşmadan, titremelerini saymazsak kıpırdamadan, durmuş seyreliyorlardı. Kudretli büyü, işlemeye başlamıştı. Ged'in sesi hâlâ yumuşaktı fakat değişmişti, derinden bir ahenk hâkim olmuştu. Söylediği kelimeler diğerlerine yabancıydı. Derken Ged sustu. Birdenbire otların arasından bir rüzgâr, gürleyerek esti. Ged dizlerinin üzerine düşüp yüksek sesle çağırmaya başladı. Sonra, uzanmış ellerle toprağı kucaklamak istercesine, kendisini ileri doğru attı; doğrulduğunda kucak açmış elleri ve kolları arasında, kara bir şey tutuyordu; öyle ağır bir şey ki, ayağa kalkarken harcadığı güçten dolayı sarsılıyordu. Sıcak rüzgâr, otları tepeye doğru savurarak uğuldadı. Yıldızlar parlıyorduysa bile, o anda hiçbirini bunu göremiyordu.

Büyü'nün kelimeleri Ged'in dudakları arasından tıslıyarak, mırıltı halinde çıkıyordu; sonra yüksek sesle ve net bir şekilde bağırdı: "Elfanan!"

Sonra tekrar aynı ismi çağırdı: "Elfanan!"

Yerden kaldırmış olduğu şekilsiz karanlık, aralandı. Aralıktan, kollarının arasından, ince bir ışık demeti parladı; ellerini kaldırdığı yere kadar uzanan belli belirsiz oval bir ışık. Bir an için, bu oval ışığın içinde, bir şekil hareket etti: Omuzundan geriye doğru bakan uzun boylu bir kadın. Kadının yüzü çok güzeldi; üzgün ve korku dolu.

Ruh sadece bir an için burada parlamıştı. Sonra Ged'in kolları arasındaki soluk oval ışık, parlaklaşmaya başladı. Genişledi ve yayıldı; dünyanın ve gecenin karanlığında, gezegenin dokusunu yırtıp açan bir yarık oldu. Bu yarıktan korkunç bir parlaklık yayıldı. Ve bu parlak

biçimsiz yırtıktan, pıhtı halinde kara bir gölge gibi hızla hareket eden, iğrenç bir şey, tırmanarak doğruca Ged'in yüzüne sıçradı. Bu şeyin ağırlığı altında sendeleyeyen Ged kısa, boşuk bir çığlık attı. Vetch'in omuzundan her şeyi seyretmekte olan küçük otak, hiç sesi olmadığı halde, yüksek sesle çığlık atarak saldırmak istercesine ileri atıldı.

Ged'in tepesindeki dünyanın karanlığında oluşmuş yarık genişleyip uzarken, o boğuşarak ve debelenerek yere düştü. Olanları seyreden oğlanlar kaçtı; Jasper toprağa kapanarak gözlerini o korkunç ışıktan korudu. Sadece Vetch arkadaşına doğru koştu. Böylece bir tek o, Ged'e yapışmış, etlerini parçalayan, gölge kütlesini gördü. Küçük bir çocuk boyunda, kara bir hayvana benziyordu; ama bu şey sanki bir şişiyor, bir büzüşüyordu. Ne kafası vardı, ne de yüzü; sadece yakalayıp parçalamak için kullandığı dört tane pençesi vardı. Vetch dehşet içinde hıçkırmaya başladı, yine de ellerini uzatıp, o şeyi Ged'den ayırmaya çalıştı. Ama daha ona dokunamadan bağlandı, artık kırıdayamıyordu.

Dayanılmaz parlaklık soldu ve dünyanın kenarları yavaş yavaş bir araya geldi. Yakınlarında bir ses, tıpkı bir ağacın fısıltısı veya bir çeşmenin suyunun şıkırtısı gibi, hafifçe konuşuyordu.

Yıldızlar tekrar parlamaya başladılar; yamaçlardaki otlar, yeni doğmakta olan mehtapla ağardı. Gece kurtulmuştu. Aydınlık ve karanlığın dengesi tekrar sağlanmış ve sabitleştirilmişti. Gölge-yaratık gitmişti. Ged yerde sere serpe, sırtüstü yatıyordu; kolları sanki hâlâ dua eder veya birini karşılamış gibi açık duruyordu. Yüzü kanla kaplanmış, kararmıştı; gömleğinin üzerinde de büyük kara lekeler vardı. Omuzuna sinmiş olan küçük otak titriyordu. Tam tepesinde, cübbesi, yükselmekte olan ayın ışığıyla solgun solgun parlayan, yaşlı bir adam duruyordu: Başbüyücü Nemmerle.

Nemmerle'nin asasının ucu, Ged'in göğsünün üzerinde yıldızlar çıkararak dolanıyordu. Nemmerle bir şeyler fısıldarken, asasını nazikçe, bir kez Ged'in kalbinin üzerine, bir kez de dudaklarına değdirdi. Ged kırıpdadı; nefes alabilmek için dudaklarını araladı. Sonra yaşlı Başbüyücü asasını kaldırıp toprağa batırdı ve sanki ayakta duracak gücü kalmamış gibi başı önünde, asaya yaslandı.

Vetch, hareket edebildiğini fark etti. Etrafına baktığında, öbürlerinin de, Çağrı Usta ve Dönüşüm Ustası'nın da, oraya gelmiş olduklarını gördü. Büyük büyücülük eylemleri, bu tür adamları harekete geçirmeden, bir sonuca varmazlar. Bu adamların da gereksinim anında, çağırıldıklarında, kendilerine göre, hızla gelme yöntemleri vardır. Yine de hiçbir Başbüyücü kadar hızlı olamamıştı. Sonunda, yardım çağırdılar; gelenlerin bir kısmı Başbüyücü'yle giderken, diğerleri, ki bunların arasında Vetch de vardı, Ged'i Şifacı Usta'nın odalarına taşıdılar.

Bütün gece boyunca Çağrı Usta, Roke Tepesi'nde nöbet tuttu. Fakat dünyanın dokusunun yırtılıp açıldığı bu yamaçlarda, hiçbir şey kımıldamadı bile. Kendi topraklarına geri tırmanabilmek için, mehtapta sürünerek yırtığı arayan hiçbir gölge görünmedi. Gölge Nemmerle'nin ellerinden; Roke Adası'nı koruyan ve çevreleyen kudretli büyü-duvarından kurtulup, kaçmıştı ama şimdi de dünyada dolaşıyordu. Dünyada, bir yerlerde saklanıyordu. Ged o gece ölecek olursa, gölge açtığı kapıyı bulmaya çalışabilir, onu ölüm âleminde de izleyebilir veya her nereden geldiyse oraya dönebilirdi. İşte Çağrı Usta bu yüzden bekliyordu Roke Tepesi'nde. Fakat Ged yaşadı.

Onu şifa odasına yatırdılar; Şifacı Usta, yüzünde, boğazında ve omuzunda bulunan yaraları sardı. Yaralar derin, büyük ve kötüydü. Yaralardan akan siyah kan, büyülere ve üzerine konan örümcek ağlarına sarılmış perriot yapraklarına rağmen, durmuyordu. Ged, kendini bilmeden, ateşte için için yanan bir dal gibi, ateşler içinde yatıyordu; onu yakan şeyi ise, hiçbir büyü soğutamıyordu.

Pek uzakta olmayan bir yerde, çeşmenin aktığı, üstü örtüsüz avluda, Başbüyücü de kıpırdamadan yatıyordu fakat o soğuktu, buz gibi soğuk. Sadece, mehtapta suyun dökülüşünü ve kımıldayan yaprakları seyreden gözleri yaşıyordu. Yanındakiler, ne büyü yapıyorlar, ne de şifa arıyorlardı. Zaman zaman kendi aralarında alçak sesle konuşuyor sonra tekrar dönüp efendilerine bakıyorlardı. O ise ay ışığı altında bir kemik kadar beyazlaşmış şahin burnu, mağrur alnı, ak saçlarıyla, kıpırdamadan yatıyordu. Başiboş büyü-yü denetim altına almak ve gölgeyi Ged'den uzaklaştırmak için bütün gücünü harcamıştı. Gücüyle beraber, bedensel kuvveti de gitmişti. Ölüyordu. Fakat, yaşadığı sürece birçok kez ölümün krallığının kuru ve sarp yamaçlarında gezmiş büyük bir büyücünün ölümü tuhaf bir olaydır, çünkü ölen adam gittiği yere körü körüne değil, kendinden emin, gittiği yolları bilerek gider. Nemmerle ağacın yaprakları arasından yıldızlara baktığı zaman, yanındakiler, onun gerçekten, bu yaz günü, şafağın yaklaşmasıyla solmakta olan yıldızlara mı, yoksa tepenin üzerindeki hiçbir şafağın göremediği ve hiç batmayan diğer yıldızlara mı baktığını bilemiyorlardı.

Otuz yıldır büyücünün yoldaşı olan Osskilli kuzgun gitmişti.

Kimse onun nereye gittiğini görmemişti. "Onun önünden uçuyor," dedi Şekillendirme Ustası nöbet sırasında.

Doğan gün ılık ve açıktı. Büyük Ev ile Thwil sokaklarında çıt çıkmıyordu. Öğlene doğru Okuyucular Kulesi'nin demir çanları acı acı çalıp, yüksek sesle sesleninceye kadar, hiç ses duyulmadı.

Ertesi gün Roke'un Dokuz Ustası, Varlık Korusu'nun karanlık ağaçlarının altında toplandı. Tüm Yerdeniz büyücüleri arasından yeni Başbüyücü'yü seçerken, orada bile, onlarla hiç kimse veya hiçbir güç konuşmasın ve onların ne konuştuklarını da duyumasın diye etraflarına dokuz sessiz duvar ördüler. Way'li Gensher, Başbüyücü seçildi. Derhal Roke Adası'ndan, İç Deniz yoluyla Way Adası'na, yeni Başbüyücü'yü getirmesi için bir gemi yollandı. Yelanahtarı Usta geminin kıçında durarak yelkenleri doldurması için bir büyürüzgârı çıkarttı, böylece gemi çabucak yelken açıp gözden kayboldu.

Bütün bunlardan Ged'in hiç haberi olmadı. O sıcak yaz aylarında, tam dört hafta ölü gibi yattı. Yalnız bazen bir hayvan gibi inleyip bağıırıyordu. Sonunda, Şifacı Usta'nın sabırla uyguladığı tedavi sonuç vermeye, yaraları kapanmaya ve ateşi düşmeye başladı. Yavaş yavaş, tekrar duymaya başlar gibi oldu ama hiç konuşmuyordu. Güneşli bir sonbahar günü Şifacı Usta, Ged'in yattığı odanın panjurlarını açtı. Roke Tepesi'ndeki gecenin karanlığından beri, Ged hep karanlıkta kalmıştı. O an gün ışığını ve parlayan güneşi gördü. Yaralı yüzünü elleri arasına alarak ağlamaya başladı.

Kış geldiğinde bile hâlâ kekeleyerek konuşabiliyordu. Şifacı Usta da, bedensel ve zihinsel gücünü ona yavaş yavaş geri verebilmek amacıyla, onu hâlâ şifa odasında tutuyordu. Sonunda Usta onu taburcu ettiğinde baharın ilk günleri yaşıyordu. Sadakatini bildirmesi

için, onu ilk olarak Başbüyücü Gensher'e yolladı. Çünkü Gensher Roke'a geldiğinde, bu görevini yerine getirmek için okulun diğer öğrencilerine katılamamıştı Ged.

Hastalığının sürdüğü aylar boyunca, hiçbir arkadaşının onu ziyaret etmesine izin verilmemişti. Şimdi onların arasından geçerken bazıları birbirlerine "Bu da kim?" diye soruyorlardı. Ged daha önceleri canlı, çevik ve kuvvetliydi. Şimdi ise çektiği acılar nedeniyle aksak, tedirgin yürüyor, sol tarafı yara izleriyle bembeyaz olmuş yüzünü yerden kaldırmıyordu. Kendisini tanıyan tanımayan, herkesten sakınıyordu. Böylece dosdoğru çeşmenin bulunduğu avluya gitti. Bir zamanlar Nemmerle'yi beklemiş olduğu bu avluda şimdi Gensher onu bekliyordu.

Eski Başbüyücü gibi, o da beyaz bir cübbe giymişti ama Doğu Uçyöreleri'ndeki ve Way Adası'ndaki insanların çoğu gibi Gensher de kara deriliydi; kalın kaşlarının altından yönelttiği bakışları da karaydı.

Ged diz çökerek sadakatini bildirdi. Gensher bir süre sessiz kaldı.

"Ne yapmış olduğunu biliyorum," dedi en sonunda, "ne olduğunu değil. Senin sadakatini kabul edemem."

Ged ayağa kalktı, ayakta durabilmek için, elini çeşmenin yanındaki genç ağacın gövdesine yasladı. Konuşurken hâlâ zorluk çekiyordu. "Roke'tan ayrılmam mı gerekiyor efendim?"

"Roke'tan ayrılmak istiyor musun?"

"Hayır."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Kalmak. Öğrenmek. Kötülüğü... ortadan kaldırmak..."

"Nemmerle bile bunu başaramadı... Hayır, senin Roke'tan ayrılmana izin vermeyeceğim. Seni, şu anda, buradaki Ustaların güçleri ve kötülüğün yaratıklarını adadan uzak tutmak için oluşturulmuş savunma hattı koruyor sadece. Eğer şimdi gidersen, ortaya çıkmasına neden olduğun şey, seni hemen bulur, içine girer ve sana sahip olur. O zaman bir adam değil, bir gebbet olursun; gün ışığına çıkarmış olduğun kötü gölgenin isteklerini yerine getiren bir kukla. Kendini ondan koruyabilecek kuvvete ve bilgiğe erişene kadar, burada kalmalısın - tabii eğer o seviyeye erişebilirsen... Şu anda bile seni bekliyor. Emin ol, seni bekliyor. O gecedен sonra onu bir daha gördün mü?"

"Rüyalarımda, efendim." Ged biraz durduktan sonra, acı ve utançla konuşmaya devam etti: "Gensher Usta, büyüden çıkıp gelen ve bana yapışan şeyin... ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Onun adı yok. Senin içinde doğuştan çok büyük bir güç var ve sen o gücü, denetim altında tutamadığın, sonucunda aydınlık ile karanlığın, ölüm ile yaşamın, iyi ile kötünün dengesinin nasıl etkileneceğini bilmediğin bir büyüde uygulayarak, yanlış yerde kullandın. Ve bunu da nefret ve gurur yüzünden yaptın. Sonucun kötü olduğuna şaşmamak gerek. Sen ölümler arasından bir ruh çağırdın ama onunla beraber Yaşamsızlık Güçleri'nden biri de çıkıp geldi. İsimlerin bulunmadığı bir yerden, çağırılmadan geldi. Kötülük, senin aracılığıyla kötülük yapmak istiyor. Onu çağırmakta kullandığın güç, onun yararına seni

etkiliyor: artık birbirinize bağlandınız. O, senin kibirinin gölgesi, senin yarattığın bir gölge. Bir gölgenin adı olur mu?"

Ged hastalıklı ve bitkin bir halde duruyordu. Sonunda, "Keşke ölseydim," dedi.

"Sen kim oluyorsun da bunu sorgulamaya cesaret ediyorsun? Nemmerle senin için öldü... Sen burada güvenliktesin. Burada yaşayıp öğrenimine devam edeceksin. Bana zeki olduğunu söylediler. Şimdi git ve ödevlerine çalış. İyi çalış. Yapabileceğin tek şey bu."

Böylece sözlerini bitirdi Gensher ve aniden yok oldu, tüm büyücüler gibi. Çeşme, güneşin altında akıyordu; Ged, Nemmerle'yi düşünerek bir süre çeşmenin sesini dinledi. Bir keresinde bu avluda, güneşin kendisine konuştuğunu hissetmişti. İşte artık, karanlık da konuşmuştu: geri alınması olanaksız bir söz.

Avludan ayrılarak Güney Kule'de, kendisi için boş tutulmuş olan eski odasına gitti. Orada tek başına oturdu. Gong yemeği haber verince gitti ama Uzun Masa'da oturan diğer çocuklarla ne konuştu, ne de yüzünü kaldırıp baktı; hatta onu büyük bir nezaketle karşılayan çocuklara bile. Böylece bir iki gün sonra, hepsi onu yalnız bıraktılar. Yalnız kalmak onun kendi dileği idi; çünkü akılsızca söyleyeceği veya yapacağı bir kötülükten korkuyordu.

Ne Vetch, ne de Jasper, ortalıklardaydı; Ged de onların nerede olduklarını sormuyordu. Kendisini kaybetmiş olarak yattığı için yitirdiği aylar nedeniyle, daha önceleri önünde ve lideri olduğu çocuklar, artık onu geçmişlerdi. O bahar ve yaz, kendisinden küçük çocuklarla birlikte ders yaptı. Onların arasında bile parlamadı; çünkü herhangi bir tılsımın sözleri, hatta en basit gözbağı sihirleri bile ağzından duraksayarak çıkıyor; elleri de marifetlerini göstermekte tereddüt ediyordu.

Sonbaharda, bir kez daha Yalnız Kule'ye gidip, İsimci Usta ile çalışması gerekiyordu. Bir zamanlar kaçındığı bu iş, şimdi onu mutlu ediyordu; çünkü zaten onun aradığı, büyü yapılmadan geçen uzun dersler, sessizlik ve içinde hâlâ var olduğunu bildiği o gücünü kullanmasına gerek olmayan bir yeri.

Kule'ye gideceği günün arifesinde, akşam, odasına bir ziyaretçi geldi. Kahverengi gezgin cübbesi giymiş, ucu demirli, meşe asa taşıyan biri. Büyücü asasını gören Ged, ayağa kalktı.

"Çevik Atmaca..."

Sesi duyunca Ged gözlerini kaldırdı: Karşısında duran Vetch' ti. Siyah pervasız yüzü olgunlaşmış ama yüzündeki tebessümü değişmemiş; her zamanki kadar güvenilir, her zamanki kadar sağlam... Omuzuna ise koca gözlü, parlak tüylü bir hayvan kıvrılmıştı.

"Sen hastayken hep benle kaldı, şimdi ondan ayrılacağım için çok üzülüyorum. Ve senden ayrılacağıma daha da çok üzülüyorum Çevik Atmaca. Ama eve dönüyorum. Hadi bakalım Hoeg! Gerçek sahibine git!" Vetch otaki okşayıp yere bıraktı. Hayvan gidip Ged' in ot şiltesinin üzerine oturarak küçük bir yaprağı andıran diliyle tüylerini yalamaya başladı. Vetch güldü ama Ged gülümseyemedi bile. Yüzünü saklamak için yere çömeldi ve hayvanı okşamaya başladı.

"Bana geleceğini hiç tahmin etmiyordum Vetch," dedi.

Sitem etmek niyetiyle söylememiştir, ama Vetch, "Daha önce gelemedim. Şifacı Usta izin

vermedi. Kıştan beri de Kuru'daydım, Usta ile birlikte inzivaya çekilmiştim. Asayı almaya hak kazanıncaya kadar serbest değildim. Dinle: Sen de serbest kaldığın zaman Doğu Uçyöresi'ne gel. Seni bekleyeceğim. Oralardaki küçük köylerin halkı çok misafirperverdir, sonra büyücüleri de hoş tutarlar," dedi.

"Serbest kalmak..." diye mırıldandı Ged, gülümsemeye çalışarak; hafifçe omuzlarını silkti.

Vetch ona baktı, ama eskisi gibi değil. Daha az sevgiyle değil, ama belki, daha bir büyücü edasıyla. Kibarca, "Sonsuza kadar Roke'ta kalmayacaksın," dedi.

"Şey... belki Kule'de Usta'yla çalışırım, kitaplar ve yıldızlar arasında, kaybolmuş isimleri arayanlardan biri olurum... pek bir işe yaramasam da, zararım da olmaz, diye düşünmüştüm..."

"Belki," dedi Vetch, "ben geleceği göremem. Fakat senin önünde odalar ve kitaplar değil, uzak denizleri, ejderhaların ateş kusan soluklarını, şehirlerin kulelerini ve atmacanın yükseklerde ve uzaklarda uçarken gördüğü şeyleri görüyorum."

"Ya ardımda... ardımda neler görüyorsun?" diye sordu Ged ve konuşurken ayağa kalktı. Tepelerinde, tam aralarında duran tılsımışığı, Ged'in gölgesini arkadaki duvara ve yere düşürüyordu. Sonra başını yana çevirip kekeleyerek, "Yine de bana nereye gideceğini, ne yapacağını anlat," dedi.

"Eve gidip oğlan kardeşlerimi ve sözünü sık sık ettiğim kızkardeşimi göreceğim. Ayrıldığımda kızkardeşim daha bir bebektir. Yakında İsmi takılacak... düşünmesi bile garip geliyor insana! Sonra da küçük adaların birinde, kendime büyücü olarak bir iş bulacağım. Ah, senle oturup uzun uzun konuşmak isterdim ama oturamam. Gemim bu gece ayrılıyor ve deniz yükselmeye başladı bile. Çevik Atmaca, eğer yolun Doğu'ya düşerse, mutlaka bana uğra. Ve, eğer bana ihtiyacın olursa, beni çağır, beni adımla çağır: Estarriol."

Bunu duyan Ged yaralı yüzünü kaldırıp arkadaşıyla göz göze geldi.

"Estarriol," dedi, "benim adım Ged."

Sonra sessizce vedalaştılar. Vetch arkasını dönerek taş koridorlardan inip gitti; Roke'tan ayrıldı.

Ged bir süre, çok güzel bir haber almış da haberi sindirmek için zaman kazanmak isteyen biri gibi hareketsiz kaldı. Vetch'in ona verdiği armağan, gerçek ismini ona söylemesi, çok büyük bir şeydi.

Bir insanın gerçek ismini kendisinden ve ismini verenden başka kimse bilmez. Zamanla, eğer isterse, ismini kardeşine, karısına veya arkadaşına söyleyebilir ama o üçüncü şahıslar da, bu ismi, bir başkasının duyabileceği yerlerde kullanmazlar. Başkalarının önünde onu, diğer insanlar gibi, kullanılan adıyla, takma adıyla çağırırlar; Çevik Atmaca gibi, Vetch gibi, "tüy-yumağı" anlamındaki Ogion gibi. Basit insanlar, gerçek isimlerini çok sevip güvendikleri birkaç kişi dışında herkesten saklıyorlarsa; büyüyle ilgisi olanlar, daha tehlikeli ve tehlike altında olduklarından, çok daha fazla korumak zorundadırlar. Kim bir adamın ismini biliyorsa, onun hayatını avuçlarının içinde tutuyor demektir. Böylece, Vetch, kendine olan güvenini yitirmiş olan Ged'e, ancak gerçek bir arkadaşın verebileceği bir armağan, ona olan güveninin sarsılmamış, sarsılmaz kanıtını vermiş oldu.

Ged ot yatağının üzerine oturarak, sönerken içindeki bataklık gazı hafifçe poflayan tılsımışığının yuvarlak parıltısını söndürdü. Sanki daha önce başka hiçbir yerde uyumamış gibi keyifle dizlerine uzanıp uyumuş olan otakı okşadı. Büyük Ev sessizdi. Ged'in aklına, o günün, Ogion'un ona ismini verdiği, kendi Geçiş'inin yıldönümünün arefesi olduğu geldi. O günden bu yana dört yıl geçmişti. İsimsiz ve çıplak olarak geçtiği dağdaki kaynağın soğukluğunu hatırladı. Çocukken yüzdüğü, Ar Nehri'ndeki diğer berrak gölcükleri düşünmeye başladı; sonra dağın dik yamacındaki ormanın altına kurulmuş olan Onakçaağaç köyünü; tozlu köy sokağındaki sabah gölgelerini; bir kış akşamında, körüğün üfürmesiyle tunçustasının ateşinden çıkan alevi; havası duman ve yapılan büyülerle ağırlaşmış olan, cadının karanlık ve hoş kokulu kulübesini... On yedi yaşını doldurduğu bu akşam, tüm bunlar tek tek aklına geldi. Kısa ve kırık hayatının tüm yılları ve yerleri, aklında toplanıp bir araya, bir bütün haline geldi. Sonunda bir kez daha, bu uzun, acı ve kaybolmuş zamandan sonra, kim olduğunu ve nerede olduğunu hatırladı.

Fakat önündeki yıllarda nereye gidebileceğini göremiyor, görmeye de korkuyordu.

Ertesi sabah adayı geçmek için yola koyuldu, otak eskisi gibi omuzunda duruyordu. Bu sefer, Yalnız Kule'ye gitmek üç gününü aldı, daha önce olduğu gibi iki değil. Kuzey burnunun uğuldayan ve köpüren denizinin üzerindeki Kule'yi gördüğünde, kıpırdayacak hali bile kalmamıştı. İçerisi, tıpkı hatırladığı gibi karanlık, soğuktu; Kurremkarmerruk da yüksek taburesine oturmuş, isim listeleri çıkartıyordu. Ged'e baktı ve Ged sanki hiç oradan ayrılmamış gibi hoşgeldin bile demeden, "Git yat; yorgun adam aptal olur. Yarın, Yaratılar'ın Girişimleri Kitabı'nı açıp, oradaki isimleri öğrenebilirsin," dedi.

Kış sonu Ged Büyük Ev'e geri döndü. O zaman sihirbazlığı ilan edildi ve bu kez Başbüyücü Gensher sadakatini kabul etti. Bundan sonra, gözbağcılığı sanatını aşarak büyücülük esasını kazanabilmek için gerekli gerçek büyücülük eylemleri olan yüksek sanatları ve büyüleri okudu. Aylar geçtikçe büyüleri söyleme konusunda çektiği sıkıntılardan kurtuldu; ellerine eski hüneri geldi: Yine de, korku kendisine uzun ve zorlu bir ders vermiş olduğundan, eskisi kadar çabuk öğrenemiyordu. En tehlikeli büyüler olan Şekillendirme ve Yaratmanın Büyük Tıslımları'nı yaparken bile, hiçbir uğursuzluk olmadı veya kötü bir işarete rastlanmadı. Hatta zaman zaman Ged, artık rüyasında da görmediğinden, ortaya saldıgı gölgenin zayıflamış veya bir yolunu bulup dünyadan kaçmış olup olmayacağını merak etmeye başladı. Fakat için için bu tür ümitlerin saflıktan başka bir şey olmadığını da biliyordu.

Ustalarından ve eski kitaplardan, serbest bırakmış olduğu bu gölge ile ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrendi Ged. Zaten öğrenecek çok az şey vardı. Bu tür bir yaratığın ne doğrudan tarifi yapılıyor, ne de sözü ediliyordu. En fazla eski kitapların orasında burasında, gölge-yaratığa benzeyebilecek şeyler hakkında ipuçları vardı. Gölge-yaratık bir insanın ruhu değildi; Dünyanın Kadim Güçleri'nin yaratıklarından da değildi; ama yine de bunlarla bir ilgisi olabilirdi. Ged'in büyük bir dikkatle okumuş olduğu *Ejderhalar Hakkında* adlı bir kitapta, kuzeydeki uzak ülkelerden birinde bulunan, Kadim Güçler'den biri olan, konuşan bir taşın etkisi altına giren eski bir Ejderhalar Efendisi'nin öyküsü vardı. *"Taşın emriyle,"* diyordu kitap, *"Ölüler âleminde ölü bir ruh çağırarak için konuşmuştu. Fakat taşın iradesiyle büyücülüğü yolundan çıktığından, ölü ruhla birlikte bir de onu içten içe kemiren, onun kılığına*

girerek hareket eden ve insanlara zarar veren bir şey çağrılmadan geldi." Fakat kitap ne o şeyin ne olduğunu, ne de öykünün sonunda ne olduğunu yazıyordu. Ayrıca Ustalar da böyle bir gölgenin nereden gelebileceğini bilmiyorlardı: Başbüyücü yaşamsızlıktan demişti; dünyanın yanlış tarafından demişti, Dönüşüm Ustası; Çağrı Usta ise "Bilmiyorum," demişti. Çağrı Usta Ged'in hastalığı sırasında sık sık onunla oturmaya gelmişti. Her zamanki gibi ağırbaşlı ve suratsızdı ama Ged artık onun içindeki sevecenliği anlamıştı ve onu çok seviyordu. "Bilmiyorum. O şey hakkında bildiğim tek şey şu: sadece çok büyük bir güç onu çağırabilirdi; hatta belki tek bir güç... tek bir ses... senin sesin. Fakat bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum. Bunu sen bulacaksın. Bunu senin bulman gerek, yoksa ölürsün, hatta ölümden de kötü..." Sıkıntılı gözlerle Ged'e bakarken, yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Çocukken, büyücülerin her şeyi yapabileceklerini sanıyordun. Ben de öyle sanırdım, bir zamanlar. Hepimiz öyle sanırdık. Fakat gerçek şu ki, insanın gerçek gücü, büyüüp bilgisi arttıkça izleyebileceği yol, iyice daralıyor. Ta ki, en sonunda sadece ve sadece mutlaka gerekenden başka yapacak şeyi kalmayınca kadar..."

On sekizinci yaşgününden sonra, Başbüyücü, Ged'i Şekillendirme Ustası ile çalışması için yolladı. Varlık Korusu'nda öğrenilenler hakkında başka yerlerde pek konuşulmaz. Burada hiçbir büyüün işlemediği söylenir; ama zaten buranın kendisi büyüdür. Korunun ağaçları bazen görünür, bazen görünmez; sonra bu ağaçlar her zaman Roke Adası'nın aynı yerinde de durmazlar. Korunun ağaçlarının bile, birer bilge oldukları söylenir. Şekillendirme Ustası'nın üstün büyülerini bu Kuru'dan öğrendiği; ve eğer ağaçlar ölürse onun da bilgeliğinin yok olacağı ve öyle bir şey olursa, o günlerde, tarihten önce Segoy'un denizin derinliklerinden çekip çıkarmış olduğu Yerdeniz adalarının, yani insanların ve ejderhaların üzerinde yaşadığı karaların, hepsinin sular altında kalacağı da söylentiler arasındadır.

Fakat bunların hepsi kulaktan dolma bilgilerdir, büyücüler bu konuda konuşmaz.

Aradan aylar geçti ve nihayet bir bahar günü Ged Büyük Ev'e geri döndü. Bundan sonra ondan ne isteyeceklerine dair hiçbir fikri yoktu. Roke Tepesi'nin bayırlarına doğru açılan bir kapıda, yaşlı bir adam onu karşıladı. Ged'i kapının ağzında bekliyordu. İlk başta Ged onu tanıyamadı. Sonra iyice düşününce, onun, beş yıl önce, Okul'a ilk geldiği gün, kendisini içeriye alan adam olduğunu çıkarttı.

Yaşlı adam gülümseyerek onu adıyla karşıladı ve sordu: "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

O anda Ged, hep Roke'un Dokuz Ustası dendiği halde, sadece sekizinin ismini bildiğini hatırladı: Yelanahtarı, El, Şifacı, Okuyucu, Dönüşüm, Çağrı, İsimci ve Şekillendirici. Ona hep, Başbüyücü'den, dokuzuncu Usta diye söz ediyorlarmış gibi gelmişti. Ama yeni Başbüyücü seçileceği zaman, Dokuz Usta toplanıp yapmıştı seçimi.

"Sanırım siz Kapıcı Ustasınız," dedi Ged.

"Öyleyim. Ged, sen kendi ismini söyleyerek Roke'a girmeye hak kazanmıştın. Şimdi de benim ismimi söyleyerek, buradan serbest kalmaya hak kazanabilirsin." Böyle dedi gülümseyen yaşlı adam ve bekledi. Ged sustu kaldı.

Elbette ki insanların ve varlıkların isimlerini bulmak için binlerce yol, hüner ve araç biliyordu; bu tür hünerler, Roke'ta öğrendiği şeylerin bir parçasıydı, çünkü onlar olmadan,

yapılacak büyülerin çok azı işe yarardı. Fakat bir büyücünün veya Usta'nın adını bulabilmek, tamamen ayrı bir meseleydi. Çünkü bir büyücünün ismi, denizdeki balıktan daha iyi saklanır, ejderhaların ininden daha iyi korunurdu. Araştırma için yapılacak bir büyü, daha kuvvetli bir büyüyle karşılaşır; kurnazca yapılmış oyunlar, boşa çıkar; dolambaçlı soruşturmalar, dolambaçlı yoldan engellenir; zorla kullanılan kuvvet de, yıkıcı bir şekilde geri tepirdi.

"Çok dar bir kapıya bekçilik yapıyorsunuz Usta," dedi sonunda Ged. "Sanırım burada, kırlarda, biraz oturup oruç tutmalıyım ki bu dar kapıdan sığabileyim."

"İstediğin kadar kalabilirsin orada," dedi Kapıcı gülümseyerek.

Böylece Ged biraz uzaklaşarak, Thwilburn'ün kıyısındaki bir akçaağacın altına oturdu. Otakını da omuzundan inip oynaması ve çamurlu nehir kıyısındaki tatlısu yengeçlerini avlaması için serbest bıraktı. Güneş geç vakitte, tüm parlaklığıyla kavuştu; bahar hayli ilerlemişti. Büyük Ev'in pencerelerinden tılsımışıklarının ve lambaların ışıkları süzülüyordu; yamaçtan aşağıda ise Thwil kasabasının sokakları karanlık içindeydi. Evlerin damlarında baykuşlar ötüyor, derenin üzerindeki loş havada yarasalar uçuyordu. Ama Ged hâlâ Kapıcı'nın ismini nasıl yapsa da öğrense diye düşünüyordu. Zorla mı, hileyle mi yoksa büyüyle mi? Düşünüp taşındıkça, işin içinden iyice çıkmaz oluyordu. Roke'ta bulunduğu bu beş yıl süresince, öğrendiği tüm tılsımlar arasından, böyle bir büyücünden, öyle bir sırrı, zorla elde edebilecek olanını ne kadar arasa bulamıyordu.

Cebinde yuvalanmış otakı ile birlikte kırlarda yatıp, yıldızların altında uyudu. Güneş yükseldikten sonra, orucunu bozmadan, Ev'in kapısına giderek kapıyı çaldı. Kapıcı, kapıyı açtı.

"Usta," dedi Ged, "isminizi sizden zorla almaya gücüm yetmez, aldatıp almaya aklım yetmez. O yüzden burada kalıp çalışmaya veya öğrenmeye devam etmeye, istediğiniz her şeyi yapmaya razıyım. Tabii eğer, kazara, bir sorumu cevaplamazsanız."

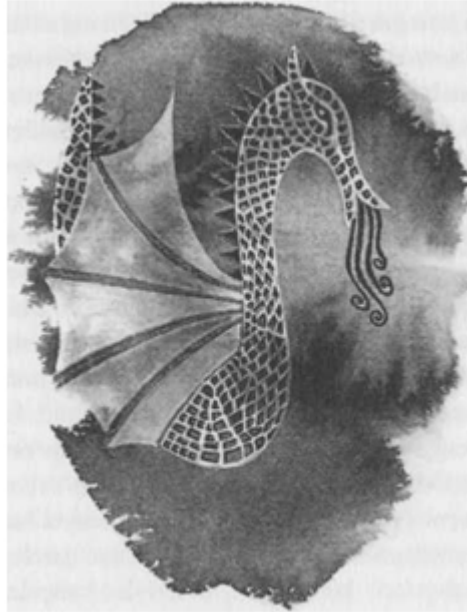
"Sor bakalım sorunu."

"Adınız nedir?"

Kapıcı gülümsedi ve ismini söyledi; ismi tekrarlayan Ged, son kez o Ev'e girdi.

Ev'den ayrıldığında ağır, lacivert bir cübbe giyiyordu. Cübbe, gitmekte olduğu Aşağı Torning kazasının bir hediyesiydi ona. Orada bir büyücüye ihtiyaçları vardı. Aynı zamanda, porsukağacından yapılmış, ucu tunç kaplı, kendi boyunca bir asa taşıyordu. Büyük Ev'in boynuzdan ve fildişinden yapılmış arka kapısını onun için açarken, Kapıcı Ged'e iyi yolculuklar diledi. Ged, sabahın berrak sularında, kendisini beklemekte olan gemiye gitmek için, Thwil'in sokaklarından aşağı doğru indi.

BEŞ -PENDOR EJDERHASI

Roke'un batısında, iki büyük kara parçası olan Hosk ve Ensmer adaları arasında, topluluk halinde Doksan Adalar bulunur. Roke'a en yakın olan ada Serd adası, en uzak olan ada da neredeyse Pelin Denizi'nde bulunan, Seppish adasıdır. Bu adaların toplam sayısının

doksan olup olmadığı sorusu ise, hâlâ cevaplandırılmamıştır; çünkü üzerinde tatlısu bulunan adaları sayacak olursanız, yetmiş ada çıkar; yok tüm kaya parçalarını saymaya kalkarsanız, yüzü de geçersiniz; sonra gelgitler de sonucu etkiler. Adacıklar arasındaki kanallar çok dardır ve İç Deniz'in yumuşak gelgitleri, bunları aşındırır, dolanır; yükseldiğinde çok yükselir, alçaldığında da çok sığlaşır; öyle ki, sular yükseldiğinde üç adacığın olduğu bir yerde, sular alçalınca sadece tek bir ada kalır. Gelgitlerin tüm tehlikelerine rağmen yürümesini öğrenen her çocuk, aynı zamanda kürek çekmesini de öğrenir, kendi küçük kayığına sahip olur. Ev kadınları, komşularıyla ruşvası çayı içmek için, kanalı kayıklarıyla geçerler; seyyar satıcılar mallarını satmak için, çektikleri küreğin ritmiyle bağırırlar. Tüm sokaklar tuzlu suyla doludur. Bu sokakların önü, sadece, daralan yerlerde, evden eve, turbi adı verilen bir çeşit balığı yakalamak için gerilmiş ağlarla kesilir. Doksan Adalar'ın servetini, bu balıktan elde edilen yağ oluşturur. Bu adalarda ancak birkaç tane köprü vardır; ve hiç büyük yerleşim merkezi yoktur. Her ada çiftliklerle ve balıkçı kulübeleriyle ıkiş tikiştir; ve bunların her on-yirmi kadarı bir araya gelip, bir kaza oluştururlar. Bu kazalardan biri de, en batıda, İç Deniz'e değil de, sadece, ejderhaların yağmaladıkları bir ada olan Pendor'un bulunduğu, oradan sonra da Batı Bölgesi'nin terk edilmiş sularının yer aldığı, Adalar Diyarı'nın ıssız köşesine, bomboş duran okyanusa bakmakta olan Aşağı Torning'dir.

Kazanın yeni büyücüsü için bir ev hazırlanmıştı. Yeşil arpa tarlaları arasındaki bir tepenin üzerine yapılmış olan ev, o sıralar kırmızı çiçekler açmış pendik ağaçlarından bir koruyla batı rüzgârlarından korunuyordu. İnsan, evin kapısından, saz damlı diğer evleri, koruları, bahçeleri; korularıyla, evleriyle, bahçeleriyle diğer adaları ve adalar arasında kıvrıla kıvrıla uzanan, sayısız, pırlı pırlı su kanallarını seyredebiliyordu. Penceresi olmayan, toprak zeminli bir fakir eviydi, yine de Ged'in doğmuş olduğu evden daha iyi bir evdi. Roke Adası'ndan gelecek olan büyücüden çekinen Aşağı Torning'in adalı halkı, bu mütevazı evden dolayı özür dilediler. "Yapılarda kullanmak için taşımız yok," dedi bir tanesi; "Açlıktan ölmesek de hiçbirimiz zengin değiliz," dedi bir başkası; bir diğeri de, "En azından kuru olacak, damını kendi ellerimle aktardım efendim," dedi. Ged'in gözünde, evin bir saraydan farkı yoktu. Kazanın yöneticilerine, içtenlikle teşekkür etti; böylece on sekizi de kendi kayıklarına binip, ev kadınlarına ve balıkçılara, yeni büyücünün çok az konuşan ama konuştu mu da kibirle değil, adaletle konuşan, asıkyüzlü, tuhaf bir genç olduğunu anlatmak için, kendi adalarına gitti.

Ged'in, bu ilk büyücülük işinde pek kibirlenecek bir durumu yoktu belki de. Roke Adası'nda yetişen büyücüler genellikle, soylulara hizmet etmek için, büyük bir saygıyla karşılandıkları şehirlere ve şatolara giderlerdi. Normal koşullarda, Aşağı Torning'deki bu balıkçılara, balık ağlarını efsunlayacak, yeni kayıklarını okuyacak, hayvanların ve insanların hastalıklarını iyi edecek bir cadı veya sihirbaz yeterli olurdu. Fakat birkaç yıl önce, Pendor Ejderhası yumurtlamıştı: Şimdi, Pendor Leventleri'nin kulelerinin yıkıntıları arasında, pullu karınlarını mermer basamaklarda ve buradaki kırık kapılar arasında sürükleye sürükleye dolaşan, dokuz ejderhanın yattığı söyleniyordu. Birkaç yıla kadar, biraz daha büyüdüklerinde ve iyice acıktıklarında, bu ölü adada yiyecek bir şeyler bulamayınca etrafta uçacaklardı. Daha şimdiden, Host adasının güneybatı kıyılarında dördünün uçtuğu görülmüş; yere inmemişler fakat koyun sürülerini, ahırları ve köylerin durumunu keşfe çıkmışlardı. Bir ejderha çok yavaş acıktı ama acıktı mı da, onu doyurmak çok zordu. Bu nedenle Aşağı Torning adalarının halkı, Roke'a bir elçi yollayarak, kendilerini batıda

beklemekte olan felaketten kurtarması için, bir büyücü göndermelerini rica etmiş, Başbüyücü de korkularını yerinde bulmuştu.

"Burası rahat bir yer değil," demişti Başbüyücü, Ged'i büyücü yaptığı gün. "Ün kazanamazsın, zengin olamazsın, hatta tehlikesi bile yok. Gidecek misin?"

"Giderim," diye cevap vermişti Ged, sadece itaat etmek kaygısıyla değil. Roke Tepesi'ndeki geceden sonra, şöhrete ve gösterişe olan düşkünlüğü, tam tersine dönmüş, artık tam aksi şeyleri ister olmuştur. Artık, kuvvetinden emin olamıyor ve gücünü deneyebileceği ortamlardan kaçınıyordu. Yine de ejderhalardan söz edilmesi, ilgisini çekmişti. Gont'ta yüzlerce yıldır ejderhalar görülmemiştir; ayrıca, büyüü nedeniyle Roke'un yakınına, bucağına ejderha gelemezdi; o yüzden orada da ejderhalar sadece öykülerde ve türkülerde anlatılan sorunlardı; sözleri edilen fakat hiç görülmeyen varlıklar. Ged, Okul'da, ejderhalarla ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Fakat insanın ejderhaları derslerde okuması başka şeydi, karşısında görmesi başka. Önünde böyle bir olanak olunca, tüm kalbiyle cevap verdi, "Giderim."

Başbüyücü Gensher, başıyla onayladı ama sıkıntılı bir ifadesi vardı. "Söyle bakalım," dedi en sonunda, " Roke'tan ayrılmaya korkuyor musun? Yoksa buradan ayrılmaya istekli misin?"

"Her ikisi de efendim."

Gensher tekrar başını salladı. "Seni buradan, bu güvenceli yerden yollamakla iyi edip etmediğimi bilemiyorum," dedi yavaşça. "Önündeki yolu göremiyorum. Karanlıklar içine gizlenmiş. Ayrıca kuzeyde bir güç var, seni mahvedecek bir güç; fakat ne olduğunu, nerede olduğunu, geleceğinde mi, geçmişinde mi olduğunu söyleyemem: Her şey karanlıklar içinde. Aşağı Torning'den adamlar gelince ilk olarak seni düşündüm; orası, gücünü toplamak için zaman bulabileceğin, güvenceli bir yere, ayakaltı olmayan bir yere benziyor. Yine de, sonunda nereye varacağını veya senin için güvenceli bir yerin varolup olmadığını bile bilemiyorum. Seni karanlıklara yollamak istemiyorum..."

İlk başta, çiçek açan ağaçların altındaki bu ev, Ged'e yeterince canlı bir yer gibi gelmişti. Burada yaşayıp, sık sık gökyüzünün batı yakasını gözledi ve büyücü kulaklarını pullu kanatlardan çıkacak olan seslere açık tuttu. Fakat hiçbir ejderha gelmedi. Ged iskelesinden balık avladı; bahçesiyle oyalandı. Bu güzel yaz günlerinde, bir yandan otaki yanında uyurken veya papatya ve ot ormanında fare avlarken, o, pendik ağaçlarının altında oturup, bütün günlerini Roke'tan getirmiş olduğu İrfan Kitapları'nda geçen bir sayfa, bir satır veya bir kelime üzerinde düşünerek geçiriyordu. Aşağı Torning halkına, ondan yardım istedikleri zamanlar, şifacı ve iklimci olarak hizmet veriyordu. Bir büyücünün, bu tür basit işlerle uğraşmaktan utanabileceği aklına bile gelmiyordu, çünkü kendisi de bu insanlardan daha fakir insanlar arasında, bir cadı çocuğu olarak yetişmişti. Öte yandan halk, gerek Bilgeler Adası'ndan gelen bir büyücü olduğundan, gerekse sessizliği ve yüzündeki yaralar nedeniyle, ondan korktukları için, az şey istiyordu. Genç olmasına rağmen, onda insanı tedirgin eden bir şey vardı.

Yine de, o kendisine bir arkadaş edinmişti; doğu tarafındaki adada yaşayan bir kayık ustası. Adı Pechvarry'ydi. İlk olarak Ged' in iskelesinde, Ged onun küçük bir yelkenlinin direğini dikişini seyretmek için durduğunda tanışmışlardı. Pechvarry gülümseyerek

büyücüye bakıp, "Bir aylık iş hemen hemen bitti. Herhalde siz bunu bir dakikada, bir tek sözünüzle bitirirdiniz, öyle değil mi?" demişti.

"Olabilir," dedi Ged, "ama büyüü yapmaya devam etmezsem, öbür dakikada da batardı. Fakat eğer istersen..." Durdu.

"Neyi, efendim?"

"Bu çok şirin küçük bir tekne. Her şeyi de tamam. Ama eğer istersen, onu daha da sağlam yapmak için bir bağlama büyüü, veya denizden eve dönmesini sağlamak için bir bulma büyüü yapabilirim."

Ged, zannatkârı gücendirmemek için, çekine çekine konuşmuştu; fakat Pechvarry'nin yüzü aydınlandı. "Tekneyi oğluma yapıyorum beyim, eğer dediğiniz büyüleri yaparsanız, bu çok büyük bir iyilik, çok dostça bir davranış olur." Ve hemen iskeleye atlayıp, Ged'in ellerine sarılarak ona teşekkür etti.

Bu olaydan sonra, sık sık bir araya geldiler. Ged, büyüdeki ustalığını, Pechvarry'nin kayıkları onarıırken veya yaparken gösterdiği elustallığıyla birleştiriyor, karşılığında da Pechvarry'den, bir kayığın nasıl yapıldığını ve büyüünün yardımı olmadan bir yelkenlinin nasıl idare edilebileceğini öğreniyordu. Her nedense, Roke'ta normal yöntemlerle yelkenli kullanımının üstünde pek durulmamıştı. Ged iyi bir denizci oluncaya ve Pechvarry ile aralarındaki dostluk iyice pekişinceye kadar, sık sık Ged, Pechvarry ve küçük oğlu İoeth, kanallarda veya koylarda, bir gün o kayıkla kürek çekerek, bir gün bu yelkenliyle yelken açarak, gezindiler durdular.

Sonbaharın sonlarına doğru bir gün kayık ustasının oğlu hastalandı. Annesi, Tesk Adası'nda oturan, hastalıkları iyi etme konusunda becerisi olan bir cadıya haber saldı. Birkaç gün her şey yolunda gitti. Sonra, fırtınalı bir gece yarısında, Pechvarry Ged'in kapısını yumruklayarak, gelip çocuğunu kurtarması için ona yalvardı. Ged hemen onunla birlikte kayığa koştu; beraberce kayık ustasının evine doğru kürek çektiler. Orada Ged, çocuğu ot yatağının üzerinde yatarken gördü; annesi sessizce yanına çömelmişti. Cadı kadın da, korli kökü tütsüsü yapıp, Nagian ilahileri söylüyordu; elinden gelenin en iyisi buydu. Fakat Ged'e, "Büyücü Hazretleri, çocuğun ateşi kızıl ateş; çocuk bu gece bu ateş yüzünden ölecek," dedi.

Ged diz çöküp elini çocuğun üstüne koyunca, aynı şeyi düşünüp, bir an elini geri çekti. Uzun hastalık döneminin son aylarında, Şifacı Usta ona şifa bilgilerinin bir çoğunu öğretmişti. Bu bilgiler de, şu kuralla başlar ve biter: Yarayı tımar et ve hastallığı iyileştir, ama bırak ölmekte olan ruh gitsin.

Çocuğun annesi, Ged'in yaptığı hareketi görüp anlamını anlayınca, çaresizlik içinde bağıra bağıra ağlamaya başladı. Pechvarry, "Çevik Atmaca Hazretleri onu kurtarır, hanım. Ağlamana gerek yok! Artık geldi ya, oğlanı kurtarır," diyerek kadına doğru eğildi.

Ananın feryatlarını duyan ve Pechvarry'nin de kendisine olan güvenini gören Ged, onları nasıl hayal kırıklığına uğratabileceğini bilemedi. Kendi koyduğu teşhise güvenmedi; eğer ateş düşürülürse belki de çocuk kurtarılabilir diye düşündü. "Elimden geleni yapacağım Pechvarry," dedi.

Dışarıdan yeni getirmiş oldukları soğuk yağmur suyuyla oğlanı yıkadı ve ateş düşürücü

büyülerden birini yapmaya başladı. Büyü ne etkisini gösterdi, ne de bir işe yaradı; bir an için çocuğun kollarında ölmekte olduğunu düşündü.

Hemen tüm gücünü toplayarak ve kendisini hiç düşünmeden, çocuğun ruhunu geri getirebilmek için, kendi ruhunu çocuğun ruhunun arkasından yolladı. Çocuğa adıyla seslendi: "İoeth!" İçten, zayıf bir cevabın geldiğini düşünerek, bir kez daha seslendi ve çocuğun peşine düştü. Sonra küçük oğlanın ilerde, uzakta, engin bir tepenin karanlık yokuşundan aşağıya, hızla koştuğunu gördü. Etrafta hiç ses yoktu. Tepenin üstünde gördüğü yıldızlar, şimdiye kadar hiç görmediği yıldızlardı. Yine de takımyıldızları isimleriyle biliyordu: Deste, Kapı, Dönen, Ağaç. Bunlar, o hiç batmayan yıldızlardı, gelen günün ışıyla solmayan yıldızlar. Ölmekte olan çocuğu, fazla izlemişti.

Bunun bilincine vardığında, kendisini karanlık yamaçta buldu. Geriye dönüş zordu, hem de çok zor. Yavaş yavaş geri döndü. Yavaş yavaş, tepeye geri tırmanmak için bir ayağını ileri attı, sonra diğerini. Adım adım ilerledi, her adım, azimle atılıyordu. Ve her adım bir öncekinden daha zordu.

Yıldızlar hareket etmedi. Kuru ve sarp zeminin üzerinde rüzgâr esmedi. Karanlığın tüm engin krallığında, bir tek o hareket etti; yavaşça, tırmanarak. Tepenin başına gelince, burada alçak bir taş duvar gördü. Fakat duvarın öbür yanında, bir gölge ona doğru dönmüş duruyordu.

Gölgenin, ne insan gibi, ne de hayvan gibi bir şekli vardı. Gölge şekilsizdi, belli belirsiz görünüyordu ama Ged'e bir şeyler fısıldıyordu. Fısıltısında kelimeler yoktu. Ve gölge Ged'e doğru uzandı. Ve gölge, yaşayanların tarafında duruyordu; Ged ise ölülerin tarafında.

Ya tepeden aşağıya ölülerin ışısız şehirlerine ve çorak topraklarına gidecek, ya da, şekilsiz şeytani şeyin kendisini beklediği duvardan atlayarak, tekrar yaşama geri dönecekti.

Ruh asası, Ged'in elindeydi; asasını yükseklere kaldırdı. Bu hareketle gücü geri geldi. Dosdoğru, gölgeye doğru, alçak taş duvarın üzerinden atlarken, elindeki asa birden beyaz bir ışıla yanmaya başladı; bu loş yerde kör edici bir ışıla parladı. Ged atladı, düştüğünü hissetti; başka bir şey de görmedi.

Bu arada Pechvarry'nin, karısının ve cadının gördükleri ise şunlardı: Genç büyücü, büyüsünün ortasında durmuş ve çocuğu bir süre kıpırdamadan ellerinde tutmuştu. Sonra İoeth'i yavaşça şiltenin üzerine bırakmış, doğrulmuş; elinde asası sessizce durmuştu. Derken birdenbire asasını havaya kaldırmıştı, asa beyaz bir ateşle yanıyordu; adeta avucunda bir şimşek tutuyordu Ged. O bir anlık ateşte evdeki tüm eşyalar ansızın garip bir şekilde belirginleştiler. Gözlerinin kamaşması geçince, genç adamın, çocuğun ölü olarak yattığı ot yatağın yanında, toprak zeminin üzerinde yüzükoyun uzanmış olduğunu gördüler.

Pechvarry'ye büyücü de ölmüş gibi geldi. Karısı ağladı; ama o tamamen sersemlemişti. Fakat cadının, büyücülükle ve gerçek bir büyücünün öbür dünyaya gidişyle ilgili kulaktan dolma bilgisi vardı; Ged'e, her ne kadar soğuk ve hareketsiz yatsa da, bir ölü gibi değil, hasta veya trans halindeki bir adam gibi davranılmasını sağladı. Ged'i evine taşıdılar; uyanıp uyanmayacağını izlemesi için, yanına yaşlı bir kadın bıraktılar.

Küçük otak, yabancılar eve geldiğinde her zaman yaptığı gibi, evin çatı girişinde saklanıyordu. Yağmur duvarları dövüp ateş geçerken ve akşam da yavaş yavaş ilerlerken,

hayvan orada durmaya devam etti, ta ki yaşlı kadın ateşin yanibaşında uyuyakalıncaya kadar. O zaman otak aşağı indi ve yatakta kaskatı ve hareketsiz yatmakta olan Ged'in yanına gitti. Ellerini ve bileklerini, sabırla uzun uzun, kahverengi bir yaprağa benzeyen kuru diliyle yalamaya başladı. Ged'in başının yanına çömelerek şakaklarını, yaralı yanaklarını ve yavaşça, kapalı gözlerini yaladı. Ve Ged yavaş yavaş, o yumuşak dokunuşla kendine geldi. Daha önce veya o an, nerede olduğunu veya tepesindeki soluk ışığın ne olduğunu, bilemeden uyandı. Işık, dünyaya doğmakta olan güneşin ışığıydı. Sonra, otak her zamanki gibi, onun omuzuna yaklaşarak kıvrıldı, uyudu.

Daha sonra, Ged o geceyi düşündüğünde, böyle ruhu kaybolmuş halde yatarken, kimse kendisine dokunmamış olsa, kimse onu şöyle veya böyle geri çağırmamış olsa, ruhunun sonsuza kadar kaybolabileceğini fark etti. Onu geri çağırana sadece, canı yanmış dostunu rahatlatmak için yalayan hayvanın, içgüdüsel dilsiz bilgeliği idi. Yine de o bilgelikte, Ged kendi gücüne yakın bir şeyler buldu, büyücülük kadar derin olan bir şeyler. O andan itibaren, bilge kişinin, kendisini, konuşabilseler de konuşamamışlar da, yaşayan diğer varlıklardan ayırmayan kişi olduğuna inandı. Daha sonraki yıllarda da, hayvanların gözlerinden, kuşların uçuşlarından, ağaçların ağır ve ulu hareketlerinden; konuşamayan bu varlıklardan öğrenebileceği şeyleri öğrenmek için çok çalıştı.

İlk defa olarak yara almadan, sadece bir büyücünün gözleri açık olarak yapabileceği şeyi başarmıştı: Sınırı geçip geri dönmeyi. Böyle bir şeyi, en büyük büyücüler bile, bazı tehlikeleri göze almadan yapamazlar. Fakat geri döndüğünde, onu korku ve keder bekliyordu. Keder, arkadaşı Pechvarry içindi, korku ise kendisi için. Şimdi Başbüyücü'nün onu göndermeye neden korktuğunu; ve büyücünün bile ileriye görme yetisini karartan ve perdeleyen şeyin ne olduğunu anlamıştı. Çünkü zaten onu bekleyen şey, karanlığın kendisiydi; ismi olmayan, dünyaya ait olmayan bir varlık; yarattığı veya salıverdiği, bir gölge. Bir ruh olarak, tüm bu yıllar boyunca, onu ölüm ile yaşamın sınırındaki duvarda beklemişti. Sonunda da Ged'i orada bulmuştu. Ged'e yaklaşabilmek, Ged'in gücünü elde edebilmek, yaşamını emebilmek ve Ged'in etine bürünebilmek için, artık yola koyulmuş olmalıydı.

Daha sonraları Ged, rüyasında o şeyi kafası ve yüzü olmayan, ayı gibi bir şey olarak gördü. Evin duvarlarında el yordamıyla kapıyı arıyordu. O şeyin açtığı yaralar geçtiğinden beri böyle rüyalar görmemişti. Uyandığı zaman kuvvetsiz kalmıştı, üşüyordu. Yüzündeki ve omuzundaki yaralar geriliyor ve ağrıyordu.

Artık kötü bir dönem başlamıştı. Rüyasında ne zaman gölgeyi görse, ya da onun hakkında çok düşünse, hep aynı soğuk dehşeti yaşıyordu: Duyuları ve gücü onu terk ettiklerinden, aptallaşıyor ve yolunu şaşıırıyordu. Korkaklığına çok hiddetleniyordu ama bu bir işe yaramıyordu. Kendisini korumanın yollarını arıyordu ama hiç çaresi yoktu: O şey etten kemikten değildi, canlı değildi, bir ruh da değildi, ismi yoktu; Ged'in kendisinin ona vermiş olduğu, güneşin ısıdığı dünyanın kanunlarının dışındaki o korkunç güçten başka hiçbir varlığı yoktu. Onun hakkında bütün bildiği, kendi yarattığı olduğu için, o şeyi kendisine doğru çektiği ve o şeyin kendisini etkisi altına almaya çalışacağı idi. Fakat, henüz kendisine özgü bir biçimi olmadığı için, hangi biçimde geleceğini, nasıl geleceğini ve ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Evinin ve yaşadığı adanın çevresini, bildiği bütün engelleyici büyülerle çevirdi. Bu tür büyü duvarlarının durmadan yenilenmeleri gerekir; sonunda Ged de, bütün gücünü bu duvarlara harcarsa, ada halkına hiçbir yararı dokunmayacağını fark etti. Eğer Pendor' dan bir ejderha gelirse, o zaman bu iki düşman arasında ne yapabilirdi?

Tekrar bir rüya gördü; ama bu kez rüyasında gölge, evin içinde kapının yanındaydı; karanlığın içinden ona doğru, Ged'in anlayamadığı birtakım sözcükler fısıldayarak, ilerliyordu. Dehşet içinde uyandı; gölgenin hiçbir yerde olmadığına emin oluncaya kadar, havada yanmakta olan tılsımışığını küçük evin her köşesine yolladı. Sonra ateşin korlarının üzerine odun attı ve ateşin ışığında düşünceli düşünceli oturarak, sazdan yapılmış damın ve çıplak ağaçların arasında gezinmekte olan sonbahar rüzgârını dinledi. İçinde eski bir öfke yeniden kabardı. Çaresizlik içindeki bu bekleyişe, küçük bir adada kapana kısılmış gibi, işe yaramaz kilit büyülerini mırıldanıp, oturup kalmaya boyun eğmeyecekti. Ama yine de bu kaptandan kolay kolay kurtulamıyordu: Bunu yapmak ada halkının güvenini kötüye kullanmak ve onları yakınlarındaki korkunç ejderhaya karşı savunmasız bırakmak demekti. Yapılabilecek tek şey kalıyordu.

Ertesi gün, balıkçıların arasından geçerek, Aşağı Torning'in en büyük iskelesine gitti; orada Adalıların Başlı'nı bulup, ona, "Buradan ayrılmam gerekiyor. Ben büyük bir tehlike içindeyim ve sizi de tehlikeye atıyorum. Gitmem gerekiyor," dedi. "O yüzden, sizden, Pendor'a gidip ejderhaları yok etmek için izin istiyorum. Böylece size karşı görevimi yerine getirmiş olacağım; o zaman rahatça ayrılabilirim. Yok eğer başaramazsam, o zaman ejderhalar buraya geldiklerinde de başaramam demektir. Öyle bir şeyin de sonradan öğrenileceğine, şimdiden bilinmesi daha iyi."

Adalı, ağzı bir karış açık dinledi Ged'i. "Çevik Atmaca Hazretleri," dedi, "orada tam dokuz tane ejderha var!"

"Dediklerine göre, sekizi henüz küçükmüş."

"Fakat yaşlıları..."

"Size buradan gitmem gerektiğini söylüyorum. Eğer başarabilirsem, önce sizi ejderha tehlikesinden kurtarmak için izin istiyorum."

"Nasıl isterseniz beyim," dedi Adalı, ümitsizce. Orada bulunup da konuşulanları dinleyen herkes, bunun genç büyücülerinin bir deliliği, delice bir cesaret örneği olduğunu düşündü. Asık suratlarla Ged'in ayrılmasını izlediler, ondan bir daha haber almayı hiç ummuyorlardı. Bazıları, Ged'in onları bu müşkül durumda bırakarak, Hosk üzerinden İç Deniz'e döneceğini ima etti; diğerleri, ki bunların arasında Pechvarry de vardı, onun delirdiğini ve ölümü arandığını düşündüler.

Dört nesildir gemiler rotalarını, Pendor Adası kıyılarının uzağından geçirirdi. Bugüne kadar, adadaki ejderha ile dövüşmek için hiçbir büyücü gelmemişti, çünkü ada hiçbir geminin yolu üzerinde değildi. Zaten bu adada yaşayan insanlar da, Yerdeniz'in güneybatı bölgelerinde yaşayanlar tarafından hiç seilmeyen, korsanlık, esir tüccarlığı yapan kavgacı insanlardı. O yüzden, ejderha aniden batıdan çıkıp gelerek, kulede eğlenmekte olan adamlarıyla beraber Pendor Hükümdarı'nın üzerini, ağzından kustuğu ateşle örtü verdiğinde ve kasaba halkını da bağrıışarak denize döktüğünde, hiç kimse öğlerini almayı düşünmedi.

İntikam alınmayınca, bütün kemikleri, kuleleri, Paln ve Hosk sahillerinde yaşayıp da çoktan ölmüş olan prenslerden çalınmış mücevherleriyle, Pendor olduğu gibi ejderhaya kalmış oldu.

Bütün bunları Ged çok iyi biliyordu. Ged dahasını da biliyordu çünkü Aşağı Torning'e geldiğinden beri, ejderhalar hakkında öğrendiği her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyor ve bunları aklından çıkarmıyordu. Küçük kayığını batıya doğru sürerken -artık kürek çekmiyor, Pechvarry'nin kendisine öğretmiş olduğu denizcilik hünerlerini kullanmıyor, yelkenini büyürüzgârı ile doldurarak ve tekneyi doğru yönlendirmesi için büyü yaparak, bir büyücü gibi yelken açıyordu- ölü adanın, denizin kenarından yükselişini seyretti. Büyürüzgârını, hız istediği için kullanıyordu, çünkü önündekinden çok, ardındakinden korkuyordu. Fakat gün ilerledikçe, sabırsızlığı korkudan, bir çeşit hoşnut kızgınlığa dönüştü. En azından kendi isteğiyle bir tehlikeye atılıyordu ve tehlikeye yaklaştıkça, en azından bu süre için, belki de ölümünden önceki bu bir saat için, özgür olduğunu hissediyordu. Gölge onu, ejderhanın ağzının içine kadar izlemeye cesaret edemezdi. Dalgalar, bozbulanık denizde, beyaz tepeleriyle birbirini izliyordu; başının üzerindeki boz bulutlar ise, kuzey rüzgârıyla koşturuyordu. Yelkenindeki hızlı büyürüzgârıyla, batıya doğru ilerledi ve Pendor'un kayalıklarının, kasabasının hareketsiz sokaklarının ve yağmalanmış yıkık kulelerinin görüş alanına girdi.

Hilal şeklindeki sığ limanın girişinde, büyürüzgârını kesti ve teknesini durdurdu. Küçük tekne denizin üzerinde sallanıyordu. Sonra ejderhayı çağırdı: "Pendor'un celladı, gel de hâzineni koru!"

Sesi, külrengi sahile vuran dalgaların sesleri arasında kayboldu; fakat ejderhaların çok hassas kulakları vardır. Ejderhalardan biri, kasabanın çatısız yıkıntıları arasından havalandı; ince kanatlarıyla ve dikenli sırtıyla, iri siyah bir yarasa gibi, kuzey rüzgârına dalarak, halkalar çize çize Ged'e doğru gelmeye başladı. Halkı için bir efsane olan bu yarattığı görünce, Ged'in göğsü daraldı; kahkaha atarak bağırdı, "Sen git de İhtiyarı çağır, rüzgâr-solucanı!"

Bu gelen, seneler önce Batı Yöresi'nden gelmiş dişi bir ejderhanın yumurtalarından çıkmış olan genç ejderhalardan biriydi. O dişi ejderha da, bütün dişi ejderhaların yaptıkları söylenen şeyi yapmış; deriyle kaplı büyük yumurtalarını kulenin yıkılmış güneşli odalarından birine bırakmış ve yavrular zehirli birer kertenkele gibi yumurtadan çıktıklarında, onlara bakması için Pendor'un Yaşlı Ejderhası'na emanet ederek tekrar uçup gitmişti.

Genç ejderha hiç cevap vermedi. Cinsine göre pek büyük sayılmazdı, herhalde ancak kırk kürekli bir gemi uzunluğundaydı. Her yanı, zar gibi olan siyah kanatlarının ucuna kadar, bir solucan kadar zayıftı. Henüz ergenliğe ulaşmamış, sesi gelişmemiş, ejderha niteliklerini elde edememişti. Sallanmakta olan küçük kayıkta duran Ged'in üstüne doğru, havadan, keskin dişlerle dolu ağzını açıp, bir ok gibi kayarak geldi. Böylece Ged'e sadece, keskin bir büyüyle ejderhanın kanatlarını, kollarını ve bacaklarını bağlayıp, yuvarlanan bir taş gibi denize fırlatmak kalmıştı. Boz sular ejderhanın üzerinde kapandı.

İlkinе benzeyen iki ejderha daha, en yüksek kulenin dibinden havalandı. Aynı birincisi gibi, havadan, doğruca Ged'e doğru bir dalış yaptılar. Öyle olduğu halde Ged ikisini de yakaladı, her ikisini de bağladı ve suda boğdu. Üstelik bunları yaparken daha büyücülük asasını hiç kullanmamıştı.

Derken kısa bir süre sonra, adadan üç tane ejderha Ged'e doğru gelmeye başladı. Bunlardan biri oldukça büyüktü ve ağzından ateş kusuyordu. İki tanesi kanatlarını çırpıp çırpıp uçararak yaklaşıyordu ama büyük olanı, arkadan, halkalar çizerek, ağzından çıkan ateş ile Ged'i ve kayığını kavurmak için büyük bir hızla geliyordu. İki tanesi kuzeyden, bir tanesi de güneyden yaklaştığı için, hiçbir bağlama büyüsü bunları etkileyemezdi. Bunu fark ettiği an Ged bir Dönüşüm büyüsü yaptı; göz açıp kapıyınca kadar da kayıktan bir ejderha kılığında havalandı.

Geniş kanatlarını açarak ve pençelerini uzatarak, ejderhaların ikisiyle yüz yüze gelip onları ateşiyle kavurdu, sonra kendisinden daha büyük olan ve ateş kusabilen üçüncü ejderhaya döndü. İki ejderha, boz dalgaların üzerinden esen rüzgârda, ateş saçan ağızlarından çıkan kırmızı ışıkla aydınlanmış bir duman etraflarını sarıncaya kadar dövüştüler, kıvılcımlar saçtılar, kapıştılar, saldırdılar. Ged, birden yukarı doğru uçmaya başladı, diğeri de aşağıdan onu izledi. Uçuşunun tam ortasında Ejderha Ged, kanatlarını kabarttı ve durdu. Ve bir şahin gibi, pençelerini uzatarak alçalmaya başladı. Diğer ejderhaya saldırarak, boynundan ve böğründen yakaladı ve aşağıya itti. Siyah kanatlar çırpındı ve denize koyu siyah ejderha kanı damladı. Kendisini kurtaran Pendor ejderhası, aksaya aksaya alçaktan uçarak saklanmak için adaya döndü. Harabe halindeki kasabadaki mağaralardan ya da kovuklardan birine kıvrıldı.

Ged derhal eski haline dönüşüp kayıktaki yerini aldı, çünkü gerektiğinden fazla ejderha halinde kalmak çok tehlikeliydi. Elleri, yakan sıcak kanla simsiyah olmuştu; kafası da ateşle yanmıştı ama bunlar hiç önemli değildi şimdi. Kendini toparlayıncaya kadar bekledi ve sonra, "Altısını gördüm, beşini geberttim; dokuz tane var demişlerdi. Çıkın dışarı solucanlar!" dedi.

Uzun bir süre için adada, kıyıya gürültüyle çarpan dalgalardan başka, hiçbir canlı kımıldanmadı, hiçbir ses duyulmadı. Sonra Ged, kasabadaki en yüksek kulenin, sanki yanından bir kol çıkıyormuş gibi yavaşça biçim değiştirdiğini gördü. Ged, ejderha büyüsünden korkuyordu; çünkü yaşlı ejderhalar büyü konusunda son derece güçlü ve hilekârdırlar. Büyü konusunda insanlara hem benzerler, hem benzemezler. Biraz daha bekleyince bunun, ejderhanın bir numarası olmadığını, yalnızca kendi gözünün bir aldanması olduğunu anladı. Kulenin bir parçası zannettiği şey, kıvrılmış olduğu yerden yavaşça doğrulamakta olan Pendor Ejderhası'nın omuzuydu.

Ayağa kalktığı anda, üç çatallı ve dikenlerle donanmış başı, kuleden daha yukarda, pençeli ön ayakları da altındaki kasabanın yıkılmış taşları üzerinde duruyordu. Koyu gri dikenleri, güneş ışığını, kırık taş parçaları gibi yansıtıyordu. Bir tazi kadar ince, bir dağ kadar haşmetliydi. Ged ejderhaya korkuyla bakakaldı. Hiçbir türkü veya masal, insanı bu görüntüye hazırlayamazdı. Tam ejderhanın gözlerinin içine bakıp yakalanıyordu ki -kimse ejderhanın gözlerine bakamaz- onu izleyen yağ yeşili bakıştan kaçırıldı gözlerini. O anda, bir çomak parçası, bir kıymık gibi kalmış olan esasını önünde tuttu.

"Sekiz oğlum vardı, küçük büyücü," dedi alaylı ve gür bir sesle ejderha, "beşi öldü, biri de ölüyor: Yeter artık. Onları öldürerek benim hâzineme sahip olamazsın."

"Ben senin hâzineni istemiyorum."

Ejderhanın burun deliklerinden sarı bir duman süzüldü: Bu onun kahkahasıydı.

"Karaya çıkıp bir bakmak istemez miydin, küçük büyücü? Bir göz atmaya değer."

"Hayır, ejderha." Ejderhaların hısımlıkları rüzgâr ve ateşledir, deniz üstünde dövüşmek istemezler. Bu ana kadar bu, Ged için bir üstünlüktü; Ged bunu elinden kaçırmadı. Fakat Ged ile iri gri pençeler arasındaki tuzlu su şeridi, artık pek bir üstünlük sağlayabileceğe benzemiyordu.

Onu izleyen, yeşil gözlere bakmamak çok zordu.

"Çok gençsin," dedi ejderha, "insanların bu kadar küçükken güç sahibi olabileceklerini bilmiyordum." Ejderha, Ged gibi, Kadim Lisan'da konuşuyordu. Çünkü bu dil ejderhaların hâlâ kullandıkları dildir. Kadim Lisan'ı kullanmak, bir insanı doğru söylemeye mecbur eder, ancak bu ejderhalar için geçerli bir kural değildir. Bu onların kendi dilleridir, bu dili konuşurken yalan söyleyebilirler; kelimelerin anlamlarını saptırıp yanıltabilirler; dikkatsiz bir dinleyiciyi, her biri gerçeği yansıtan ama hiçbirini bir yere varmayan ters sözcüklerle bir labirente çekebilirler. Ged, sık sık bu konuda uyarılmıştı; ejderha konuşmaya başlayınca, onu tüm güvensizliğiyle, şüpheli kulaklarla dinlemeye başladı. Fakat sözcükler basit ve yalın gibi görünüyordular: "Benden yardım istemeye mi geldin, küçük büyücü?"

"Hayır, ejderha."

"Yine de ben sana yardım edebilirim. Yakında yardıma ihtiyacın olacak; karanlıklarda seni avlamaya çalışan şeye karşı."

Ged'in dili tutulmuştu.

"Peşinde olan şey nedir? Bana ismini söyle onun."

"Eğer ismini söyleyebilseydim..." Ged hemen sustu. İki ateş çukurunu andıran burun deliklerinden çıkan sarı duman, ejderhanın başından yukarı doğru, kıvrıla kıvrıla yükseldi.

"Eğer ismini söyleyebilseydin, ona hâkim olurdun belki, küçük büyücü. Belki onu yakından görürsem, ben ismini söyleyebilirim. Ve eğer, benim adamın etrafında beklersen, o gelecektir. Senin gittiğin her yere gelecektir. Eğer sana çok yaklaşmasını istemiyorsan kaçman, kaçman ve durmadan kaçman gerekecektir ondan. Ama yine de seni takip edecektir. Onun ismini öğrenmek ister misin?"

Ged bir kez daha sessiz kaldı. Onun serbest bıraktığı o gölgeyi, ejderha nereden bilebilirdi? Veya gölgenin adını nereden tahmin edebilirdi? Ged bir türlü anlayamıyordu. Başbüyücü gölgenin bir ismi olmadığını söylemişti. Yine de ejderhaların kendilerine özgü bilgelikleri vardır; sonra kökleri insanlıktan daha eskilere dayanır. Çok az insan, ejderhaların neler bildiğini ve bu bilgileri nasıl edindiklerini bilebilir, bu insanlara da Ejderhaların Efendisi denir. Ged tek bir şeyden emindi: Ejderha doğruyu söylüyorsa bile -Ged'e gerçekten o gölge şeyin doğasını ve adını söyleyebilir ve Ged'in ona karşı üstünlük elde etmesini sağlayabilirdi de- öyle olsa bile, bunu kendi çıkarları için yapacaktı.

"Ejderhaların," dedi sonunda genç adam, "insanlar için bir iyilik yapmak istemelerine pek ender rastlanır."

"Ama öldürmeden önce," dedi ejderha, "kedilerin farelerle oynaması çok yaygındır."

"Ama ben buraya oynamak veya oynanmak için gelmedim. Seninle bir pazarlık yapmaya geldim."

Ejderhanın bir kılıç kadar keskin ama bir kılıçtan beş kez daha uzun olan kuyruğunun ucu, akrep misali, zırhla kaplı sırtının üzerinden ve kulenin tepesinden aşarak havaya kalktı. İnceden inceye alay ederek konuştu: "Ben pazarlığa oturmam. Alacağımı alırım. İstedğim zaman senden alamayacağım, neyin var ki?"

"Güvenlik. Senin güvenliğin. Bana Pendor'un doğusuna doğru uçmayacağına yemin et, ben de sana bir zarar vermeden gideceğime yemin edeyim."

Ejderhanın boğazından, bir çığ veya dağların arasında yuvarlanan taşların sesini andıran bir gıcırta sesi yükseldi. Üç çatallı dilinde alevler oynadı. Harabelerin üzerinde biraz daha yükselerek tüm haşmetiyle durdu. "Bana güvenlik öneriyorsun! Beni tehdit ediyorsun! Ne ile?"

"İsmi ile, Yevaud."

İsmi söylerken Ged'in sesi titredi ama yine de net bir şekilde ve yüksek sesle söyledi. İsmi duyunca yaşlı ejderha kalakaldı, taş kesildi. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha; Ged, çalkalanmakta olan minik kayığında durmuş, gülümsüyordu. Bu tehlikeli işi ve kendi hayatını, Roke'ta okumuş olduğu eski ejderha tarihi kitaplarından yola çıkarak yürüttüğü bir tahmine dayanarak riske atmıştı. Pendor Ejderhası'nın, Morred ile Elfarran'ın yaşadığı devirde yaşamış olan, Osskill'in batısını yağmalayan ve Osskill'den Elt adında, isim bulma konusunda becerikli bir büyücü tarafından uzaklaştırılan ejderhayla, aynı ejderha olduğunu tahmin etmişti. Tahmini de doğru çıktı.

"Şimdi ödeştik Yevaud. Sende kuvvet var; bende ise senin ismin. Pazarlığa oturacak mısın?"

Ejderha yine cevap vermedi. Ejderha yıllardır, altın zırhların ve zümrütlerin, tozun, toprağın ve kemiklerin birbirine karışmış bulunduğu bu adanın üzerinde, sere serpe yaşıyordu; bu adada, kertenkelemsi kara yavruların ev yıkıntılarının arasında oynayışlarını ve uçurumdan aşağıya uçmaya çalışmalarını seyretmiş, insan veya yelkenli sesiyle rahatsız edilmeden güneş altına yayılıp uyumuştur. Artık yaşlanmıştı. Kimildamak, bu büyücü delikanlıya, bu zayıf düşmana karşı koymak artık çok güçtü. Ged'in asası karşısında yaşlı ejderha Yevaud titriyordu. "Hâzinem arasından dokuz taş seçebilirsin," dedi en sonunda; sesi uzun çenesinden çıkarken tıslıyor ve zırlıyordu. "En iyilerini. Şansını kullan. Sonra da git!"

"Senin taşlarını istemiyorum, Yevaud."

"İnsanların açgözlülüğüne ne oldu? Eskiden, kuzeyde insanlar parlak taşlara bayılırdı... Senin ne istediğini biliyorum büyücü. Ben de sana 'güvenlik' önerebilirim, çünkü seni neyin koruyabileceğini biliyorum. Seni koruyabilecek tek şeyin ne olduğunu biliyorum. Seni izleyen korkunç bir şey var. Sana onun ismini söyleyebilirim."

Ged, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparken, en az ejderha kadar hareketsiz durarak, elindeki asayı sıkı sıkı tuttu. Birdenbire ortaya çıkan bu şaşırtıcı ümitte, bir an için boğuştu.

Pazarlığını yaptığı şey kendi hayatı değildi. Bu ejderha karşısında sadece, bir kere üstünlük sağlanabilirdi; sadece bir kere. İçinden ümit beslese de yapması gerekeni yapmalıydı. "Ben onu istemiyorum Yevaud." Ejderhanın adını söyledikçe, bu alamet varlığı, boğazından

geçirdiği sağlam ve ince bir tasma yardımıyla elinde tutuyormuş gibi oluyordu. Ejderhanın kendi üzerinde gezdirdiği bakışlarındaki, insanların eski kötülüklerini ve deneyimlerini hissedebiliyor, her biri bir insan kolu uzunluğunda olan çelik pençelerini, taş gibi sert derisini, ejderhanın boğazında gizlenmiş köz ateşi fark edebiliyordu. Ama yine de tasma daralıyor, daralıyordu.

Ged tekrar konuştu: "Yevaud! Senin ve oğullarının, bir daha Adalar Diyarı'na hiç gelmeyeceğinize dair yemin et."

Birdenbire, ejderha ağzından alevler kismaya başladı ve, "Adım üzerine yemin ederim ki gelmeyeceğiz!" dedi.

O zaman adayı bir sessizlik kapladı.

Yevaud kocaman başını önüne eğdi. Başını tekrar kaldırıp baktığında büyücü gitmişti. Doğu yönüne, iç denizlerin zengin ve bereketli adalarına doğru yol almakta olan teknenin yelkeni, dalgalar üzerinde beyaz bir benek gibi kalmıştı. O zaman küplere binmiş olan yaşlı Pendor Ejderhası, vücudunun darbeleri ve uzunluğu kasabanın boyu kadar olan kanatlarının çırpınmasıyla, kuleyi yıkarak doğruldu. Fakat ettiği yemin onu bağlıyordu; o yüzden, ne o gün, ne de bir daha, Adalar Diyarı'na doğru hiç uçmadı.

ALTI -AV

Pendor arkasında, ufukta gözden kaybolduktan sonra doğuya bakan Ged, gönlüne yeniden gölgenin korkusunun düştüğünü hissetti; ejderhaların aydınlık tehlikelerinden, şekilsiz ve ümitsiz bir dehşete dönmek çok zordu. Büyürüzgârını durdurdu, dünyanın rüzgârıyla gitmeye başladı çünkü artık içinde hız yapma arzusu yoktu. Ne yapması gerektiğine dair bir planı bile yoktu. Ejderhanın da demiş olduğu gibi kaçması gerekiyordu; ama nereye? Roke'a, diye düşündü, en azından orada korunuyordu; sonra orada bilgelere danışabilirdi.

Fakat önce, bir kez daha Aşağı Torning'e gidip olanları ada halkına anlatması gerekiyordu. Gittiğinin beşinci günü, döndüğü haberi yayılınca adalılar ve kazada yaşayan insanların yarısı kayıklarıyla, koşarak geldiler, etrafını aldılar, onu seyrettiler ve dinlediler. Ged öyküsünü anlattı; adamlardan biri, "Ama bu katledilen ve aciz bırakılan ejderhaları kim görmüş? Ya bize..." diyecek oldu.

"Kes sesini," dedi Adalıların Başkanı kabaca; çünkü o da dinleyenlerin bir çoğu gibi biliyordu ki, büyücülerin gerçeği kendilerine göre kurnazca anlatma yöntemleri vardır; çünkü olanlar onların ustalıklarıdır; gerçeği sadece kendilerine saklayabilirler ama bir şey oldu diyorsa o şey olmuştur. Bu yüzden ada halkı çok şaşırıldı. Korkularının geçtiğini hissetmeye ve ardından da sevinçlerini kutlamaya başladılar. Genç büyücülerinin etrafını alıp, öyküyü bir kez daha anlatmasını istediler. Derken daha çok insan geldi ve tekrar Ged'in öyküsünü anlatmasını istedi. Gece çökerken, artık Ged'in öyküsünü anlatmasına gerek kalmamıştı. Onlar onun yerine, daha güzel başarıyorlardı bu işi. Köy okuyucuları öyküyü, eski bir ezgiye uydurmuşlar ve *Çevik Atmaca'nın Şarkısı*'nı söylemeye başlamışlardı bile. Sadece Aşağı Torning'de değil; doğudaki ve güneydeki kazalarda da, şenlik ateşleri yakıldı. Balıkçılar kayıktan kayığa haberi bağıryorlardı. Adadan adaya haber yayılmıştı: Kötülük önlendi, ejderhalar Pendor'dan buralara gelmeyecekler!

O gece, yalnızca o gece, Ged için eğlence doluydu. Hiçbir gölge o gece, her tepede ve her kumsalda yakılmış olan o şükran ateşlerinin parlaklığından sıyrılarak veya etrafını çevirip dans eden, onu öven şarkılar söyleyen, ellerindeki meşaleleri rüzgârlı sonbahar akşamı içinde sallayan insan halkalarının içinden geçerek ona ulaşamazdı. İnsanlar meşalelerini salladıkça, yoğun, parlak ve çabucak geçen kıvılcımlar, rüzgâra doğru yükseliyordu.

Ertesi gün, ona "Senin bu kadar yüce biri olduğunu bilmiyordum, efendimiz," diyen Pechvarry ile karşılaştı. Bu sözlerde bir korku gizliydi çünkü Ged'le arkadaşlık etmeye cüret etmişti; fakat aynı zamanda bir serzeniş de vardı. Ged ejderhaları öldürmüştü ama onun çocuğunu kurtarmamıştı. Bu konuşmadan sonra Ged, Pendor'a gitmesine neden olan sabırsızlığı ve huzursuzluğu yeniden hissetti. Bu sabırsızlık ve huzursuzluk onu şimdi de Aşağı Torning'den uzaklaştırıyordu. Aslında adalılar onu ömrünün sonuna kadar övüp, övünerek memnuniyetle konuk ederlerdi ama, Ged, ertesi gün tepedeki evinden, sadece kitapları, asası ve omuzundaki otakı ile ayrıldı.

Ged, onun kayıkçısı olma şerefi için yarışan birkaç balıkçı ile birlikte bir kayıkla, Aşağı Torning'den ayrıldı. Suyun üzerine doğru eğilmiş balkon ve pencerelerin altından; Nesh'in rıhtımlarının, Dromgan'ın yağmurlu çayırılarının, Geath'in pis kokulu yağhanelerinin ve Doksan Adalar'ın doğu kanallarını dolduran teknelerin arasından kürek çekerek ilerlerken, hep Ged'in kahramanlıklarının kendilerinden önce gitmiş olduğunu gördüler. O ilerledikçe insanlar *Çevik Atmaca'nın Şarkısı*'nı ıslıkla çalıyorlar ve Ged'in kendilerinde konaklayıp, ejderhanın öyküsünü anlatması için, birbirleriyle yarışıyorlardı. En sonunda Serd'e geldiğinde, Roke'a gitmek için başvurduğu geminin kaptanı, önünde yerlere kadar eğilerek ona, "Benim için bir ayrıcalık, gemim için ise bir onurdur, Büyücü Hazretleri!" dedi.

Böylece Ged, sırtını Doksan Adalar'a çevirdi; fakat daha gemi Serd'in İç Limanı'ndan yeni ayrılmış ve yelkenini yeni açmıştı ki, doğu yönünden sert bir rüzgâr esti. Bu biraz garipti, çünkü kış olmasına rağmen gökyüzü açıktı. O sabah da, hava yumuşak olacağı benziyordu. Serd ile Roke arası sadece otuz mildi; gemi yola koyuldu. Rüzgâr arttı; onlar yollarına devam ettiler. İç Deniz ticari gemilerinin çoğu gibi, bu küçük geminin de, önden gelen rüzgârı yakalayabilmek için bir yan yelkeni vardı; sonra kaptan da, ustalığıyla övünen, becerikli bir gemiciydi. Bir güneye bir kuzeye zikzaklar çizerek, doğuya doğru ilerlediler. Her

yandan bora halinde deli gibi esen rüzgârla gelen bulut ve yağmurun gemiyi ciddi bir biçimde sürüklemeye tehlikesi vardı. "Çevik Atmaca Hazretleri," dedi geminin kaptanı, geminin kışındaki şeref köşesinde onunla beraber oturan genç adama -gerçi hepsini su içindeki cübbeleriyle, perişan bir durumda pırıl pırıl parlayınca kadar sıırıslıkam eden o rüzgâr ve yağmur altında pek şerefe falan bakılacak gibi değildi- "Çevik Atmaca Hazretleri, acaba bu rüzgâra bir şeyler söylemeniz mümkün müydü?"

"Roke'a ne kadar yaklaştık?"

"Yarı yolu aştık. Fakat, son bir saattir hiç yol kaydedemedik, beyim."

Ged rüzgârla konuştu. Rüzgâr daha yavaş esti, bir süre için oldukça iyi yol kaydetttiler. Derken, güneyden, ısıık çala çala büyük bir bora geldi. Bu borayla karşılaşınca, tekrar batıya doğru geri sürüklendiler. Bulutlar gökyüzünde kaynaşıyordu; kaptan hiddetle kükredi: "Bu soytarı rüzgâr, aynı anda her yandan esiyor! Bizi bu havadan ancak büyürüzgârı kurtarır efendim."

Ged bu öneriyi asık yüzle karşıladı, fakat gemi ve adamlar onun yüzünden tehlikeye girmişlerdi, o nedenle yelkenleri büyürüzgârıyla doldurdu. Gemi hemen doğuya doğru fırlayınca kaptanın yüzü yeniden gülmeye başladı. Fakat, yavaş yavaş, Ged tılsıma devam ettiği halde, büyürüzgârı şiddetini kaybederek, gemi bir an için, tüm o keşmekeşin içinde yelkenleri düşüp, dalgaların üzerinde hareketsizce asılı kalıncaya kadar zayıfladı. Sonra, büyük bir gümbürtüyle seren döndü ve gemi de ürkmüş bir kedi gibi kuzeye doğru zıplayarak sürüklenmeye başladı.

Gemi hemen hemen yan yatmış olduğu için, Ged payandaya yapışarak bağırdı, "Kaptan, Serd'e geri dön!"

Kaptan lanet okudu ve bağırarak geri dönmeyeceğini söyledi: "Gemide bir büyücü olsun, ben de mesleğin en iyi gemicisi olayım, bu da bugüne kadar sürdüğüm en iyi gemi olsun da, ben geriye döneyim ha?"

Sonra geminin omurgası bir girdaba kapılmış gibi tekrar dönünce, kaptan da denize düşmemek için payandaya zor tutundu. Ged ona, "Beni Serd'e bırak, sonra nereye istersen git. Bu rüzgâr senin gemine karşı esmiyor, bana karşı esiyor," dedi.

"Size karşı mı? Roke'lu bir büyücüye karşı mı?"

"Hiç Roke-rüzgârını duymuş muydunuz kaptan?"

"Evet, kötü güçleri Bilgeler Adası'ndan uzak tutan rüzgâr. Ama bunun sizle, bir ejderha terbiyecisiyle ne ilgisi olabilir ki?"

"Bu gölgemle benim aramda olan bir şey," diye kestirip attı Ged her büyücünün yapacağı gibi. Sabit bir rüzgârla, açılmakta olan gökyüzünün altında, deniz üzerinden hızla Serd'e doğru giderken, başka bir şey de söylemedi.

Serd'in rıhtımından giderken, içinde bir ağırlık, bir endişe vardı. Kış yaklaştığından günler kısalıyor, hava çabuk kararıyordu. Hava kararınca Ged'in huzursuzluğu hep artardı; şimdi ise her sokağın dönemeci, ona bir tehlike gibi görünüyor, arkasından neyin gelmekte olduğunu görmek için, omuzundan geriye bakmamak için kendisini zorlaması gerekiyordu. Ged, Serd'deki Deniz Evi'ne gitti. Deniz Evleri, yiyeceklerin kaza tarafından sağlandığı,

yolcuların ve tüccarların beraberce yiyip içtikleri ve isterlerse, üstü kapalı uzun salonunda uyuyabildikleri yerlerdir, yemekleri de iyidir. Buraları, bayındır İç Deniz adalarının misafirperverliğinin bir örneğidir.

Kendi yemeğinden bir parça et ayıran Ged, daha sonra ateşin kenarında, bütün gün boyunca kıvrılmış olduğu kapüşonunun içinden otakını diller dökerek çıkartıp, eti ona yedirmeye çalıştı. Bir yandan hayvanı okşuyor, bir yandan da fısıldıyordu, "Hoeg, Hoeg, küçüğüm benim, sessiz Hoeg..." Fakat hayvan yemek yemedi ve tekrar saklanmak için Ged'in cebine tırmandı. Bu yüzden, kendi kasvetli güvensizliğinden ve büyük odanın köşelerindeki karanlığın görünüşünden, gölgenin fazla uzakta olmadığını anladı.

Burada kimse onu tanıımıyordu: Buradakiler, *Çevik Atmaca'nın Şarkısı'nı* bilmeyen, diğer adalardan gelmiş yolculardı. Kimse onunla konuşmadı. En sonunda kendisine ot bir şilte seçip uzandı; ama tüm gece boyunca o üstü kapalı salonda, uyumakta olan yabancıların arasında, gözlerini kırpmadan yattı. Bütün gece boyunca yolunu çizmeye, gideceği yeri ve yapacağı şeyi tasarlamaya çalıştı, ama her seçenek, her tasarı kötü bir son sezgisiyle tıkanıyordu. Her yolun sonunda gölge oluyordu. Sadece Roke'ta yoktu gölge: Roke'a da Ged gidemiyordu. Tehlikedeki adayı koruyan yüksek, karmaşık ve eski büyüler Ged'in girmesini engelliyordu. Roke-rüzgârının ona karşı esmiş olması, peşinde olan şeyin, çok yakında olduğunu kanıtlıyordu Ged'e.

O şey vücutsuzdu, gün ışığına kördü; ışıksız, yersiz, zamansız bir diyarın yaratığıydı. Gün boyunca, güneşin aydınlattığı dünyanın denizlerinde, Ged'i el yordamıyla izleyebiliyor, ancak geceleri, rüyada ve karanlıkta, görülebilen bir şekle bürünüyor. Daha henüz, güneşin ışınlarının üzerine düşebileceği bir varlığı veya bir cismi yoktu. *Hode'un Kahramanlıkları*'nda da söylendiği gibi, "Günün ağarması dünyayı ve denizi vareder; gölgeden şekli çıkartır, düşü karanlıklar krallığına kovar." Fakat gölge bir kez Ged'e yetişmeye görsün, Ged'in gücünü, hatta vücudunun ağırlığını, sıcaklığını ve yaşamını, onu hareket ettiren iradesini de çekip alabilirdi.

Önünde uzanan her yolun sonunu, işte böyle görüyordu Ged. Ayrıca, bu sona doğru gitmesi için, kandırılabilceğini de biliyordu; çünkü Ged'e daha da yaklaşmış olduğu için, her an biraz daha kuvvetlenen gölge, şu anda bile kötü güçleri veya kötü adamları, Ged'e yanlış ipuçları vermeleri için kendi emrinde çalıştıracak kadar güce sahip olabilir veya bir yabancıнын sesiyle konuşabilirdi. Bütün bildiği, o kara şeyin bu gece, bu Deniz Evi'nin köşelerinden birinde uyumakta olan bu adamlardan birinin içine gizlenmiş olabileceğiydi. Karanlık bir ruhta kendisine sağlam bir yer bulmuş, Ged'i izleyerek bekliyor ve Ged'in şu anki zayıflığından, güvensizliğinden ve korkusundan besleniyordu.

Dayanılır şey değildi bu. Kendisini şansa bırakıp, talihinin çizdiği yoldan gitmesi gerekecekti. Ged, şafağın ilk işaretiyle kalkıp solmakta olan yıldızların altında, Serd rıhtımına doğru hızla ilerledi. Önüne çıkan ilk gemiye binip, gemi onu nereye götürürse, oraya gitmeye kararlıydı. Kadırgalardan birine, turbie yağı yükleniyordu; gemi şafakla, Havnor'un Büyük Limanı'na gitmek için yola çıkacaktı. Ged, geminin kaptanından yolculuk için izin istedi. Büyücü asası, çoğu gemilerde, bir pasaport, bir bilet yerine geçer. Ged'i gemiye memnuniyetle aldılar; bir saat içinde de gemi denize açıldı. Kırk küreğin suya dalmasıyla, Ged'in sıkıntıları dağıldı; kürekçilere tempo tutan davulun sesi bile ona tatlı

geliyordu.

Ama yine de Havnor'da ne yapacağını veya oradan nereye geçeceğini bilmiyordu. Onun için her yer birdi; kuzeye de gidebilirdi. Zaten kendisi de bir Kuzeyli'ydi; belki Havnor'dan, kendisini Gont'a götürecek bir gemi bulabilir, Ogion'u tekrar görebilirdi. Veya onu çok uzak Uçyörelere; gölgenin, onun izini kaybedip, onu izlemekten vazgeçeceği kadar uzak yerlere götürebilecek bir gemi bulabilirdi. Kafasında, bu tür belirsiz düşünceler dışında herhangi bir tasarısı yoktu. İzlemesi gerektiğine inandığı bir yol da yoktu. Sadece kaçması gerekiyordu...

O kırk kürek gemiyi, Serd'den ayrılışlarının ikinci günü daha güneş batmadan, yüz elli milden uzak bir mesafeye ulaştırdı. Büyük kara parçası Hosk'un doğu sahilinde bulunan Orrimy'nin limanına yanaştılar. İç Deniz'e ait bu ticaret kadirgaları kıydan yol alırlar ve mümkün olan yerlerde, geceyi limanlarda geçirirler. Hava hâlâ aydınlık olduğundan Ged karaya çıktı; amaçsız ve düşünceli, liman kentinin dik sokaklarında gezinmeye başladı.

Orrimy, ağır taşlar ve tuğlalarla inşa edilmiş, Hosk Adası'nın iç kesimlerinde yaşayan kanunsuz hükümdarlara karşı surlarla çevrilmiş, eski bir kasabadır. Doklarda bulunan ambarlar kale gibidir; kulelerle korunan tüccarların evleri ise, tahkim edilmiştir. Yine de sokaklarda gezinen Ged için, bu dev yerleşim birimleri, gerisinde boş bir karanlık bulunan bir peçeydi; yanından geçmekte olan, kendilerini tamamen işlerine vermiş insanlar ise ona, gerçek insan değil de insanların sessiz gölgeleriymiş gibi geliyordu. Güneş kavuşurken Ged tekrar rıhtıma döndü; orada, akşamın engin kızılığında ve rüzgârında bile, deniz ve kara ona, sessiz, donuk geldi.

"Yolunuz ne yana, Büyücü Hazretleri?"

Böyle selamladı birisi onu, arkasından. Döndüğünde, elinde ağır bir tahtadan yapılmış, ama büyücü asası olmayan bir asa taşıyan, griler giyinmiş bir adam gördü. Yabancıнын yüzü, kapüşonun içinde kaldığından, kızıl ışıktan korunuyordu; fakat Ged, adamın görünmeyen gözleriyle onu izlediğini hissetti. O da bakışlarıyla karşılık vererek, porsukağacından yapılmış asasını, yabancıyla arasına alarak kaldırdı.

Kibarca sordu adam: "Neden korkuyorsunuz?"

"Beni arkamdan izleyenden."

"Yani? Ben sizin gölgeniz değilim ki."

Ged sesini çıkarmadan durdu. Gerçekten de bu adamın, her ne idiyse, onun korktuğu şey olmadığını biliyordu: O bir gölge, bir hayalet veya bir gebbet-yaratığı değildi. Dünyanın üzerine çökmüş olan bu kuru sessizlik ve gölge içinde bile, bir sese, hatta biraz da cisme sahipti. Sonra kapüşonunu kaldırdı. Garip, kırışık, kel bir kafası, çizgilerle dolu bir yüzü vardı. Sesi yılların izini taşımasa bile, görünüşü yaşlı bir adam olduğunu gösteriyordu.

"Emin değilim ama," dedi griler içindeki adam, "belki de tanışmamız tesadüf değildi. Genç bir adamın, yüzü yaralı bir adamın, karanlıklar içinden geçip, büyük bir egemenlik, hatta bir krallık kazandığının öyküsünü duymuştum bir zamanlar. Bu öykünün senin öykün olup olmadığını bilmiyorum. Fakat sana şu kadarını söyleyeyim: Eğer gölgelerle savaşmak için bir kılıca ihtiyacın varsa, Terrenon Sarayı'na git. Porsukağacından yapılmış bir asa senin işine yaramaz."

Adamı dinlerken Ged'in içinde ümit ve güvensizlik savaş veriyordu. Büyücülükle ilgisi

olan bir insan, kısa bir süre sonra, hayatındaki hiçbir şeyin, iyi olsun kötü olsun, tesadüf eseri olmadığını öğrenirdi.

"Terrenon Sarayı hangi ülkededir?"

"Osskil'de."

Bu ismi iştirir iştirmez Ged, bir an için, belleğinin bir oyunuyla, yeşil otlar üzerinde, ısıll ısıll boncuk gözleriyle onu yandan süzen ve konuşan kara bir kuzgun gördü; ama kuzgunun sözlerini unutmuştu.

"O ülkenin adeta karanlık bir ismi var," dedi Ged, griler içindeki adamdan gözlerini ayırmadan, ne biçim bir adam olduğunu anlamaya çalışarak. Sihirbaz, hatta büyücü olabileceğini düşündüren bir havası vardı adamın; gerçi Ged'le korkusuzca konuşmuştu ama tuhaf, bitkin bir görünüşü vardı, hasta, tutsak veya köleye benzeyen bir görünüş.

"Sen Roke'tansın," dedi adam. "Roke büyücüleri, kendilerine ait olmayan büyülere karanlık isimler takarlar."

"Sen ne biçim bir adamsın?"

"Bir gezgin. Osskilli bir tüccarın temsilcisiyim, buraya iş için geldim," dedi grili adam. Ged'den bir cevap alamayınca, genç adama iyi geceler dileyip, rıhtımın üzerindeki basamaklı dar sokaklarda uzaklaştı.

Bu işareti önemseyip önemsememe konusunda çelişki içinde olan Ged, dönüp kuzeye baktı. Kızıl ışık, dağların ve rüzgârlı denizin ardından hızla kayboluyordu. Eteklerinde geceyi barındıran, gri karanlık çöktü.

Ged ani bir kararla, rıhtım boyunca hızla ilerleyerek, ağlarını kayığına yerleştiren bir balıkçıya yaklaşıp onu selamladı: "Bu limanda, kuzeye, Semel'e veya Enlad'lara gidecek olan bir gemi var mı acaba?"

"Şuracıkta duran büyük gemi Osskil'den; belki o Enlad'lara uğrar."

Aynı hızla Ged, balıkçının işaret ettiği büyük gemiye gitti: Altmış kürekli; yassı yuvarlak loto-kabukları kakılmış yüksek ve eğri yontma pruvası, küreklerin çıktığı, her birine siyahla eski Sifl harfi yazılı lumbar kapakları olan, kırmızı boyalı, bir yılan kadar ince, büyük bir gemi. Kasvetli ve hızlı bir gemiye benziyordu. Yükü istiflenmiş, mürettebatı da güvertede hazır bekliyordu. Ged geminin kaptanını arayarak, Osskil'e kadar yolculuk etmesine izin vermesini rica etti.

"Ücretini ödeyebilir misin?"

"Rüzgâr konusunda hünerlerim var."

"Ben kendim de iklimciyim. Verebilecek hiçbir şeyin yok mu? Hiç mi paran yok?"

Aşağı Torning'de Adalılar Ged'e ellerinden geldiğince, Adalar Diyarı'ndaki tüccarlar tarafından kullanılan fildişi parçalarıyla bir ödeme yapmışlardı. Daha fazla vermek istedikleri halde Ged, sadece on parça almıştı. Ged bunları Osskilli'ye önerdi ama adam başını salladı. "Biz bunları kullanmıyoruz. Eğer karşılığında verecek bir şeyin yoksa, gemide de yerin yok demektir."

"Kol kuvvetine ihtiyacınız var mı? Daha önce bir kadırgada kürek çekmiştim."

"Eyvallah. İki eksiğimiz var. Git oturacak bir sıra bul kendine," diyerek bir daha Ged'i hiç umursamadı kaptan.

Kitaplarının durduğu torbayı ve asasını, kürekçilerin oturduğu sıranın altına koyan Ged, o kış günlerinde, on zorlu gün boyunca o Kuzey gemisine kürekçi oldu. Gün ışıırken, Orrim'y'den ayrıldılar; o gün Ged, işini başaramayacağını düşündü. Sol kolu, omuzundaki eski yaralar nedeniyle biraz sakatlanmış; Aşağı Torning'in kanallarındaki kürek çekme deneyimleri, davulun sesiyle amansızca, durmadan çekilen bu büyük kadirga küreklerine hazırlanamamıştı onu. Kürek başında geçen her nöbet, iki üç saat sürüyor; sonra sırayı bir sonraki vardıyanın kürekçileri alıyorlardı ama Ged'in adaleleri anca toparlanıyordu ki, sıra tekrar ona geliyordu. İkinci gün, birincisinden de kötüydü. Fakat ondan sonra Ged işe alıştı ve oldukça ilerledi.

Roke'a ilk gittiği zaman bindiği *Gölge* gemisindeki arkadaşlık ortamı, bu gemide yoktu. Andrade ve Gont gemilerinde mürettebat, ortak bir kâr için çalışır, yapılan ticarete ortaktır; halbuki Osskilli tüccarlar, bu iş için ya köle, ya toprağa bağlı köylü kullanırlar, ya da az miktarda altın karşılığında adam çalıştırırlar. Osskil'de altın çok önemlidir. Fakat altın, ne oralarda, ne de altına çok önem veren ejderhalar arasında, arkadaşlık için bir araç olmamıştır. Gemideki mürettebatın yarısı, toprağa bağlı köylülerden olduğundan, zorla çalıştırılıyorlardı; geminin yöneticileri ise köle kâhyasıydı; üstelik insafsızdılar da. Kırbaçlarını, para veya yolculuk hakkı için kürekçilik yapanların sırtına hiç indirmiyorlardı, ama kimisi kırbaçlanan, kimisi de kırbaçlanmayan bir mürettebat arasında pek arkadaşlık ortamı oluşturulamazdı. Ged'in yanındakiler aralarında pek konuşmuyorlardı; Ged ile ise daha da az konuşuyorlardı. Mürettebatın çoğu Osskilli'ydi. Bunlar, Adalar Diyarı'nda konuşulan Hard diliyle değil, kendilerine özgü bir lisanla konuşan, açık tenli, sarkık siyah bıyıklı, düz saçlı, ters insanlardı. Ged'in onlar arasındaki ismi *Kelub*, kızıl idi. Büyücü olduğunu bildikleri halde, ona hiç saygı göstermiyor, sakıngan bir kin besliyorlardı. Gerçi Ged de arkadaşlık kuracak durumda değildi. Boş gri deniz üzerinde hızla ilerlemekte olan gemilerden birindeki altmış kürekçiden biri olarak, küreklerin müthiş temposuna kapılmış sırasında otururken bile, kendisini korunmasız ve çaresiz hissediyordu. Akşam vakti yabancı limanlara girdiklerinde, cübbesine sarınıp uyumaya hazırlanırken, o kadar yorgunluğunun içinde, uyuyup uyanıp rüya görüyordu; uyandığında hatırlayamadığı kötü rüyalar. Ama gördüğü rüyalar sanki gemide ve gemideki insanların üzerine asılı kalıyordu; o yüzden Ged gemidekilerin her birinden kuşkulanıyordu.

Osskilli bütün özgür adamlar, bellerinde uzun bıçaklar taşıyorlardı. Bir gün, Ged'lerin grubu öğlen yemeğini yerken, adamlardan biri Ged'e sordu: "Sen köle misin, yoksa yemininden dönmüş biri misin, Kelub?"

"Hiçbiri."

"Niye bıçağın yok o zaman? Dövüşmeye mi korkuyorsun?" dedi adı Skiorh olan adam, alayla.

"Hayır."

"Senin yerine küçük köpeğin mi dövüşüyor?"

"Otak," dedi, onları dinlemekte olan başka biri. "Köpek değil, bir otak o." Sonra

Skiorh'un kaşlarını çatıp dönmesine neden olan bir şey söyledi Osskil dilinde. Tam dönerken, Ged, Skiorh'un yüzünde bir değişiklik gördü: sanki bir an için onu bir şey değiştirmiş, kullanmış ve yan gözle de onun gözlerini kullanarak Ged'e bakmış gibi; çehresinde bir bulanıklık, bir değişiklik. Buna rağmen Ged, hemen ardından adamın yüzünü önden gördüğünde, bir değişiklik fark etmedi. Bu yüzden Ged, kendi kendine, görmüş olduğu şeyin kendi korkusundan kaynaklandığını, kendi endişesinin bir başkasının gözlerine yansıdığını, düşündü. Fakat o gece, Esen limanında konakladıklarında, bir rüya gördü; rüyasında Skiorh dolaşıyordu. Bu olaydan sonra, Ged elinden geldiği kadar adamlarla karşılaşmamaya çalıştı; sanki Skiorh da ondan kaçınıyordu; bir daha da aralarında hiçbir konuşma geçmedi.

Havnor'un kar kaplı dağları arkalarında, güneyde, kışın ilk günlerinin pusu altında bulanıklaşarak, gözden kayboldu. Yıllar önce Elfarran'ın boğulmuş olduğu Ea Denizi'nin ağzından, Enlad'ın yanından geçtiler. İki gün süreyle, efsanelerle dolu Enlad'ın batısında, körfezin üzerinden bembeyaz yükselen bir liman kenti olan Berila'da, Fildişi Şehri'nde konakladılar. Gittikleri her limanda mürettebat gemide tutuluyor, karaya ayak basmalarına izin verilmiyordu. Sonra kızıl güneş yükselirken, Osskil Denizi'ne, Kuzey Yöreleri'nin adasız enginlerinden, hiçbir engelle karşılaşmadan esmekte olan kuzeydoğu rüzgârlarının içine doğru kürek çekmeye başladılar. O sert denizden yüklerini sağ salım geçirip, ikinci gün Berila'dan çıkarak, Doğu Osskil'in ticaret kenti olan Neshum limanına vardılar.

Ged, yağmur yüklü rüzgârların kamçılamaş olduğu alçak bir sahil ile limanı oluşturan uzun taş dalgakıranların ardına sinmiş gri renkli bir kasaba, kasabanın gerisinde de kar bulutlarıyla kararmış bir göğün altında, ağaçsız tepeler gördü. İç Deniz'in günlük güneşlik ortamından çok uzaktaydılar.

Neshum'daki Denizciler Loncası'nın liman işçileri, yükü -altın, gümüş, mücevher, kaliteli ipekliler ve Güney işi goblenler, yani Osskilli soyluların istifledikleri kıymetli şeyleri-boşaltmak için güverteye çıktılar. Gemideki hür mürettebat da salıverildi. Ged mürettebattakilerden birini durdurarak yolu sordu. Bu ana kadar onlara beslediği güvensizlik, nereye gideceğini söylemesine engel olmuştu, fakat şimdi yabancı topraklara ayak basıp da yalnız kalınca, yönünü bulabilmek için yardım istemek zorunda kalmıştı. Sorduğu adam, sabırsızlıkla bilmediğini söyleyerek yoluna devam etti; fakat konuşulanları duyan Skiorh, "Terrenon Sarayı mı? Keksemt Bataklıkları'nda. Ben o tarafa gidiyorum," dedi.

Skiorh, Ged'in kendi seçeceği bir yoldaş değildi ama, hem dili, hem de yolu bilmediği için, pek çaresi yoktu. Pek de önemi yok, diye düşündü; buraya gelmeyi de kendisi seçmemişti. Buraya sürüklenmişti; şimdi de sürüklenmeye devam ediyordu. Kapüşonunu başına takıp asasını ve torbasını aldı ve Osskilli'yi kentin sokaklarından karlı tepelere doğru izledi. Küçük otak omuzunda durmuyor, soğuk havalarda hep yaptığı gibi cübbesinin altına giydiği koyun postundan yapılmış tüniğin cebine saklanıyordu. Tepeler, göz alabildiğince dalgalanan çıplak bataklıklara kadar uzanıyordu. Sessizce yürüdüler; kışın sessizliği de toprağın üzerine sinmişti zaten.

Ged, birkaç mil gittikten sonra etrafta hiçbir köy veya çiftliğin izine rastlayamayınca, yanlarında yiyecek olmadığını düşünerek, "Ne kadar yolumuz var?" diye sordu. Skiorh,

kendi kapüşonunu takarken, bir an için başını çevirerek, "Çok değil," dedi.

Yüzü çok çirkin, solgun, kaba ve zalimdi ama Ged insanlardan korkmuyordu; yine de böyle bir adamın kendisine rehberlik ettiği bir durumda, insanlardan da korkabilirdi. Başını salladı ve yürümeye devam ettiler. Yolları, ince bir kar tabakası ile yapraksız çalılardan ibaret bu ıssız yerde, sadece bir izden oluşuyordu. Zaman zaman yolları başka yollarla kesişiyor veya yollarından başka yollar ayrılıyordu. Artık Neshum'un bacalarından tüten duman da, arkalarındaki akşam karanlığına dalan tepelerin ardında kaybolurken, ne tarafa doğru gitmeleri gerektiğini veya ne tarafa gitmiş olduklarını belirtecek hiçbir iz görülüyordu. Sadece rüzgâr hep doğudan esiyordu. Ancak, birkaç saat yürüdükten sonra Ged, yollarının uzandığı kuzeybatı yönündeki tepelerde, gökyüzünde cılız bir çizik gördüğünü sandı; beyaz bir diş gibi. Fakat kısa günün ışıkları solduğundan, yolun bir sonraki yükseltisinde gördüğü şeyi daha iyi seçemedi; bir kule mi, bir ağaç mı, her ne idiye, ne olduğunu anlayamadı.

"Oraya mı gidiyoruz?" diye sordu, işaret ederek.

Başındaki kürklü kapüşonuyla Osskil cübbesine sarınmış olan Skiorh, cevap vermeden yürümesine devam etti. Ged onun yanında büyük adımlarla yürüyordu. Çok uzun bir yol katetmişlerdi; sonra yürüyüşlerinin hızlı temposu ve gemideki yorgunluk dolu geceler ve günler nedeniyle de üstüne bir ağırlık çökmüştü. Sanki ezelden beri bu sessiz varlığın yanında, kararmakta olan sessiz bir diyarda yürüyormuş gibi geldi Ged'e. İçindeki dikkat ve gayret hisleri köreldi. Sanki uzun, çok uzun bir düşte, hiçbir yere doğru yürüyordu.

Cebindeki otak kımıldayınca, içinde cılız bir korku doğdu ve kımıldandı. Konuşmak için kendisini zorladı. "Karanlık bastırıyor, kar da. Ne kadar kaldı Skiorh?"

Bir süre duraksadıktan sonra diğeri, dönmeden cevap verdi: "Çok değil."

Fakat sesi bir insan sesinden çok, konuşmaya çalışan kaba ve dudaksız bir hayvanın sesine benziyordu.

Ged durdu. Etrafında, akşam alacakaranlığında, bomboş tepeler uzanıyordu. Tek tük kar atıştırıyordu. "Skiorh!" deyince diğeri de durdu ve döndü. Sivri kapüşonun içinde, bir insan yüzü yoktu.

Daha Ged bir büyü okuyup gücünü toplayamadan gebbet konuştu. O kaba sesiyle "Ged!" dedi.

Genç adam kendini başka bir şeye dönüştüremedi; kendi gerçek benliğinde kilitlendi kaldı. Gebbetle böyle savunmasız bir şekilde karşılaşmak zorundaydı. Kimseyi ve hiçbir şeyi tanımadığı bu yabancı topraklarda, yardım da çağırıyordu; çağırsa da kimse çağırısına cevap vermezdi. Tek başına duruyordu. Düşmanı ile arasında ise sadece, sağ elinde tuttuğu porsukağacından yapılmış asa vardı.

Skiorh'un aklını yutan ve tenine sahip olan şey, vücuda, Ged'e doğru bir adım attırdı. Kolları Ged'e doğru uzanmıştı. Öfkeli bir dehşet sardı Ged'i; elindeki asayı havada savurdu, asa ısıklı çalarak gölge-yüzü saklamakta olan kapüşonun üzerine indi. Cübbe ve kapüşon, sanki içinde havadan başka bir şey yokmuş gibi yere yığılır gibi oldu. Sonra tekrar kıvrıla büküle ayağa kalktı. Gebbetin bedeni gerçek cisminden çıkmış, insan görünüşlü bir kabuk veya bir buhar haline gelmişti: Gerçek gölgeyi kaplayan, etten kemikten, gerçekdışı bir kılıf.

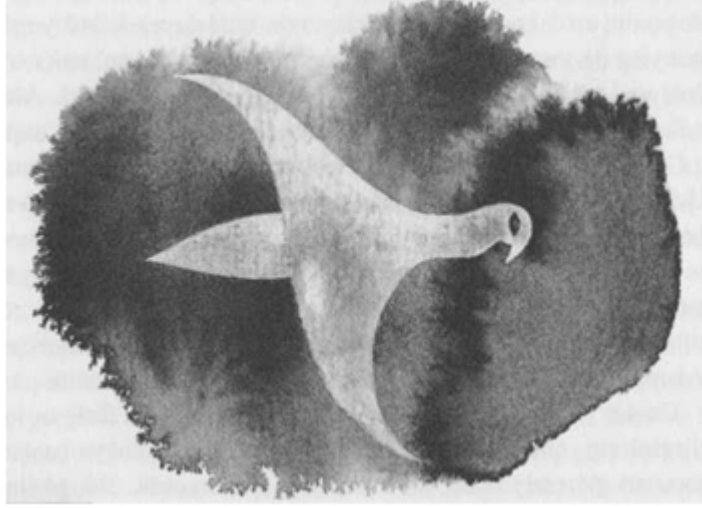
Gölge, sanki rüzgârdan etkileniyormuş gibi silkinip dalgalanarak, kollarını uzatıp Ged'e doğru ilerledi; Ged'i Roke Tepesi'nde eline geçirmiş olduğu gibi yakalamaya çalıştı. Eğer bunu başarırsa Skiorh'un kabuğunu atacak ve Ged'e sahip olarak içine girecekti. Tüm amacı buydu zaten. Ged bir kez daha, ağır ve dumanlar tüten asasıyla vurdu ve savurdu gölgeyi; ama o yine geri geldi. Ged bir daha vurdu; sonra eli yanınca, için için yanıp alevlenen asayı elinden düşürdü. Geri geri gitti; sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Ged koştu; gebbet ise ona ne yetişebiliyor, ne de geride kalıyor, tam bir adım geriden izliyordu. Ged arkasına hiç bakmadı. O engin alacakaranlıkta saklanacak hiçbir yer yoktu ama o koştu, koştu, koştu. Bir keresinde gebbet, o boşuk tıslayan sesiyle Ged'i tekrar ismiyle çağırdı. Bu şekilde büyücülük gücünü Ged'den aldığı halde, bedeninin gücü üzerinde hiçbir hükmü yoktu; onu durduramıyordu. Ged koştu.

Gece avcı ile avı üzerine çöktü; kar, artık Ged'in seçemediği yola iyice yağmaya başladı. Gözleri zonkluyor, nefesi gırtlığını yakıyordu; artık koşamıyor tökezleyerek, sendeleyerek ilerliyordu. Ama yine de, onu tam bir adım gerisinden izleyen, yorulmak nedir bilmeyen takipçisi, onu bir türlü yakalayamıyor gibiydi. Artık Ged'e bir şeyler fısıldayarak ve mırıldanarak onu çağırmaya başladı. Ged tüm hayatı boyunca bu fısıltıların kulaklarını doldurmuş olduğunu fark etti. Daha önceleri, işitme duyusunun eşiğinde bekleyen bu fısıltıları, artık duyabiliyordu. Bu seslere boyun eğmesi, pes etmesi, durması gerekiyordu. Ama o yine de, uzun ve loş bir tepeden yukarıya doğru çıkmak için çabalamaya devam etti. Önünde bir yerlerde bir ışık görür gibi oldu. Önünde, yukarılarda bir yerde, ona "Gel! Gel!" diyen bir ses duyduğunu zannetti.

Cevap vermeye çalıştı ama hiç sesi kalmamıştı. Solgun ışık belirginleşip, önündeki bir kapıdan süzülerek parlamaya başladı. Duvarları göremiyordu, fakat kapıyı seçebiliyordu. Bu görüntü karşısında durunca gebbet cüppesini kaptı, onu arkasından yakalayabilmek için iki yanından beceriksizce tutmaya çalıştı. İçinde kalan son bir gayretle Ged, o solgun ışıklı kapıdan içeriye daldı. Geriye dönüp kapıyı gebbetin üzerine kapatmak istedi fakat bacakları artık onu taşıyamıyordu. Sendeleyerek tutunacak bir yer aradı. Gözlerinde ışıklar dansedip parladı. Yığılmakta olduğunu ve daha yığılmadan biri tarafından tutulduğunu hissetti. Son raddesine kadar tükenmiş olan zihni, karanlıklara kaydığını gitti.

YEDİ -ŞAHİNİN UÇUŞU

Ged uyandı; uzun bir süre, sadece uyanmanın hoş olduğunun bilincinde, yattı; bir daha uyanabileceğini hiç ummuyordu. Işık görmek ise çok daha hoştu; etrafını sarmış olan engin, sade gün ışığını görmek. Sanki o ışığın içinde yüzüyormuş veya sakın sular üstünde bir kayığın içinde sürükleniyormuş gibi geldi ona. En sonunda bir yatakta olduğu fark etti; fakat şimdiye kadar uyumadığı cinsten bir yatakta. Tahtadan yontulmuş, dört uzun bacak üzerine oturtulmuş bir çerçevenin içindeki yatağın örtüleri de, içleri kuştüyü dolu büyük ipek torbalardı; zaten o yüzden Ged kendisini yüzüyor zannetmişti; tüm bunların üzerine de hava akımlarına karşı koyu kırmızı bir perde örtülmüştü. Her iki yandan perdeler geriye doğru bağlanmıştı; Ged duvarları ve zemini taşla örülmüş odaya göz gezdirdi. Odada bulunan üç yüksek pencereden, hafif kış güneşi altında uzanan, orası burası karlarla kaplı çıplak ve boz renkli bataklıkları gördü. Oda, yerden yüksek olmalıydı, çünkü toprağın epeyce üstünde bulunuyordu.

Ged yatakta doğrulurken, kuş tüyünden saten yorgani yana doğru kayınca, soylular gibi, ipek ve yaldızlı kumaştan yapılmış bir tünik giymekte olduğunu fark etti. Yatağın yanındaki bir sandalyede, onun için hazırlanmış, yumuşak deriden çizmeler ve kenarları pellowi kürkülle çevrilmiş bir cübbe duruyordu. Bir süre için büyülenmiş gibi afallamış ve sakın bir şekilde durduktan sonra, elini esasını almak için uzatarak ayağa kalktı. Ama esası yoktu.

Sağ elinin tüm parmaklarının yanıkları, merhemlenmiş ve sarılmış olmasına rağmen, ağrıyordu. O anda elinin ağrısını ve vücudunun sızılarını hissetti.

Bir süre daha kıpırdamadan durdu. Sonra fısıldadı; ama pek yüksek sesle ve umutla değil: "Hoeg... Hoeg..." Çünkü hareketli, sadık, küçük hayvan; onu bir zamanlar ölümün krallığından geri çağıran küçük ruh da yoktu. Bir gece önce koşarken, hâlâ yanında mıydı acaba? Peki bunlar dün gece mi olmuştu, birkaç gece önce mi? Bilemiyordu. Kafasında bunlar belirsiz ve karanlıktı: Gebbet, yanan asa, koşmaca, fısıltılar, kapı. Bunların hiçbiri net değildi. Şu anda yaşadıkları bile net değildi. Bir kez daha, ümitsizce hayvanının ismini fısıldadı ve gözleri yaşla doldu.

Uzarlarda bir yerde bir çan çaldı. İkinci bir çan, hemen odanın dışında tatlı bir çingıltıyla çaldı. Odanın öbür ucunda, arkasında bir kapı açıldı ve içeriye bir kadın girdi. "Hoşgeldin

Çevik Atmaca," dedi gülümseyerek.

Genç ve uzun boyluydu; beyazlar ve simler içindeydi. Gümüşten bir ağ, bir şelale gibi omuzlarına dökülen siyah saçlarını süslüyordu.

Dimdik duran Ged kadını selamladı.

"Sanırım beni hatırlamıyorsun."

"Hatırlamak mı, hanımefendi?"

Daha önce, güzelliğine yaraşacak biçimde giyinmiş, güzel bir kadını, sadece bir kere görmüştü: Roke'taki Gündönümü bayramına kocasıyla beraber gelmiş olan O Leydisi. O Leydisi, zayıf ama parlak bir mum alevi gibiydi, bu kadınsa ayın ondördü kadar güzeldi.

"Ben de hatırlamayacağımı tahmin etmiştim," dedi gülümseyerek. "Ama ne kadar unutkan olursan ol, yine de eski bir dost olarak buraya hoşgeldin."

"Burası neresi?" diye sordu Ged, hâlâ gergin bir halde ve hâlâ zor konuşarak. Kadınlara konuşmakta zorlanıyordu, fakat gözlerini de ondan alamıyordu. Giymekte olduğu soyulu giysiler garip; üzerinde durduğu taşlar alışılmamış; nefes aldığı hava ise yabancı geliyordu. Kendi benliğinde, daha önceki benliğinde değildi adeta.

"Bu şatoya Terrenon Sarayı denir. Eşim olan Bendersk, Terrenon adı verilen kıymetli taşın ve Keksemt Bataklıklarının kıyısından başlayıp, kuzeydeki Os Dağları'na kadar uzanan bu toprakların hükümdarıdır. Bana gelince, bana burada, Osskil'de, onların dilinde Gümüş anlamına gelen Serret diyorlar. Ve sana da Çevik Atmaca dendiğini biliyorum; Bilgeler Adası'nda büyücü olarak yetiştirildin."

Ged yanmış eline bakarak hemen, "Ne olduğumu bilmiyorum. Bir zamanlar gücüm vardı. Sanırım bu gücü kaybettim," dedi.

"Hayır, kaybetmedin; veya belki de, on mislini elde edebilmek için kaybettin. Seni buraya kovalayan şeye karşı burada emniyettesin, dostum. Bu kulenin duvarları çok sağlamdır; sadece taştan da yapılmamıştır üstelik. Burada dinlenip, gücünü yeniden toplayabilirsin. Burada başka bir güç bulabilirsin; bir de elinde yanıp kül olmayacak, başka türlü bir asa. Kötü bir yol, insanı iyi bir sona ulaştırabilir. Şimdi benimle birlikte gel, sana topraklarımızı göstereyim."

Kadın o kadar tatlı konuşuyordu ki, Ged söylediği sözleri duyamıyor, sadece kadının sesinde saklı olan vaatleri izliyordu. Kadının ardından gitti.

Gerçekten de odası, tepenin üzerinden, köpek dişi gibi yükselmekte olan kulenin üst katlarında bir yerdeydi. Aşağı doğru kıvrıla kıvrıla inen mermer merdivenlerden, zengin döşenmiş odalardan ve salonlardan, güneşli bir kış havasında, kuzey, güney, doğu, batı yönlerinde birbiri ardısıra devam edip duran, evsiz, ağaçsız ve tekdüze, alçak ve boz tepelere bakan, yüksek pencerelerin önünden geçerken, Serret'i izledi. Sadece kuzey yönünde, uzaklarda, mavinin üzerindeki beyaz zirveler kendini belli ediyor; güneyde de insan denizin pırıltısının varlığını düşleyebiliyordu.

Hizmetkârlar kapıları açarak, Ged ile hanımlarının geçmesi için kenara çekiliyorlardı. Hepsi solgun renkli Osskilli'ydi. Kadının rengi de açıldı ama onların tersine Hard dilini çok güzel konuşuyordu; hatta Ged'e Gont aksanıyla konuşuyor gibi geldi. O gün, daha sonra,

Ged'i, Terrenon Hükümdarı olan kocası Benderesk'in huzuruna götürdü. Bir iskelet kadar renksiz, bir iskelet kadar ince ve karısından üç kez daha yaşlı olan Lord Benderesk, Ged'i soğuk bir kibarlıkla karşılayıp, ona burada konuğu olarak istediği kadar kalabileceğini söyledi. Bundan başka söyleyecek bir şeyi kalmadı; Ged'e yolculukları veya onu oraya kadar izleyen düşmanı hakkında hiçbir şey sormadı. Leydi Serret de bu konuda bir şey sormamıştı.

Eğer bu durum garip olarak yorumlanacak olursa; bu, buradaki garipliklerin ve Ged'in orada bulunuşundaki garipliğin, sadece küçük bir parçasıydı. Ged aklını bir türlü tam anlamıyla toparlayamıyordu. Olayları açık seçik göremiyordu. Bu kule şeklindeki şatoya, talihin bir cilvesiyle gelmişti; yine de talihi, tasarlanmış bir talihti; ya da buraya tasarlanmış bir biçimde gelmiş, ama yine de tasarılar talihin bir cilvesiyle gerçekleşmişti. Ged kuzeye doğru yola çıkmıştı; Orrimy'de bir yabancı ona, yardımı burada aramasını söylemişti; bir Osskil gemisi onu bekliyordu; Skiorh da ona rehberlik etmişti. Bu olanların ne kadarı Ged'i avlayan gölgenin marifetiydi acaba? Yoksa onun hiç ilgisi yok muydu? Avıyla birlikte, o da buraya başka bir güç tarafından mı çekilmişti acaba? Yoksa Ged yemi takip ederken, o da Ged'i takip edip zamanı gelince, silah olarak Skiorh'u ele mi geçirmişti? Öyle olmuş olması gerekirdi, çünkü Serret'in de belirtmiş olduğu gibi, gölge Terrenon Sarayı'na girememişti. Kulede uyandığı andan beri, onun pusuya yatmış varlığının bir izini veya tehdidini hissetmemişti. O halde Ged'i buraya ne getirmişti? Çünkü burası insanların kazara gelecekleri bir yer değildi; düşüncelerinin durgunluğunda bile bunu görmeye başlamıştı. Bu kapılara ondan başka yabancı gelmemişti. Kule, sırtını, en yakın kasaba olan Neshum'a giden yola dönmüş, her şeyden irak ve tek başına yükseliyordu. Şatoya, ne bir insan geliyor, ne de bir insan buradan gidiyordu. Pencereleri yalnızlığa açılıyordu.

Günler günlere eklendikçe, Ged yalnız kaldığı zamanlar, bu pencerelerden dışarı baktı; durgun, kederli ve üşüyerek... Tüm o halılara, resim dokumalı duvar örtülerine, zengin kürklü giysilere ve geniş mermer şöminelere rağmen, kule her zaman soğuktu. İnsanın iliğine, kemiğine işleyen ve engellenmesi olanaksız bir soğuktu bu. Düşmanı ile nasıl karşılaştığını, yenildiğini ve kaçtığını düşündükçe, Ged'in gönlüne de, soğuk bir utanç yerleşmişti. Düşüncesinde, ortalarında kaşları çatık duran Başbüyücü Gensher ile tüm Roke'lu Ustaları bir araya toplamıştı; Nemmerle de yanlarındaydı, Ogion da, hatta ona ilk büyüsünü öğreten cadı da: Hepsi ona bakıyorlardı, Ged onların güvenlerini boşa çıkardığını biliyordu. Yalvarırcasına, "Eğer kaçmasaydım, gölge beni ele geçirecekti. Zaten Skiorh'un tüm kuvvetini ve benim gücümün bir bölümünü elde etmişti bile. Onunla dövüşemezdim: Adımı biliyordu. Kaçmam gerekiyordu. Büyücü bir gebbet, kötülükler ve yıkım adına hizmet veren, korkunç bir güç demektir. Kaçmam gerekiyordu," diyordu. Fakat, düşüncesinde onu dinleyenlerden hiçbirisi, cevap vermedi. Ged de, pencerenin altındaki boş topraklara durmadan ince ince yağın karı seyrederken, içinde büyümekte olan kasvetli soğuğu, sonunda bir çeşit bezginlik dışında hiçbir hissi kalmayınca kadar hissetti.

Günlerce, sırf hissettiği bu ıstırap nedeniyle, kimseyle görüşmedi. Odasından çıktığı zaman da sessiz ve gergindi. Şatodaki Leydi'nin güzelliği aklını karıştırıyor; bu zengin, gösterişli, tertipli ve yabancı sarayda, kendisini doğma büyüme bir keçi çobanı gibi hissediyordu.

Yalnız kalmak istediği zamanlarda, onu yalnız bıraktılar; düşüncelerine ve düşen karın seyrine dayanamayacak duruma gelince, Serret genellikle kulenin daha aşağılarında bulunan, meşalelerle aydınlatılmış, duvarları kumaş kaplı, eğri salonların birinde onunla buluştu; oturup konuştular. Şato'nun Leydisi neşesiz bir kadındı, sık sık gülümsediği halde hiç kahkahayla gülmemişti, ama tek bir gülümsemesi bile Ged'i rahatlatmaya yetiyordu. Onun yanında Ged gerginliğini ve utancını unutuyordu. Kısa bir süre sonra, her gün sohbet etmek için buluşmaya, Serret'in yanından ayrılmayan hizmetçi kadınların biraz ilerisinde, kulenin yüksek odalarındaki pencerelerin veya ateşin kenarında oturup, uzun uzun, sessizce, aylakça konuşmaya başlamışlardı.

Bütün gece boyunca sihirler kaynatmış yaşlı bir sihirbaz gibi, Şato'nun karlı iç avlusunda bir aşağı bir yukarı volta atmak için, sadece sabahları dışarı çıkan yaşlı Lord, genellikle kendine ayrılmış odalarda duruyordu. Yemeklerde Ged ile Serret'e katıldığında da, arada bir genç karısına kıskanç ve sert bakışlar fırlatarak, sessiz duruyordu. O zaman Ged kadına acıdı. Serret, kanatları kesilmiş beyaz bir kuşa, kafese kapatılmış beyaz bir ceylana, yaşlı bir adamın parmağındaki gümüş bir yüzüğe benziyordu. Benderesk'in hâzinesinin bir parçasıydı. Şatonun efendisi yanlarından ayrılınca Ged, kadının yanında kalarak, aynı Serret'in kendi yalnızlığını paylaşmış olduğu gibi, Serret'in yalnızlığını paylaşmak istedi.

"Şatonuza ismini veren bu mücevher de neyin nesi?" diye sordu, mum ışığıyla aydınlatılmış oymalı yemek odasında, boşalmış altın tabaklar ve bardakların önünde sohbetlerine devam ederken.

"Onun hakkında hiçbir şey duymadın mı? Çok ünlüdür."

"Hayır. Ben sadece Osskilli soyluların ünlü hâzineleri olduğunu biliyordum."

"Bunun yanında hepsi sönük kalır. Görmek ister misin, gel."

Sanki yaptığı şeyden biraz korku duyuyormuş gibi, alaycı ve cüretkâr bir edayla gülümseyerek, genç adamı salondan çıkarıp kulenin altındaki dar koridorlardan geçirerek, yer altında, daha önce Ged'in görmemiş olduğu, kilitli duran bir kapının önüne getirdi.

Ged'i beraberinde getirmekle bir tehlikeyi göze aldığını belirtircesine, aynı gülümsemeyle Ged'e bakarak, kapıyı gümüş bir anahtarla açtı. Kapının arkasında kısa bir geçitten sonra, genç kadının altın bir anahtarla açtığı bir kapı daha vardı; onun ardında da çözme büyüsünün Yüce Sözleri'yle açtığı başka bir kapı. En son kapıdan geçince, genç kadının elindeki mum, bir hücreye benzeyen küçük bir odayı aydınlattı: Zemini, duvarları ve tavanı kaba taştan yapılmış, mobilyasız, boş bir oda.

"Görebiliyor musun?" diye sordu Serret.

Ged, büyücü gözlerini odada gezdirirken, bakışları zemini meydana getiren taşlardan birine takıldı. O taş da diğerleri kadar kaba ve rutubetliydi; ağır, şekilsiz bir kaldırım taşı; yine de Ged taşın gücünü hissetti, sanki taş yüksek sesle ona sesleniyormuşçasına. Bir an nefesi tıkanı ve hastalanır gibi oldu. Bu, kulenin temel taşıydı. Burası kulenin en merkezi yeri ve soğuktu; ısırın bir soğuk vardı. Bu küçük odayı hiçbir şey ısıtamazdı. Bu çok, çok eski bir nesneydi: Eski ve korkunç bir ruh, bu taş blokunun içine hapsedilmişti. Serret'e, evet veya hayır diye cevap vermedi; sadece kıpırdamadan durdu. Bunun üzerine meraklı kaçamak bir bakışla ona bakan Serret, taşı işaret etti. "Terrenon bu. Neden bu kadar

kıymetli bir mücevheri, en dipteki hazine odamızda kilit altında tuttuğumuzu merak ediyor musun?"

Ged yine cevap vermedi, afallamış ve bezgin bir şekilde durdu. Kadın onu deniyor olabilir; ama, diye düşündü, taşı bu kadar hafife alarak konuştuğuna göre, doğası hakkında bir fikri yok. Ondan korkacak kadar çok şey bilmiyordu. "Bana onun gücünden bahset," dedi en sonunda.

"Bu taş, Segoy dünyanın adalarını Açık Deniz'den çıkarmadan önce yaratılmış. Dünyanın kendisi yaratıldığı zaman yaratılmış ve dünyanın sonuna kadar da varlığını sürdürecekti. Onun için zamanın bir anlamı yok. Eğer elini üzerine koyup ona soru sorarsan, senin içindeki güce göre, sana cevap veriyor. Eğer dinlemesini bilersen, bir sesi olduğunu duyuyorsun. Geçmişte, gelecekte ve zamanımızdaki şeyler hakkında konuşuyor. Sen daha bu topraklara ayak basmadan, senin buraya geleceğini söyledi. Şimdi ona bir soru sormak ister misin?"

"Hayır."

"Sana cevap verecektir."

"Ona soracak bir sorum yok."

"Sana," dedi Serret kadife gibi sesiyle, "düşmanını nasıl yeneceğini söyleyebilir."

Ged put gibi durdu.

"Taştan korkuyor musun?" diye sordu genç kadın, gözlerine inanamaz gibi hayretle; ve Ged cevapladı, "Evet."

Art arda dizilmiş taş ve büyü duvarlarıyla çevrili odanın ölümcül soğukluğu ve sessizliğinde; genç kadının elinde tuttuğu tek bir mumun ışığı altında, Serret bir kez daha, ısıltılı gözlerle Ged'i süzdü. "Çevik Atmaca," dedi, "sen korkmuyorsun."

"Ama o ruhla da konuşmayacağım," diye cevapladı Ged; kadının gözlerinin içine bakarak temkinli bir cesaretle konuştu: "Hanımım, o ruh bir taşın içine hapsedilmiş ve taş da, kıymetli olduğu için değil, çok büyük kötülükler üretebileceği için, bir bağlama büyüsü, bir köreltme büyüsü, bir kilit tılsımı ile bağlanıp, çıplak topraklarda üç kere kuvvetlendirilmiş kale duvarlarına hapsedilmiş. Buraya geldiğinizde size ne söylediklerini bilmiyorum. Fakat siz, genç ve merhametli biri olarak, o şeye hiç dokunmamalısınız. Hatta bakmamalısınız bile. Size bir yararı dokunmaz."

"Taşa dokundum. Taşla konuştum, onun konuştuğunu da duydum. Bana bir kötülüğü dokunmuyor."

Genç kadın geri döndü ve kapılardan, koridorlardan geçip meşalelerin aydınlattığı, kulenin geniş merdivenlerine gelince, mumu söndürdü. Birkaç sözle birbirlerinden ayrıldılar.

O gece Ged çok az uyudu. Onu ayık tutan, gölgenin düşüncesi değildi; gölgenin düşüncesi, bu kulenin üzerine oturtulmuş olduğu o Taş'ın görüntüsü tarafından, neredeyse tamamen silinmişti; onu ayık tutan, Serret'in, mum ışığında bir aydınlanan, bir kararlı yüzünün hayaliydi. Tekrar ve tekrar kadının gözlerini üzerinde hissetti; taşla dokunmayı reddettiği zaman, o yüzün ne şekil aldığını çıkartmaya çalıştı. Onu hor mu görmüştü, yoksa kırılmış mıydı? Yatağın ipek çarşafları üzerine uyumak için uzandığında buz kesmiş, gece karanlıkta

durmadan uyanarak Taş'ı ve Serret'in gözlerini düşünmüştü.

Ertesi gün Serret'i, akşamüstüleri oyun oynadığı veya hizmetkârlarıyla beraber dokuma tezgâhının başına geçtiği, batıya doğru ilerlemekte olan güneşin aydınlattığı gri mermerli, eğri salonda buldu. Ona, "Leydi Serret, sizi gücendirdim. Bunun için çok üzgünüm," dedi.

"Hayır," dedi genç kadın düşünceli düşünceli, sonra tekrar, "Hayır..." dedi. Yanındaki hizmetkâr kadınları uzaklaştırdı. Yalnız kaldıklarında Ged'e dönerek, "Konuğum, arkadaşım," dedi, "sen çok engin görüşlüsün, ama belki de görmen gerekenlerin hepsini göremiyorsundur. Gont'ta, Roke'ta, yüksek büyücülük öğretilir. Fakat her türlü büyücülük öğretilmez. Burası Osskil, Kuzgunların Toprağı: Burası bir Hard ülkesi değil: Burayı büyücüler yönetmezler, burasıyla ilgili pek fazla şey de bilmezler. Burada, Güney'in irfanıyla çözülemeyecek şeyler olur; buradaki şeyler İsimci'nin listesinde bulunmazlar. İnsanlar bilmedikleri şeylerden korkarlar. Fakat senin burada, Terrenon Sarayı'nda, korkmana gerek yok. Daha zayıf bir adam korkabilir elbette. Ama sen değil. Sen, mühürlü odadaki şeyi denetimin altında tutabilecek bir güçle doğdun. Ben bu kadarını biliyorum. Şimdi burada olmanın nedeni de bu."

"Anlayamıyorum."

"Bunun nedeni, kocam Lord Benderesk'in sana karşı, tam anlamıyla açık sözlü olmaması. Ben açık sözlü olacağım. Gel, buraya yanıma otur."

Ged, onun yanına, derin ve minderlerle döşenmiş pencere pervazına oturdu. Batmakta olan güneş pencere ile aynı seviyeye gelmiş, onları hiçbir ısısı olmayan ışınlarına boğuyordu. Aşağılarında, bataklıkta, toprağın üzerine örtülmüş beyaz, kasvetli bir tabut örtüsü gibi, erimeden kalmış olan bir gece öncesinin karı, şimdiden karanlıklara gömülüyordu.

Genç kadın son derece yumuşak konuşuyordu. "Benderesk, Terrenon'un Mirasçısı ve Efendisi; ama onu kullanamıyor; onun kendi isteklerine hizmet etmesini sağlayamıyor. Ben de yapamıyorum bunu, ne tek başıma, ne de onunla beraber. Ne onda, ne de bende, güç ve hüner yok. Sende ise ikisi de var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Taş'ın kendisinden. Senin geleceğinden söz ettiğini söylemiştim sana. Hâkiminin kim olduğunu biliyor. Senin gelmeni bekledi. Daha sen doğmadan, senin gelmeni bekliyordu, kendisine hükmedebilecek birini. Terrenon'dan sorduklarının cevabını alabilen ve ona istediğini yaptırabilen kimse, kendi kaderine de hükmedebilir; ister ölümlü olsun, ister öbür dünyadan, düşmanını ezecek güce sahip olabilir. Geleceği görme, bilgi, zenginlik, topraklar ve Başbüyücü'nün bile burnunu sürtebilecek düzeyde bir büyücülük bilgisi, emrinde olabilir. İster çok, ister az, ne kadar istersen emrinde olacaktır."

Bir kez daha, garip, parlak gözlerini Ged'e doğru kaldırdı; bakışları Ged'in içine işledi, o kadar ki Ged, soğuktan ürperdi. Yine de, genç kadının yüzünde korku vardı; sanki onun yardımını bekliyormuş ama bunu isteyemeyecek kadar da gururluymuş gibi. Ged dehşete düştü. Kadın konuşurken, elini Ged'in elinin üzerine koydu; dokunuşu çok hafifti, eli Ged'in güçlü ve esmer ellerinin üstünde narin ve beyaz kalıyordu. Ged yalvarırcasına, "Serret! Benim, senin zannettiğin gibi bir gücüm yok - bir zamanlar olan gücümü de fırlatıp attım. Sana yardım edemem, sana hiçbir faydam dokunmaz. Fakat şunu bil, dünyanın Kadim Güçleri,

insanlar kullansınlar diye yaratılmamışlardır. Onlar hiçbir zaman, bizim ellerimize teslim edilmemişlerdir, bizim ellerimizde sadece zarar verirler. Kötü niyet, kötü sonuç doğurur. Ben buraya çekilmedim; itildim. Beni buraya iten güç beni yok etmeye çalışıyor. Sana yardım edemem."

"Kendi gücünü fırlatıp atan kişi, bazen çok daha büyük bir güçle dolar," dedi Serret gülümseyerek, sanki Ged'in kuşku ve korkuları çocukçaymış gibi. "Seni buraya getiren şey hakkında senden daha fazla şey biliyor olabilirim. Orrimy'de, sokakta, bir adam sana konuşmadı mı? O bir haberci, Terrenon'un bir hizmetkârıydı. O adam da, bir zamanlar büyücüydü ama büyücülerinkinden çok daha büyük bir güce hizmet edebilmek için, asasını attı. Ve sen Osskil'e geldin; bataklıkta elindeki asayla bir gölge ile dövüşmeye çalıştın. Neredeyse biz bile seni kurtaramayacaktık; seni izleyen şey bizim tahmin ettiğimizden daha kurnaz çıktı ve zaten senin gücünün oldukça fazla bir miktarını da çekmişti... Gölgelerle ancak gölgeler savaşılabılır. Sadece karanlıklar karanlığı yok edebilir. Dinle Çevik Atmaca! Seni bu duvarların dışında bekleyen o gölgeyi altetmek için, ne istiyorsun o halde?"

"Bilemediğim şeyi istiyorum. İsmi."

"Tüm doğumları, ölümleri, ölümden önceki ve sonraki tüm varlıkları, doğmamışları, ölmeyenleri, aydınlık dünyayı, karanlık dünyayı bilen Terrenon, sana o ismi de söyleyecektir."

"Peki ya bedeli?"

"Bedeli medeli yok. Sana söylüyorum, o sana boyun eğecek, sana kölenmiş gibi hizmet edecek."

Sarsılan ve canı sıkılan Ged, cevap vermedi. Şimdi genç kadın, Ged'in elini avuçlarının içine almış, yüzüne bakıyordu. Güneş, ufku donuklaştıran sisin içine düşmüştü; havanın kendisi de donuklaşmıştı fakat kadının yüzü, Ged'i izleyip onun kararsızlığa düştüğünü gördükçe, zafer ve şükranla aydınlanmaya başladı. Yavaşça fısıldadı: "Sen tüm insanlardan daha kudretli olacaksın, tüm insanların kralı olacaksın. Sen, yöneteceksin ve ben de seninle birlikte yöneteceğim..."

Ged aniden ayağa kalkıp ileri doğru bir adım atınca, Terrenon Lordu'nun, uzun salonun eğrisinin hemen ardında, yüzünde hafif bir tebessümle, kapının yanında durup onları dinlediğini gördü.

Birdenbire Ged'in gözü açıldı; akıllı da. Serret'e baktı. "Karanlığı yok eden ışıktır," dedi kekeleyerek, "ışık."

Konuştukça, buraya gerçekten de nasıl çekildiğini, bir yemin peşinden nasıl buraya geldiğini, onu yönlendirmek için korkusunu nasıl kullandıklarını ve bir kez ellerine geçirdiklerinde, onu nasıl ellerinde tutacak olduklarını, kendi sözcükleri önündekileri aydınlatan bir ışıkmış gibi, gördü. Onu gerçekten de gölgeden kurtarmışlardı; Taş'ın kölesi olmadan önce, gölge tarafından ele geçirilmesini istemiyorlardı. İradesi bir kez Taş tarafından ele geçirilince, gölgenin duvarlardan geçmesine izin vereceklerdi, çünkü bir gebbet bir insandan daha iyi hizmetkâr olurdu. Eğer taş a bir kez dokunmuş veya onunla konuşmuş olsaydı, tamamen kaybolmuş olacaktı. Gölge onu tam anlamıyla yakalayıp ele geçirmediği gibi, Taş da onu henüz tam olarak kullanamamıştı. Ged neredeyse boyun

eğmişti, ama tam olarak değil. Teslim olmamıştı. Kötülerin, teslim olmamış ruhları ele geçirmeleri çok zordur.

Boyun eğmiş, teslim olmuş iki kişinin arasında duruyor, Benderesk onlara doğru ilerlerken, bir birine, bir diğerine bakıyordu.

"Sana söylemiştim, Serret," dedi Terrenon Lordu kuru bir sesle karısına, "ellerinden sıyrılıp kurtulacağını. Bunlar, senin Gontlu sihirbazların, kurnaz aptallardandır. Sen de aptalsın, Gontlu kadın, hem beni hem onu kandırıp, güzelliğinle ikimize de hâkim olacağını ve Terrenon'u kendi çıkarların için kullanacağını sandığın için. Ama Taş'ın Lordu benim, ben; ve ben sadık olmayan eşlere bak ne yaparım: *Ekavroe ai oelwantar...*" Bu bir dönüşüm büyüsüydü; Benderesk'in uzun elleri, korkudan sinmiş olan kadını, iğrenç bir şekle, bir domuz, bir köpek veya salyası akan bir acuze biçimine sokmak için, havaya kalkmıştı. Ged ileriye doğru bir adım attı, sadece tek bir sözcük söyleyerek, Lord'un ellerine, kendi elleriyle vurdu ve yere indirdi. Asası olmadığı ve yabancı topraklarda, kötü topraklarda, karanlık güçlerin diyarında olduğu halde, kendi isteğini yerine getirebildi. Benderesk taş kesildi; nefret dolu, gölgelenen gözleri, görmeksizin Serret'e dikilmiş bakıyordu.

"Gel," dedi kadın, titreyen bir sesle, "Çevik Atmaca, gel; çabuk ol, Taş'ın Hizmetkârları'nı çağırmadan..."

Sanki yankı halinde bir fısıltı dolandı kuleyi, yerin ve duvarların taşlarını; yerkürenin kendisi konuşuyormuş gibi, kuru, titrek bir mırıltı.

Ged'in elini yakalayan Serret, onunla birlikte geçitlerden, salonlardan ve döne döne inen merdivenlerden koştu. Günün son, gümüşü ışıklarının, hâlâ yerdeki toprakla karışmış ve ezilmiş karın üzerinde asılı durduğu şatonun avlusuna çıktılar. Şatonun hizmetkârlarından üçü, suratsızca ve sorgulayan bir edayla, sanki bu ikisinin efendilerine karşı yapabilecekleri bir komlodan hep şüphelenirlermiş gibi, yollarını kesti. "Hava kararıyor Leydi," dedi biri, diğeri ise, "Şimdi ata binemezsiniz."

"Çekilin yolumdan pislikler!" diye bağırdı Serret, tıslayan Osskil dilinde. Adamlar geri çekilip, kıvranarak yere çömeldiler, birisi yüksek sesle bağırdı.

"Kapıdan dışarı çıkmamız gerek, başka yol yok. Görebiliyor musun? Bulabilir misin kapıyı, Çevik Atmaca?"

Kadın Ged'in elinden çekiştiriyordu ama, o, yine de durakladı. "Onlara ne büyüsü yaptın?"

"İliklerine kızgın kurşun döktüm; ölecekler. Çabuk diyorum sana, Taş'ın Hizmetkârlarını serbest bırakacak şimdi. Ben kapıyı bulamam - üzerinde büyük bir büyü var. Çabuk!"

Ged kadının ne demek istediğini anlayamadı; çünkü o, kemerli girişin arasından görünen büyülü kapıyı, en az kemerli giriş kadar açık seçik görüyordu. Ged Serret'i, ön avlunun bozulmamış karlarının üzerinden geçirdi ve sonra bir Açma sözcüğü söyleyerek kadını büyü duvarlarıyla kapalı kapıdan çıkardı.

Terrenon Sarayı'nın gümüşü alacakaranlığından ayrılıp kapıdan geçince, Serret değişti. Bataklıkların kasvetli ışığında daha çirkin değildi, ama güzelliğinde hiddetli bir cadı görüntüsü vardı: sonunda Ged onu tanımişti... Re Albi Lordu'nun kızı; çok zaman önce, Ogion'un evinin yukarısındaki çayırlarda onunla alay eden ve onu, gölgeyi serbest

birakmasına neden olan büyüyü okumaya yollayan Osskilli sihirbaz kadının kızı. Fakat şu anda Ged bunu pek düşünmüyordu; çünkü tüm dikkatiyle etrafına bakınıyor, düşmanını arıyordu; Ged'i büyülü duvarların dışında bir yerlerde beklemekte olan gölgeyi. Hâlâ Skiorh'un ölüsüne bürünmüş bir gebbet olabilir veya çökmekte olan karanlıkta onu yakalamak ve şekilsizliğine Ged'in yaşayan teniyle şekil vermek için saklanmış olabilir. Onun yakınlarda bir yerlerde olduğunu hissediyor ama göremiyordu. Etrafına bakınırken, kapıdan birkaç adım ileride, karın içine yarı yarıya gömülmüş, küçük kara bir şey gördü. Eğilerek, o şeyi dikkatle ellerine aldı. Otaktı bu; güzel kürkü kanlara bulanmıştı, küçük bedeni hafif, gergin ve soğuktu avuçlarının içinde.

"Kendini dönüştür! Kendini başka bir şekle dönüştür, geliyorlar!" diye bağırdı Serret, Ged'in koluna asılıp arkalarında, alacakaranlıkta uzun, beyaz bir diş gibi sırttan kuleyi göstererek. Zemine yakın, yarık şeklindeki pencerelerden kara yaratıklar çıkıyor, uzun kanatlarını çırparak, yavaş yavaş duvarların üzerinden halkalar çizerek, yamaçta savunmasız duran Ged ile Serret'e doğru geliyorlardı. Şatonun içindeyken duydukları titreyen fısıltı, daha da yükselmiş, ayaklarının altındaki toprağın içinde bir sarsıntıya, bir iniltiliye dönüşmüştü.

Ged'in gönlündeki nefret derinleşti; onu kandıran, tuzağa düşüren ve avlayan tüm insafsız ve ölü ruhlu şeylere karşı ateşli hiddetin yarattığı bir nefret. "Kendini dönüştür!" diye bağıırıyordu Serret çığlık çığlığa; kendisi, bir nefeste söylediği bir büyüyle gri bir martıya dönüşüp uçtu. Fakat Ged eğilip, otakin ölü olarak yattığı yerdeki karın içinden, çelimsizce ve kupkuru çıkan yabani otların arasından, ince uzun bir yaprak aldı. Bu ince uzun yaprağı havaya kaldırdı. Ged yaprakla Gerçek Lisan'da konuşunca, yaprak uzadı ve kalınlaştı; sözlerini bitirdiğinde elinde büyük bir asa tutuyordu, bir büyücü asası. Kanat çırpıp Terrenon Sarayı'ndan gelen kara yaratıklar üzerine çullandıklarında, onlara asa ile vurunca, zehirli güçler asayı kızıl ateşleriyle yakamadılar. Asa sadece, yakmayan ama karanlığı kovan beyaz büyücü ateşiyle tutuştu.

Yaratıklar yeniden saldırmak için geri döndüler: Kuşların, ejderhaların ve insanların varolmadıkları asırlardan kalma, günüşiği tarafından çoktan unutulmuş gitmiş, ama Taş'ın yaşlı, kötücül ve kinci gücü tarafından çağırılmış, kaba yaratıklar. Ged'e rahat vermiyor, üzerine çullanıyorlardı. Ged yaratıkların pençelerinin tırpanuçlarını üzerinde hissetti; leş kokularından midesi bulandı. Yabani bir ot ile kızgınlığının karışımından yaratılmış olan asasıyla, yaratıkların darbelerini vahşice savuşturarak onlara vurdu. Sonra aniden tüm yaratıklar, ürkütölüp bir leşten havalanan kuzgunlar gibi, sessizce kanat çırparak Serret'in bir martı olarak gittiği yöne doğru uzaklaştılar. Geniş kanatları ağır gibi görünse de hızlı ilerliyorlardı. Her kanat çırpışlarında, büyük bir mesafe katediyorlardı. Hiçbir martı bu müthiş hızla başa çıkamazdı.

Ged, daha önce bir kere Roke'ta yapmış olduğu gibi, çabucak büyük bir şahin kılığına büründü: adı gibi bir atmacaya değil; bir ok, bir düşünce kadar hızlı uçan bir alaca doğana. Çizgili, keskin ve güçlü kanatlarıyla uçup saldırganlara saldırdı. Hava karardı ve bulutların arasından yıldızlar aydınlanarak parladı. İleride, düzensiz kara bir sürünün, havada bir yerde, bir noktaya dalış yaptıklarını gördü. O siyah kütlenin arkasında, günün kül renkli son ışınları altında solgunlaşan deniz uzanıyordu. Şahin-Ged, hızla, dosdoğru Taş'ın

yaratıklarının arasına daldı; suya atılan bir çakıl taşıyla su tanecikleri nasıl sıçrarsa, yaratıklar da Ged içlerine dalınca öyle dağıldılar. Fakat onlar avlarını zaten yakalamışlardı. Birinin gagasına kanlar bulanmış, bir diğerrinin pençelerine beyaz tüyler yapışmıştı. Yaratıkların gerisinde solgun denizin üzerinde de, uçan tek bir martı bile yoktu.

Yeniden, demir gagaları alabildiğine açılmış, hantalca ama hızla Ged'e doğru dönüyorlardı bile. Ged, bir kez manevra yaparak onların üzerine çıkınca, bir şahinin cüretkâr öfkesinin aynası olan çığlığıyla bağırdı, sonra da denizin sahilde kırılan dalgalarının, Osskil'in alçak kumsallarının üzerinden ok gibi fırladı gitti.

Taş'ın yaratıkları bir süre daha halkalar çizerek ve gıklayarak uçtuktan sonra, birer birer, bataklıkların üzerinden, adanın içlerine doğru döndüler. Her biri bir adaya, bir yere, bir mağaraya, bir taş veya bir kuyuya bağlı olduğundan, Kadim Güçler denizleri aşamazlar. Gerisingeri döndü Kule-şatonun yaratıkları; Terrenon Lordu Benderesk'in ağlamakta, belki de gülmekte olduğu yere. Fakat Ged, şahin kanatlarıyla, şahin çılgınlığıyla, yere düşmeyen bir ok misali, unutulmuş bir düşünce gibi, Osskil denizinin üzerinden doğruya, kış rüzgârlarının ve gecenin içine doğru yoluna devam ediyordu.

Sessiz Ogion, sonbahar gezilerinden evine, Re Albi'ye biraz geç dönmüştü. Yıllar geçtikçe daha bir sessiz, daha bir münzevi olmuştu. Aşağıdaki şehirde oturan yeni Gont Hükümdarı, Andrader'e karşı yapacakları korsanca bir akın konusunda büyücüden yardım istemek için ta Şahin Yuvası'na kadar tırmandığı halde, Ogion'un ağzından bir kelime bile alamamıştı. Ağlarındaki örümceklerle konuştuğu, büyük ağaçları saygıyla selamladığı görülen Ogion, yanından dargın ayrılan Adanın Hükümdarı'na, tek bir sözcük bile söylememişti. Belki Ogion'un içinde de bir dargınlık, bir huzursuzluk vardı; çünkü bütün yazı ve sonbaharı, tek başına dağda geçirmiş ve ancak şimdi, Gündönümü yaklaşırken ocakbaşına geri dönmüştü.

Döndüğü günün sabahı geç kalktı; canı bir bardak ruşvaş çayı çektiği için, evinin aşağısındaki yamaçtaki kaynaktan su doldurmak amacıyla dışarı çıktı. Kaynağın küçük, canlı havuzunun kenarları buz tutmuş, taşların arasına sıkışmış olan, sararmış yosunların üzerine de kirağı düşmüştü. Gün ışıdı ama güneş daha bir saat dağın haşmetli omuzlarını aydınlatmayacaktı: Deniz kenarındaki kumsallardan dağın doruklarına kadar, tüm batı Gont, bu kış sabahında sessiz, güneşsiz ve berraktı. Büyücü kaynağın yanında durup aşağı doğru inmekte olan topraklara, limana ve denizin gri ufku bakarken, üzerinde bir çift kanat çırpınmaya başladı. Kollarından birini hafifçe kaldırarak yukarı baktı. Koca bir şahin, gü-rültüyle çırpıtığı kanatlarıyla, aşağı doğru süzüldü ve bileğine kondu. Eğitilmiş bir alıcı kuş gibi, sıkıca tutundu; fakat ne kopmuş bir tasma, ne bir kayışı, ne de bir çingırağı vardı. Pençeleri Ogion'un bileğini sıkı sıkı kavramıştı; çizgili kanatları titriyordu; yuvarlak altın rengi gözü vahşi ve donuktu.

"Sen bir haberci misin, yoksa haber misin?" dedi Ogion şahine usulca. "Benimle gel..." Ogion konuşurken, şahin ona baktı. Ogion bir süre sustu. "Sanırım bir zamanlar sana ismini ben vermiştim," dedi, sonra büyük adımlarla evine doğru ilerledi ve içeri girdi; kuş hâlâ bileğinde duruyordu. Şahini, ocağın yanına koydu, ateşin sıcaklığında durmasını sağladı; içmesi için su verdi. Kuş suyu içmiyordu. Derken Ogion bir büyü yapmaya başladı, yavaş yavaş, sözlerinden çok elleriyle örüyordu büyü. Büyüsü örölüp bitince yavaşça "Ged"

dedi, ocağın yanındaki şahine bakmadan. Bir süre bekledi, sonra döndü ve ayağa kalktı; ateşin önünde titremekte olan boş bakışlı genç adamın yanına gitti.

Ged zengin ve alışılmadık görünümlü kürklere, ipeklilere ve gümüşlere bürünmüş, ancak giysileri yırtılmış, deniz suyuyla sertleşmişti. Kendisi de zayıflamış ve kamburlaşmıştı; saçları yaralı yüzüne düşmüştü.

Ogion, Ged'in omuzlarından çamura bulanmış görkemli cübbesini aldı; onu bir zamanlar çırakken yattığı bölmeye götürdü ve oradaki şiltenin üzerine yatırıp, bir uyku büyüü mırıldanarak yanından ayrıldı. O anda Ged'in bir insan sesine sahip olmadığını bildiği için, onunla hiç konuşmadı.

Ogion çocukken, tüm çocuklar gibi, insanın büyüyle, ister insan, ister hayvan, ister ağaç, ister bulut, istediği kılığa girmesinin ve böylece binbir çeşit varlığa katılmasının, çok eğlenceli olduğunu düşünürdü. Fakat büyücü olduğunda, bu oyunun bedelinin, oynarken gerçekten uzaklaşıp, benliğini kaybetme tehlikesi olduğunu öğrendi. Bir insan, kendine ait olmayan bir biçimde ne kadar uzun süre kalırsa, tehlike de o kadar büyük olurdu. Her sihirbaz çırağı, ayı kılığına girmekten çok hoşlanan Way'li büyücü Bordger'in öyküsünü öğrenir. Büyücü bu işi o kadar sık yapıyormuş ki, içindeki ayı büyümüş ve adam ölmüş; sonunda gerçekten bir ayı olmuş ve ormanda kendi küçük oğlunu öldürünce, halk tarafından yakalanıp öldürülmüş. Ayrıca kimse, İç Deniz'in sularında oynayan yunuslardan kaçının bir zamanlar kıpır kıpır denizin eğlencesi içinde kendi isimlerini ve bilgeliklerini unutan akıllı insanlar olduklarını bilemez.

Ged, şiddetli bir çaresizlik ve öfke anında şahin kılığına girmişti. Osskil'den uçtuğunda aklında sadece ve sadece tek bir düşünce vardı: Evine dönebilmek için Taş'dan ve gölgeden hızlı uçmak ve bu hain topraklardan kaçmak. Şahinin vahşeti ve öfkesi sanki kendi vahşeti ve öfkesiydi; içindeki uçma isteği de şahinin isteğine dönüşmüştü. Böylece, تنها bir orman gölcüğünde su içmek için alçalıp sonra hemen, arkasından gelmekte olan gölgenin korkusuyla kanat açarak, Enlad'ın üzerinden uçmuştu. Enlad Ağzı denen büyük deniz yolunu geçip, güney yönünden doğuya doğru gitmişti; sağına Oranea'nın belli belirsiz dağlarını, soluna daha da belirsiz Andrad dağlarını, önüne ise sadece denizi alıp, uçmuştu; ta ki sonunda, tam önüne, dalgalar arasında, hep daha yükseğe, hep daha yükseğe kaban ama hiç değişmeyen bir dalga çıkıncaya kadar: Gont'un beyaz zirvesi. Bu büyü, uçuş süresince, gündüz ve gece, şahinin kanatlarını kullanmış, şahinin gözleriyle bakmış ve sonunda kendi düşüncelerinin ne olduğunu unutarak, sadece şahinin bildiği şeyleri bilmeye başlamıştı: Açlık, rüzgâr ve uçuğu yön.

Doğru sığınağa uçmuştu. Onu tekrar insan haline sokabilecek, Roke'ta ancak birkaç kişi, Gont'ta ise tek bir kişi vardı.

Uyandığında yabanıl ve sessizdi. Ogion onunla hiç konuşmadı, sadece et ve su verdi ve bıraktı ateşin yanında, büyük, yorgun ve küskün bir şahin gibi suratsızca, kamburunu çıkartıp otursun. Gece olunca uyuyordu. Üçüncü gün, büyücünün ateşi seyretmekte olduğu ocak başına geldi ve "Usta..." dedi.

"Hoşgeldin, oğul," dedi Ogion.

"Sana, ayrıldığım zamanki gibi geri geldim: Bir aptal olarak," dedi genç adam; sesi

sertleşmiş, kalınlaşmıştı. Büyücü hafifçe gülümseyerek, Ged'e ateşin yanında, karşısına oturmasını işaret etti ve çay demlemeye başladı.

Kar yağıyordu; burada, Gont'un aşağı yamaçlarındaki ilk kar. Ogion'un pencereleri sıkı sıkı kapanmıştı fakat çatıya yumuşak yumuşak düşen ıslak karın sesini ve evin her tarafına yayılmış olan derin dinginliğini duyabiliyorlardı. Uzun bir süre orada, ateşin yanında oturdular; Ged eski ustasına, Gont'tan *Gölge* adlı gemiyle ayrıldığı günden beri olanların öyküsünü anlattı. Ogion hiç soru sormadı; Ged sözünü bitirince de, uzun bir süre, sakin ve düşünceler içinde, sessiz kaldı. Sonra ayağa kalkıp masaya ekmek, peynir ve şarap koydu; birlikte yediler. Yemeklerini bitirip odayı topladıktan sonra Ogion konuştu.

"Şu taşıdığın yaralar, acı yaralar oğul," dedi.

"O şeye karşı hiçbir gücüm yok," diye cevap verdi Ged.

Ogion başını salladı ama bir süre daha konuşmadı. Sonunda, "Garip," dedi, "Bir büyücünün büyüsünü kendi topraklarında bozabilecek kadar gücün varmış; orada, Osskil'de. Tuzaklara karşı koyabilecek ve Dünya'nın Kadim Güçleri'nin birinin hizmetkârlarını uzaklaştırabilecek kadar gücün varmış. Sonra Pendor'da, ejderhaya kafa tutacak kadar da gücün varmış."

"Osskil'de talih bana yardım etti, yoksa benim gücüm yoktu," diye cevap verdi Ged; Terrenon Sarayı'nın o düş gibi ölümcül soğuşunu hatırlayınca bir kez daha titredi. "Ejderhaya gelince, onun da adını biliyordum. O kötü şeyin, benim peşimde olan gölgenin bir adı yok."

"Her şeyin bir adı vardır," dedi Ogion. Bunu kendinden o kadar emin olarak söyledi ki Ged, Başbüyücü Gensher'in, onun serbest bırakmış olduğu şey gibi kötü güçlerin adı olmadığı yolundaki sözlerini, Ogion'a tekrarlama cesaretini bulamadı. Gerçekten de Pendor Ejderhası, gölgenin ismini söylemeyi önermişti, ama Ged o öneriye pek güvenmemişti; ne de Serret'in, Taş'ın ona öğrenmek istediği şeyi söyleyeceğine dair verdiği söze inanmıştı.

"Eğer gölgenin bir adı varsa," dedi sonunda, "durup da bana söyleyeceğini sanmıyorum..."

"Hayır," dedi Ogion. "Ama sen de, durup ona ismini söylememiştin. Oysa o, yine de biliyordu. Osskil'deki bataklıkta seni isminle çağırdı, benim sana vermiş olduğum isimle. Bu garip, çok garip..."

Tekrar düşüncelere daldı. En sonunda Ged, "Buraya danışmak için geldim, Usta, sığınmak için değil," dedi. " Bu gölgenin senin üzerine gelmesine izin vermeyeceğim ve eğer burada kalmaya devam edersem, kısa bir süre sonra burada olacaktır. Bir keresinde onu bu odadan kovmuştun..."

"Hayır; o, bunun habercisiydi, gölgenin gölgesi. Şimdi onu kovamam. Bunu yalnız sen yapabilirsin."

"Ama onun karşısında hiçbir gücüm yok. Acaba emin bir..."

Daha sorusunu tamamlamadan sustu.

"Emniyetli bir yer yok," dedi Ogion kibarca. "Bir daha kendini dönüştürme Ged. Gölge senin gerçek benliğini yoketmek için uğraşüyor. Seni bir şahinin benliğine sokarak bunu

neredeyse başarmıştı da. Hayır, nereye gitmen gerektiğini bilemiyorum. Ama yine de ne yapabileceğin hakkında bir fikrim var. Sana bunu söylemek zor."

Ged'in suskunluğu gerçeği duymak istediğini vurgulayınca, Ogion, "Geriye dönmelisin," dedi sonunda.

"Geriye mi dönmeliyim?"

"İleri doğru gittiğinde, nereye kaçarsan kaç, seni tehlike ve kötülük bekleyecek; çünkü seni yönlendiren o, senin ne yöne doğru gitmen gerektiğini o seçiyor. Bu yolu sen seçmelisin. Seni izleyeni izlemelisin. Avcıyı avlamalısın."

Ged hiçbir şey söylemedi.

"Seni Ar Nehri'nin kaynağında adlandırdım," dedi büyücü, "dağdan gelip denize akan nehrin kaynağında. Bir adam varmakta olduğu sonu bilir ama bir daha dönüp dönmeyeceğini, ilk başladığı yere geri dönüp o başlangıcı benliğinde tutup tutamayacağını bilemez. Eğer nehrin akıntısında döne döne sürüklenen bir çomak değilse, o zaman nehrin kendisi olmak zorundadır; kaynadiğı noktadan, denize döküldüğü yere varasıya, tüm bir nehir. Sen Gont'a döndün, bana döndün, Ged. Şimdi ise gerisingeri dön, ve kaynağın kendisini, kaynağın da önündeki kaynağı ara. Elde etmek istediğin güç umudunu orada bulabilirsin."

"Orada mı Usta?" dedi Ged. Sesinde bir dehşet gizliydi. "Nerede?"

Ogion cevap vermedi.

"Eğer dönersem," dedi Ged, bir süre sonra, "eğer sizin söylediğiniz gibi avcıyı avlarsam, sanırım av fazla uzun sürmez. Onun bütün istediği benimle yüz yüze gelmek. İki kere bunu başardı ve her ikisinde de beni yendi."

"Üçte keramet vardır," dedi Ogion.

Ged, odada bir aşağı bir yukarı, ocaktan kapıya, kapıdan ocağa yürüdü. "Ve eğer beni tamamen yenilgiye uğratırsa," dedi, kendisiyle mi Ogion'la mı tartıştığı belirsiz, "benim gücümü ve benim bilgimi eline geçirerek kullanacak. Şu anda sadece beni tehdit ediyor. Ama eğer içime girip de benliğime sahip olursa, benim aracılığımla çok büyük kötülükler yapacak."

"Bu doğru. Eğer seni yenebilirse."

"Buna rağmen, eğer yine kaçarsam, beni yine bulacaktır... Bütün gücümü kaçmaya harcıyorum." Ged biraz daha dolandıktan sonra birdenbire döndü ve büyücünün önünde diz çökerek, "Büyük büyücülerle beraber yürüdüm, Bilgeler adasında bulundum ama siz benim gerçek ustasınız Ogion," dedi. Sevgiyle ve ağırbaşlı bir neşeyle konuşuyordu.

"Güzel," dedi Ogion. "Şimdi bunu anladın. Hiç yoktan iyidir. Fakat sonunda, sen benim ustam olacaksın." Ayağa kalkarak ateşi besledi ve çaydanlığı kaynaması için üzerine astı. Koyun postundan yapılmış kabanını giyerek "Gidip keçilerime bakmam gerek; çaydanlığa göz kulak oluver oğul," dedi.

Tekrar, üstü başı kar içinde içeri dönüp de keçi derisinden yapılmış botlarındaki karı, ayaklarını yere vurarak silktiğinde, elinde porsukağacından yapılmış, uzun ve kaba bir asa taşıyordu. Kısa akşamüstü boyunca ve yemekten sonra, lamba ışığında, zımpara taşı ve

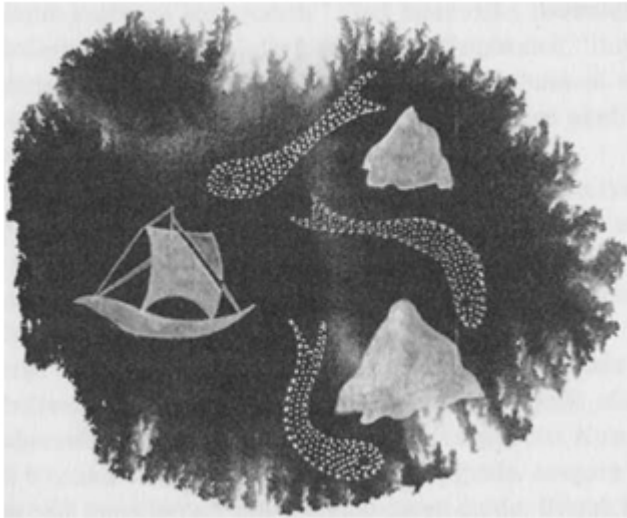
büyücülük hünerleriyle, asa üzerinde çalıştı durdu. Birçok kez, elini asanın üzerinde gezdirdi; sanki herhangi bir pürüzü var mı yok mu anlamak istermiş gibi. Çalıştığı sürece, yavaşça şarkılar söyledi sık sık. Hâlâ yorgun olan Ged dinliyordu; uykusu geldikçe kendisini, Onakçaağaç köyündeki cadının, havası şifalı otların ve tütünün kokusuyla ağırlaşmış kulübesinde, ateşin aydınlattığı karlı bir gecede, uzun ve yumuşak büyü şarkılarını ve karanlık güçlerle savaşıp onları yenmiş veya yıllarca önce uzak adalarda kaybolmuş olan kahramanların destanlarını dinlerken aklı hayal âleminde gezinen bir çocuk gibi hissediyordu.

"İşte," dedi Ogion, ve bitmiş asayı Ged'e uzattı. "Başbüyücü sana porsukağacı vermiş; iyi bir seçim, ben de bu seçime sadık kaldım. Ben asayı uzun bir yaya benzetmeyi düşünmüştüm ama böylesi daha iyi. İyi geceler, oğlum."

Teşekkür etmek için kelime bulamayan Ged kendi bölümüne giderken, Ogion onu seyretti ve Ged'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Ey benim genç şahinim, iyi uçuşlar!" dedi.

Ogion seher vakti, soğukta uyandığında, Ged gitmişti. Sadece, büyücülük usulünce, ocağın taşları üzerine, Ogion okudukça silinen yaldızlı harflerle bir mesaj bırakmıştı: "Usta, ben avlanmaya gidiyorum."

SEKİZ -AVCI

Ged, güneş doğmadan önce, kış karanlığında, Re Albi'den aşağı doğru yola koyulmuş ve öğleden önce Gont Limanı'na varmıştı. Ogion, Ged'e, süslü Osskil giysileri yerine, temiz Gont tozlukları, gömleği, deri yeleği ve keten çamaşırlar vermişti ama Ged yine de, kenarı pellowi kürkü kaplı, o soylulara yaraşır cübbesini, kış yolculuğu için saklamıştı. Sırtında bu cübbeyle, elinde yalnızca boyu kadar kara bir asa, Şehir Kapısı'na geldi. Kabartma ejderhalara dayanmış aylak aylak duran askerlerin, Ged'in bir büyücü olduğunu anlaması için pek akıllı olmalarına gerek yoktu. Mızraklarını yana çekerek, soru bile sormadan Ged'i içeri aldılar. Caddeden yürüyüp giderken de arkasından baktılar.

Rıhtımda ve Denizciler Loncası Evi'nde, kuzeye veya batıya, Enlad'a, Andrad'a veya

Oranea'ya giden gemi olup olmadığını sordu Ged. Herkes ona, Gündönümü'ne çok az kaldığı için, o günlerde hiçbir geminin Gont Limanı'ndan ayrılmayacağını söyledi. Denizciler Loncası'nda, balıkçı teknelerinin bile bu tutarsız havada Armed Kayalıkları arasından geçmediğini söylediler.

Denizciler Loncası'nın kilerinde, Ged'e yiyecek ikram ettiler; bir büyücü çok ender olarak kendisine yemek verilmesini ister. Bir süre oradaki liman ve tersane işçileri ve iklimcilerle beraber oturdu. Onların yavaş, az konuşulan sohbetlerinden ve homurtulu Gont dillerinden çok hoşlanıyordu. Burada, Gont'ta kalmayı; büyücülüğü ve tehlikeyi bırakıp, gücü ve korkuyu unutup, ana vatanın sevgili topraklarında, herhangi bir adam gibi huzur içinde yaşamayı çok istiyordu. İsteği buydu ama iradesi başka yöneydi. Limandan ayrılacak gemi olmadığını öğrendikten sonra, ne Denizciler Loncası'nda, ne de kasabada fazla oyalandı. Gont Şehri'nin kuzeyinde bulunan küçük köylerden ilkinde gelinceye kadar, körfezin kıyısından yürümeye başladı. Burada da balıkçılara sora sora, satacak bir kayığı olan bir balıkçı buldu.

Balıkçı, ters ve yaşlı bir adamdı. Üç buçuk, dört metre uzunluğunda, kaplama parçaları birbirine bindirilerek yapılmış olan kayığı, öylesine eğrilip çarpılmıştı ki denize pek dayanacak gibi görünmüyordu; ama adam yine de kayığı için yüksek bir bedel istedi: Diğer kayığı, kendi ve oğlu üstüne, denize karşı bir emniyet büyüü. Çünkü Gontlu balıkçılar hiçbir şeyden, büyücülerden bile korkmazlar, denizden korktukları kadar.

Kuzey Adalar Diyarı'nda çok güvenilen bu emniyet büyüleri, hiç kimseyi fırtına-rüzgârı ve fırtına-dalgasından kurtaramaz ama yerel denizleri ve gemicilik hünerlerini bilen ve kayıklardan anlayan biri tarafından yapılırsa, balıkçıya biraz güvence getirebilir. Ged büyüü, üzerinde bütün gece ve ertesi gün çalışarak, hiçbir şeyi eksik bırakmadan, güvenle ve sabırla, hem sağlamca, hem de dürüstçe yaptı; yine de tüm bu süre içinde, yaşadığı korku nedeniyle zihni çok gergindi; düşünceleri karanlık yollarda dolaşıyor, gölgenin bir dahaki sefere önüne nasıl, ne zaman ve nerede çıkabileceğini tahayyül etmeye çalışıyordu. Büyü bitip bağlandığında çok yorulmuştu. O gece balıkçının kulübesinde, balina barsağından yapılmış bir hamakta uyudu; kurutulmuş bir ringa balığı gibi kokarak kalktı ve Cutnorth Kayalıklarının altındaki koya, yeni kayığının bağlanmış olduğu yere gitti.

Kayığı iskelenin kenarından kıpırtısız denize indirir indirmez, içine su dolmaya başladı. Kayığın içine bir kedi kadar hafif sıçrayan Ged, Aşağı Torning'de Pechvarry ile yaptıkları gibi, hem aletlerle, hem de efsunla çalışarak, eğrilmiş tahtaları, paslanmış çivileri düzeltti. Köy halkı, Ged'e çok yaklaşımadan, süratle çalışan ellerini seyretmek ve yumuşak sesini dinlemek için, sessizce başına toplandı. Ged bu işi de, kayak sapasağlam ortaya çıkıncaya kadar, en iyi şekilde ve sabırla yaptı. Direk yerine, Ogion'un kendisi için yapmış olduğu asayı dikti ve büyüyle sabitleştirdikten sonra, sağlam tahtadan bir sereni buraya ilıstırdi. Bu serenden aşağıya doğru, rüzgârın dokuma tezgâhında, büyüden bir yelken dokudu: Gont'un zirveleri kadar beyaz, kare bir yelken. Bunu seyreden kadınlar kıskançlıklarından iç geçirdiler. Sonra yelken direğinin yanında duran Ged, hafif bir büyürüzgârı çıkarttı. Tekne, suyun üzerinden, büyük körfezin karşı yakasındaki Armed Kayalıkları'na doğru hareket etti. Olanları sessizce seyreden balıkçılar, bir zamanlar su kaçırarak kayığın, yelkenin altında kanat açmış bir çulluk kadar seri ve düzgün şekilde kaydığını görünce, kumsalın soğuk havasında

sırıttı tepinerek alkış tuttular. Arkasına dönüp bakan Ged, karlı bayırları bulutlara yükselen Dağ'ın altında, sivri ve karanlık bir kütle halinde duran Cutnorth Uçurumu'nun dibinde, kendisine alkış tutan halkı gördü.

Körfezi boyly boyunca geçip Armed Kayalıklarından ilerleyerek Gont Denizi'ne ulaştı; orada, geldiği yönden dönebilmek ve Oranea'nın kuzeyinden geçmek için, yönünü kuzeybatıya çevirdi. Bunu yaparken, gelmiş olduğu yolu izlemekten başka bir amacı veya stratejisi yoktu. Osskil'den beri günler ve rüzgârlar boyunca Ged'in şahin-uçuşunu izleyen gölge, bu yol üzerinde dolanıyor olabilirdi, hatta karşısına bile çıkabilirdi; kim bilebilirdi ki? Eğer hayal âlemine tümüyle dönmemişse, Ged'i, açık deniz üzerinde, saklanmadan kendisine doğru gelirken kaçırması mümkün değildi.

Eğer onunla karşılaşacaksa, deniz üzerinde karşılaşmayı tercih ederdi. Bunun nedenini bilmiyordu, ama o şeyle tekrar kuru toprak üzerinde karşılaşmaktan çok korkuyordu. Denizden fırtınalar ve canavarlar gelir, ama kötülük gelmez. Kötülük karadadır. Ayrıca, bir zamanlar Ged'in gitmiş olduğu o karanlık topraklarda, hiç deniz, hiç akan nehir, hiç pınar yoktu. Ölüm, kuru bir yerdir. Mevsimi geldiğinde, sert havalarda, deniz de bir tehlike oluşturur gerçi; ama bu tehlike, değişim ve tutarsızlık Ged'e bir savunma, bir fırsat gibi görünüyordu. Ged, bu çılgınlığın sonunda gölge ile karşılaştığında, belki o şeyi, en azından onun beni yakaladığı gibi yakalayabilir, onu bedenimin ağırlığıyla denizin koyu karanlığına sürükleyebilirim; bu şekilde tutulunca da belki bir daha hiç yukarıya çıkamaz, diye düşündü. En azından yaşayarak ortaya çıkardığı bu kötülüğe öterek bir son verebilirdi.

Üstünde bulutların büyük, yaslı tüller halinde bir alçalıp bir yükseldikleri, kaba dalgali bir denizde yolculuk etti Ged. Büyürüzgârı kullanmıyor, kuzeybatıdan sertçe esmekte olan dünya rüzgârından yararlanıyordu şimdilik. Fısıldadığı tek bir sözcükle, büyüyle örülmüş yelkenini bir arada tuttuğu sürece, yelken, rüzgârı yakalayabilmek için kendi kendisine dönüyordu. Eğer büyü kullanmamış olsaydı, bu dengesiz ufacık kayığı, o sert denizde, bu rotada tutabilmek için çok zorlanırdı. Yoluna devam etti; gözlerini ve kulaklarını dört açarak etrafını izliyordu. Balıkçının karısı Ged'e iki somun ekmek ile bir testi su vermişti; aradan birkaç saat geçtikten sonra, Gont ile Oranea arasındaki tek adacık olan Kameber Kayası'nı ilk gördüğü yerde, biraz yiyip içince, ona bu yiyecekleri veren sessiz Gontlu kadına şükretti. Karada olsa sulusepken sayılabilecek belli belirsiz, ıslak bir serpinti altında, teknesini biraz daha batıya doğru döndürerek, karanın belirsiz görüntüsünün yanından geçip gitti. Teknenin gıcirtısı ve göğsüne çarpan dalgaların sesinden başka hiçbir ses yoktu. Yanından ne bir kuş, ne de tekne geçti.

Durup dinlenmeksizin hareket eden sudan ve sürüklenen bulutlardan başka kımıldayan bir şey yoktu. Bulutlar; bir şahin olarak aynı yol üzerinde batıya değil de doğuya doğru uçarken her yanından akıp gittiklerini belli belirsiz hatırladığı o bulutlar. O zamanlar, şimdi gri göklere baktığı gibi, aşağıya, gri denize bakıyordu.

Etrafına bakındığında, önünde hiçbir şey görmüyordu. Ayağa kalktı; ürpermiş, karanlık boşluğa bakmaktan, boşluğu gözetlemekten yorulmuştu. "Haydi gelsene," diye mırıldandı, "haydi, ne bekliyorsun, Gölge?" Dalgaların ve karanlık sisin içinden hiçbir kıpırtı, hiçbir cevap gelmedi. Yine de Ged, körükörüne, kendi soğumuş izini aramakta olan o şeyin, pek uzaklarda bir yerde olmadığından artık gittikçe daha çok emin oluyordu. Birdenbire tüm

gücüyle bağırdı Ged: "Ben buradayım. Ben, Çevik Atmaca Ged ve ben gölgemi çağırıyorum!"

Tekne gıcırdadı, dalgalar şırıldadı ve rüzgâr, beyaz yelkenin içinde hafifçe ılık çaldı. Dakikalar dakikaları kovaladı. Ged, bir eli teknesinin porsukağacından yapılmış direğinde, kuzeyden, deniz üzerinden yağın buz gibi serpintiye gözlerini dikmiş, hâlâ bekliyordu. Zaman ilerledi. Derken, uzakta, denizin üzerinde, yağmurun içinde, kendisine doğru gelen gölgeyi gördü.

Osskilli kürekçi Skiorh'un bedeniyle işi bittiğinden, onu rüzgârlar içindeki denizin üstünde, bir gebbet olarak izlemiyordu gölge. Ne de, rüyalarında ve Roke Tepesi'nde gördüğü zamanki hayvan biçimine girmişti. Yine de, o anda, bir biçimi vardı, gün ışığında bile. Bataklıklarda Ged'e saldırdığında ve onunla boğuştuğunda, Ged'in gücünü emerek kendisine mal etmişti. Ged'in onu gün ışığında yüksek sesle çağırması, belki de ona, zorla bir biçim veya bir görünüş kazandırmış olabilirdi. Gerçekten de şimdi, bir gölge olduğu için gölgesi olmadığı halde, hafiften, bir adamı andırıyordu. Böylece, Enlad Ağzı'ndan Gont'a doğru denizin üzerinden geldi; dalgalar üzerinde dolanan, ilerledikçe rüzgârın ve soğuk yağmurun içinden geçip gittiği, biçimsiz, belirsiz bir nesne.

Gün ışığından yarı yarıya körleşmiş olduğu ve kendisini Ged çağırdığı için, o Ged'i görmeden, Ged onu gördü. Gölge nasıl tüm varlıklar ve tüm gölgeler arasında onu tanıyorsa, Ged de Gölge'yi tanımıştı.

Kış denizinin korkunç yalnızlığı içinde Ged, ayağa kalkıp korktuğu şeyi gördü. Rüzgâr onu tekneden uzaklaştırıyor gibiydi; dalgalar, Ged'in gözlerini aldatarak o şeyin altından geçiyordu; tekrar tekrar, yaklaşıyormuş gibi geliyordu Ged'e. Hareket edip etmediğini anlayamıyordu. O da Ged'i görmüştü artık. Aklında onun kendisine dokunma düşüncesinden, hayatını kurutmuş olan o soğuk ve kara acıdan kaynaklanan dehşet ve korkudan başka bir şey olmadığı halde, yine de kıpırdamadan bekledi. Sonra aniden, yüksek sesle, beyaz yelkenini birdenbire kuvvetle şişiren büyürüzgârını çağırdı. Teknesi, gri dalgaların üzerinden, dosdoğru rüzgârda asılı duran, incelmeye başlamış olan şeye doğru gitti.

Mutlak bir sessizlik içinde olan gölge, dalgalanarak dönüp kaçtı.

Rüzgâra karşı, kuzeye doğru gitti. Rüzgâra karşı, Ged'in teknesi onu izledi. Büyücü hünerine karşı, gölge hızı; ve her ikisine karşı da yağışlı fırtına. Genç adam teknesine, yelkenine, önündeki dalgalara bağıırıyordu, tıpkı bir avcının, önünde koşan kurdu açıkça gördüğü zaman tazılarına bağıırdığı gibi; ve büyü dokulu yelkenlerine, kumaştan yapılmış olsa yelkenleri paramparça edecek ve teknesini havada uçuşan bir deniz köpüğü gibi savuracak güçte bir rüzgâr doldurarak, kaçmakta olan şeyi, gittikçe yaklaşarak izliyordu.

Gölge, yarım daire çizerek döndü; insandan çok rüzgârda savrulan bir duman gibi gevşekleşip belirsizleşerek döndü, sanki Gont'a gitmek istiyormuş gibi rüzgârı arkasına alarak ilerledi.

Kol kuvveti ve büyü yardımıyla Ged de teknesini çevirdi; bu ani dönüşle, tekne bir yunus gibi suyun üstünde sıçrayıp kaydı. Daha da büyük bir hızla izlemeye başladı, ama gölge belirginliğini yitiriyor gibi geliyordu ona. Karla karışık yağmur, sırtına ve sol yanağına,

ısırcasına iniyordu. Ged yüz metreden sonrasını göremiyordu. Kısa bir süre sonra, fırtına şiddetlendiği için, gölge görünmez oldu. Yine de Ged, sanki deniz üstünde kaçan bir hayaleti değil de kar üstünde bir hayvanın izlerini takip ediyormuşçasına, izlediği yoldan emindi. Rüzgâr, artık gittiği yönde estiği halde o yine de şarkılar söyleyen büyürüzgârını yelkeninden eksik etmedi; teknenin küt pruvasından köpükler uçuşuyor, tekne ilerlerken suyu tokatlıyordu.

Uzun bir süre için av ile avcı, garip ve hızlı seyirlerine devam ettiler; gün de hızla kararıyordu. Ged, şu son birkaç saattir gitmekte olduğu hızla, Gont'un güneylerinde, Gont'tan sonraki Spevy ve Torheven adalarına doğru bir yere, hatta bu adaları da geçerek açık Uçyörelere varmış olması gerektiğini biliyordu. Emin değildi. Umurunda da değildi. Ava çıkmıştı, izliyordu; ve korku önünden kaçıyordu.

Birdenbire, önünde, pek de uzakta olmayan bir yerde, bir an için, bir gölge gördü. Dünyanın rüzgârı yavaşlıyordu; fırtınanın devamlı yağın sulusepkeni de yerini ürpertici, yoğun, bölük pörçük bir sise bırakmıştı. Bu sisin içinden, göz ucuyla, gölgenin seyrettikleri yolun sağına doğru kaçtığını gördü sanki. Rüzgârla ve yelkenle konuşup dümeni kırarak kovalamaya devam etti; ama yine körü körüne bir kovalamacaydı bu. Sis, büyürüzgârıyla birleştiği yerde fokurdayıp parçalanarak gittikçe daha da yoğunlaşıyor, teknenin her yanını kaplıyor, ışığı ve görüntüyü öldüren şekilsiz bir solgunluk halini alıyordu. Ged, bir sis dağıtma büyüsünün daha ilk sözcüklerini söylerken, gölgeyi yine gördü; hâlâ rotalarının biraz sağında ama daha yakındaydı ve çok yavaş ilerliyordu. Sis, başının suratsız belirsizliğinin içinden geçiyordu; hâlâ insan biçimindeydi, ancak bir insanın gölgesi gibi eğrilip bükülüyordu. Ged bir kez daha teknenin yönünü çevirdi; düşmanı kıstırdığını düşünerek. O anda, yaratık yok oldu; Ged'in teknesi de, uçuşan sisin gizlemiş olduğu sahildeki kayalara çarparak karaya oturdu. Neredeyse tekneden fırlayacaktı ama bir sonraki dalga gelmeden önce asadan yapılmış yelken direğine tutunabildi. Gelen dalga çok büyüktü, ceviz kabuğunu kaldırıp kırar gibi küçük tekneyi kaldırıp kayanın üzerine oturtmuştu.

Ogion'un şekil vermiş olduğu tılsımlı asa, sağlamdı. Ne kırıldı ne de battı, aynı kuru bir kütük gibi suyun üzerinde yüzdü. Hâlâ onu sıkı sıkı tutan Ged, dalga geri çekilirken, kayanın üzerinden sürüklenerek derin sulara daldı ve böylece kayalara çarpmaktan kurtuldu; bir sonraki dalgaya kadar. Gözleri tuzdan körleşmiş ve su yutmuş bir durumda başını suyun üzerinde tutup, denizin muazzam çekme gücüne karşı savaştı. Kayaların biraz ilerisinde bir kumsal vardı, bir sonraki dalganın yükselişi başlamadan önce buraya doğru yüzerken, bir iki kere göz atabilmişti. Bütün kuvveti ve asanın gücünün de yardımıyla, kumsala ulaşmak için çabaladı. Sahile yaklaşamıyordu. Dalgaların yükselip alçalmaları, onu boş bir çuval gibi oradan oraya savuruyor; derin denizin soğukluğu bedenindeki ısıyı hızla emiyor, artık kollarını kımılatamayacak kadar yoruyordu onu. Kayalar da, sahil de, görünmez oldu; ne yöne baktığını bile bilmiyordu artık. Etrafında, altında, üstünde sadece, onu kör eden ve boğan, suyun keşmekeşi vardı.

Bölük pörçük sisin altında kabaran bir dalga onu alıp yuvarladı, yuvarladı, yuvarladı ve bir çomak parçasıymış gibi kumsala fırlatıp attı.

Orada öylece yattı. Porsukağacından yapılmış asasını, hâlâ iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu. Daha küçük dalgalar geri çekilirken onu da kumların üzerinden kendileriyle birlikte çekmeye

alışıyor, sis üzerinde açılıp kapanıyordu; daha sonra karla karışık bir yağmur da dövmeye başladı Ged'i.

Uzun bir süre sonra kıpırdadı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkıp, suyun kenarından ayrılarak yavaş yavaş kumsalda emeklemeye başladı. Artık ortalık zifiri karanlıktı ama o esasına fısıldayınca, asanın tepesinde bir tılsımışıkı belirdi. Ona yol gösteren bu tılsımışığıyla yavaş yavaş kum tepeciklerine doğru ilerlemeye çalıştı. O kadar yorulmuştu, o kadar bitmişti ve o kadar üşüyordu ki, denizin gmbrtsyle dolu, ıslıklar çalan bu karanlıkta, ıslak kum üzerinde sürünmek, hayatında yapmış olduğu en zor şey gibi geldi ona. Bir iki kere, denizin ve rzgrin sesinin kesildiğini ve elinin altındaki ıslak kumun kuru toprağa dönüştüğünü sandı; sırtında, yabancı yıldızların kıpırdamayan bakışlarını hissetti ama başını kaldırmadı bile; sürünmeye devam etti. Bir süre sonra hızlı hızlı alıp vermekte olduğu kendi nefesini duydu; acı rzgrin, yüzüne gözüne yağmur savurduğunu hissetti.

Sonunda hareket etmek onu biraz ısıttı; yağmurla karışık esen sert yellerin yavaşlamaya yüz tuttuğu kum tepeciklerinin içine kadar srndkten sonra, ayağa kalkmayı başarabildi. Asadan daha kuvvetli bir ışık istedi, çünkü dünya tamamen kararmıştı; sonra, esasına dayanarak, adanın içine doğru yarım mil kadar, düşe kalka ilerledi. Derken, kum tepeciklerinden birinin tepesinde yeniden denizin gr sesini duydu; önünde, arkasında değil. Kum tepecikleri tekrar, bu kez başka bir kumsala doğru alçalıyordu. zerinde durduğu bu yer bir ada değil sadece bir resifti; okyanusun ortasında bir avuç kum.

zlemeyecek kadar yorgundu, ama yine de hıçkırır gibi bir ses çıkartarak dehşet içinde, uzun bir süre, esasına dayanarak dondu kaldı. Sonra sebatla sol tarafına döndü, böylece en azından rüzgâr arkasından gelecekti; ve ayaklarını sürüye sürüye, kenarları buz tutmuş deniz otları arasında barınabileceği bir oyuk arayarak, yüksek kum tepesinden aşağıya doğru inmeye başladı. nnde ne olduğunu görebilmek için esasını kaldırıncı, tılsımışığının yaydığı ışık çemberinin en ucunda, sönük bir ışıltı gözüne çarptı: yağmurla yıkanmış tahtadan bir duvar.

Gördüğü şey, sanki bir ocuk tarafından, derme çatma yapılmış küçük bir kulübe veya barakaydı. Ged alçak kapısını esasıyla çaldı. Kapı açılmadı. Ged kapıyı iterek açtı ve neredeyse iki büklüm olacak kadar eğilerek, içeri girdi. Kulübenin içinde dik duramıyordu. Ateş ukurundaki kömürler, kor halindeydi; kor ateşin ışığında Ged, dehşet içinde karşı duvarın yanına büzüşmüş, uzun beyaz saçlı bir adam gördü. Bir de, adam mı kadın mı olduğunu pek anlayamadığı başka birini, yerdeki paçavra ve post parçaları arasından bakarken gördü.

"Size zararım dokunmaz," diye fısıldadı Ged.

Onlar bir şey demediler. Ged, birinden diğerine baktı. Korkudan, ikisinin de gözleri bir şey görmüyordu. Elindeki asayı yere bırakınca, paavraların altında olan, sızlanarak saklandı. Ged, su ve buz ile ağırlaşmış olan cübbesini çıkartıp, ırıl çıplak soyunarak ateş çukurunun yanına kıvrıldı. "Sarınabileceğim bir şey verin bana,"dedi. Sesi boğuk çıkıyordu; takırdayan dişleri ve onu sarsan uzun titreme nöbetleri nedeniyle zor konuşuyordu. Onu duydularsa bile, ihtiyaşların ikisi de ona cevap vermedi. Yatak yığınının üzerinden bir keçi postu almak için uzandı; keçi postunun artık keçi postluğu kalmamış, lime lime olmuş ve yağdan kararmıştı. Yatak yığınının altında olan, yine korkuyla sızlandı ama Ged bunu umursamadı.

Kendini iyice kuruladıktan sonra, "Odununuz var mı? Biraz ateşi besleyiver ihtiyar. Kapınıza geldim, size zararım dokunmaz," dedi.

Korkudan bayılacak bir halde Ged'e bakmakta olan yaşlı adam kıpırdamadı.

"Beni anlıyor musunuz siz? Hardca konuşmuyor musunuz yoksa?" Ged biraz duraksadıktan sonra sordu, "Kargad?"

Bu kelimeyi duyan yaşlı adam, hemen başını salladı; iplere bağlı bir kukla gibi, tek bir kere indirip kaldırdı başını. Fakat Ged' in bildiği tek Kargca sözcük bu olduğundan, muhabbetleri de orada kaldı. Duvarlardan birinin yanında istiflenmiş odun bulup ateşi kendisi besledi; sonra hareketlerle su istedi; deniz suyunu yutmuş olduğu için midesi bulanıyor, şimdi de susuzluktan yanıyordu. Yaşlı adam, korkuyla iyice sinerek, su dolu büyük bir deniz kabuğunu işaret etti ve içinde tütsülenmiş balık parçaları bulunan başka bir deniz kabuğunu ateşin yanına doğru itirdi. Böylece Ged, ateşe yakın bir yerde bağdaş kurarak biraz su içip biraz da yemek yedi; yavaş yavaş kuvvetini toparlayıp akli başına gelince, nerede olduğunu merak etmeye başladı. Büyürüzgârıyla bile Kargad Toprakları'na ulaşmış olamazdı. Bu adacık, Gont'un doğusunda ama yine de Karego-At'ın batısındaki Uçyöreler'de bir yerde olmalıydı. İnsanların bu kadar küçük ve ıssız bir yerde, sadece bir kum şeritçığının üzerinde yaşıyor olmaları çok garipti. Belki de bunlar kaçaktı; ama şu anda aklını bunlarla meşgul edemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendisini Ged.

Cübbesini ateşin karşısında çevirip duruyordu. Gümüş rengi pellowi kürkü hemen kurudu; cübbenin yün yüzü biraz ısınır ısınmaz, kurumamış olduğu halde ona sarınarak, ateş çukurunun yanına uzandı. "Yatın uyuyun, fukaralar," dedi sessiz ev sahiplerine; başını kumdan zemine koyarak uykuya daldı.

Bu isimsiz adada üç gece geçirdi Ged; çünkü uyandığı ilk sabah, bütün bedenindeki adaleler ağrıyordu; ateşi vardı ve hastaydı. Bütün gün ve gece boyunca, kulübede bir kütük gibi yattı. Ertesi sabah kasları yine gergin ve ağırlı kalktı ama kendisini toplamıştı. Tuzdan kabuk gibi sertleşmiş giysilerini giydi; onları yıkayacak kadar su yoktu; dışarıya, rüzgârlı ve boz sabaha çıkıp gölgenin onu kandırarak sürüklemiş olduğu bu yere bakındı.

Burası eni bir mil, boyu bundan biraz daha uzun olan, her yandan kumsal ve kayalarla çevrili, kayalık bir kum şeridiydi. Üzerinde, boyunlarını bükten deniz otlarından başka ne bir ağaç, ne bir çalı, hiç bitki yoktu. Kulübe, kum tepeliklerinin arasındaki oyuklardan birindeydi; yaşlı adam ve kadın, burada, boş denizin mutlak yalnızlığında yaşıyorlardı. Kulübe, sürüklenmiş tahta ve odun parçalarından yapılmış, daha doğrusu yığılmıştı. Sularını, kulübenin yanındaki suyu acı olan bir kuyudan alıyorlardı; yiyecekleri ise kurutulmuş veya taze, balık, kabuklu deniz ürünleri ve taşların arasındaki yabani otçuklardı. Kulübenin içindeki yırtık pırtık kürkler, kemikten iğne ve olta stokları, olta olarak kullandıkları ipler, Ged' in ilk başta tahmin ettiği gibi keçilerden değil benekli foklardan elde edilmişti. Gerçekten de burası tam fokların yazın gelip yavrularını yetiştirecekleri bir yerdi. Fakat böyle bir yere, foklardan başkası da gelmez. Yaşlılar, Ged'den, onun bir ruh olduğunu zannettikleri veya büyücü olduğu için değil, sadece bir insan olduğu için korkmuşlardı. Dünyada başka insanların da varolduğunu unutmışlardı çünkü.

Yaşlı adamın karamsar korkusu hiç eksilmedi. Ged'in kendisine dokunacak kadar yaklaştığını hissedince, bir yandan kaşlarını çatarak kirli beyaz saçları arasından bakıyor, bir

yandan da topallayarak kaçıyordu. İlk başlarda yaşlı kadın, Ged'in her kımıldanışında, sızlanarak paçavra yığınının altına saklanıyordu, ama karanlık kulübede ateş içinde uyuklamaya başladığında Ged, kadının çömelerek, kendisini garip, donuk ve özlem dolu gözlerle seyrettiğini gördü. Doğrulup, deniz kabuğunu ondan almak istediğinde, korkan kadın elindeki kabuğu düşürerek suyu döktü, sonra da ağladı. Gözlerini uzun beyaz saçlarıyla sildi.

Şimdi ise Ged kumsalda, yaşlı adamın taştan kaba keseri ve büyü ile, denizin sürükleyip sahile atmış olduğu veya kendi kayığından dağılmış olan tahta parçalarıyla yeni bir kayık yapmaya çalışırken, onu seyrediyordu. Bu ne bir onarımdı, ne de yeni bir kayık yapmak sayılırdı, çünkü yeteri kadar düzgün tahtası yoktu; gereken malzemeyi salt büyücülükle elde etmek zorundaydı. Buna rağmen yaşlı kadının gözlerinde aynı özlem dolu bakışlarla seyrettiği, bu mükemmel iş değil Ged'in kendisiydi. Bir süre sonra kadın, Ged'in yanından ayrıldı ve az sonra elinde bir armağan ile geri geldi: taşlardan toplamış olduğu bir avuç midye. Ged bunları, kadının verdiği gibi, tuzlu tuzlu, ıslak ve çiğ olarak yedikten sonra teşekkür etti. Bundan cesaret almışa benzeyen kadın, kulübeye giderek tekrar elinde bir şeyle geri döndü: paçavraya sarılı bir çıkın. Çekingen çekingen, elindekileri açarak Ged'in görmesi için uzattı, bu arada sürekli olarak Ged'in yüzünü izliyordu.

Kadının elinde, inci taneleriyle sıkı sıkı işlenmiş, denizin tuzlu suyuyla lekelenmiş, yıllarla sararmış, kabartmalı ipek kumaştan bir çocuk elbisesi vardı. Küçük yeleğin üzerine, incilerle, Ged'in tanıdığı bir şekil nakşedilmişti: Üzerinde bir kral tacı bulunan, Kargad İmparatorluğu'nun Kardeş Tanrıları'nın çifte okları.

Üstünkörü dikilmiş fok derilerinden bir torba giyen, leş gibi pis ve buruş buruş görünümlü yaşlı kadın, bir küçük ipek elbiseyi, bir de kendini işaret ederek güldü; aynı bir bebeğin tatlı ve anlamsız gülüşü gibi. Elbisesinin eteğinin bir köşeciğine dikilmiş gizli bir cepten küçük bir cisim çıkartıp, bunu Ged'e doğru uzattı. Bu kara bir metal parçasıydı; belki kırık bir mücevher parçası, kırılmış bir yüzüğün yarısı. Ged buna baktı, fakat kadın Ged'e almasını işaret etti. Ged, bunu kabul edinceye kadar da rahat etmedi; sonra başını salladı ve gülümsedi. Ged'e bir armağan vermişti. Elbiseyi ise tekrar yağlı paçavra parçasına dikkatle sarıp, bu kıymetli şeyi saklamak için kulübeye doğru ayaklarını sürüye sürüye gitti.

Ged, kalbi acıma hissiyle dolduğundan, hemen hemen aynı özeni göstererek kırık cismi tünığının cebine yerleştirdi. Bu adamla kadının, Kargad İmparatorluğu'nda soylu bir ailenin çocukları olabileceğini düşündü: Soylu kanı akıtmaktan çekinen bir yağmacı veya hain, bu ikisinden kurtulmak için, onları Karego-At'tan uzakta, kuş uçmaz kervan geçmez ıssız bir adaya bırakmış olabilirdi. Belki de oğlan sekiz on yaşlarında bir çocuk, kız da ipekler ve inciler içinde gürbüz bir bebek prenesti. Burada, okyanusun ortasındaki kayanın üzerinde, Keder Prensi ve Prensesi olarak yıllarca, yıllarca, belki kırk yıl, belki elli yıl yaşamışlardı.

Fakat bu tahminlerinin gerçekliğini, yıllar sonra Erreth-Akbe'in Halkası'nı ararken Kargad Toprakları'na, Atuan Mezarları'na gidinceye kadar öğrenemeyecekti.

Adada geçirdiği üçüncü gece, yerini durgun ve soluk bir şafağa bıraktı. Bu Gündönümü günüydü; yılın en kısa günü. Kırpıntı ve büyüden oluşmuş küçük kayığı hazırdu. İhtiyarlara, onları herhangi bir kara parçasına, Gont'a, Spevy'ye veya Torikles'e, götürebileceğini anlatmaya çalıştı. Hatta, Karg suları, Adalar Diyarı'ndan biri için hiç de emniyetli bir yer

olmadığı halde, onları Karego-At'ta, ıssız bir sahile bile bırakabilirdi eğer isterlerse. Ama, onlar çorak adalarından ayrılmak istemediler. Yaşlı kadın, Ged'in işaretlerle anlatmaya çalıştığı şeyi anlamamışa benziyordu; yaşlı adam ise anladı ve reddetti. Diğer topraklar ve diğer insanlar hakkında tüm hatırladıkları, bir çocuğun kan, canavar ve çılgınlarla dolu kâbusundan ibaretti. Ged bunları başını ısrarla sallayan adamın yüzünden okumuştur.

Böylece Ged o sabah, fok balığı derisinden yapılmış tulumu kuyudaki suyla doldurdu. İhtiyarlara ateş ve yiyecek için teşekkür edemediğinden ve yaşlı kadına arzu ettiği gibi bir armağan sunamadığından, elinden geleni yaptı; suyunun ne zaman olup ne zaman olmayacağı belli olmayan tuzlu kuyuya, bir büyü yaptı. Su kumların arasından, aynı Gont'un zirvelerindeki pınarların suyu kadar tatlı ve berrak akmaya başladı ve bir daha hiç kesilmedi. Bu yüzden, kum tepeliklerinden ve kayalardan oluşan bu yer, artık bir uğrak yeri haline gelmiştir; bu yerin artık bir adı vardır: Gemiciler buraya Kaynaksuyu Adacığı derler. Ama buradaki kulübecik yok olmuştur; geçip gitmiş olan kış fırtınaları, hayatlarını burada geçirip yalnız başlarına ölmüş olan bu iki insanın izlerini silmiştir.

Ged, adanın kumsal olan güney ucundan kayığı denize indirirken, ikisi, sanki seyretmekten korkuyorlarmış gibi kulübelerine saklandılar. Ged, büyükumaşından yaptığı yelkenini kuzeyden gelen ve değişmeyen dünya rüzgârıyla doldurdu ve büyük bir hızla denizde ilerlemeye başladı.

Artık, avladığının ne olduğunu da, avının Yerdeniz'de nerede olabileceğini de bilmeyen bir avcı olduğundan, Ged'in bu deniz üzerinde sürdürdüğü av, garip bir mesele haline gelmişti. Kendisi de bunun bilincindeydi. Avını, tıpkı onun kendisine yapmış olduğu gibi, tahminle, üzerine giderek, şansın yardımıyla avlamalıydı. Her ikisi de birbirinin varlığına karşı kördü; Ged, ele geçmeyen düşmanının karşısında bocalıyordu, tıpkı gölgenin gün ışığı ve somut şeyler karşısında bocaladığı gibi. Ged'in emin olduğu tek bir şey vardı: Şu anda, gerçekten de av değil avcıydı. Çünkü gölge, onu kandırıp kayalara çarpmasına neden olduktan sonra isteseydi, yarı ölü durumda sahilde yatarken ve fırtınalı kum tepeliklerinde sarsak sarsak dolanırken, Ged'i köşeye kıştırabilirdi; ama bunu yapmak için beklememişti. Ged'i kandırır kandırmaz, onunla yüz yüze gelmeye cesaret edemedi kaçıp gitmişti. Ged, bu konuda Ogion'un haklı olduğunu fark etti: Gölge, Ged'in yüzü kendisine dönük olunca, onun gücünü çekememişti. O halde gölgenin izi, bu engin deniz üstünde silinmiş bile olsa, hep onun karşısına çıkmalı, peşinden gitmeliydi. Ona, güney yönünden esen dünya rüzgârından başka yol gösterecek bir şey varsa, o da zihninde ona güneye veya doğuya doğru gitmesini söyleyen belli belirsiz bir tahmin, bir düşünceydi.

Gece çokmeden önce, sol tarafında, uzaklarda, uzun ve solgun bir kıyı şeridi gördü. Burası herhalde Karego-At'tı. O beyaz, barbar insanların tam yolları üzerindeydi. Bir Karg gemisi veya kadirgasi görür müyüm diye dikkat kesilmişti. Kızıl akşam ışığında ilerlerken, Onakçaağaç köyünde, çocukluğunda yaşamış olduğu o sabahı, sorguçu savaşıları, ateşi ve sisi hatırladı. O günü düşünürken, birdenbire gölgenin nasıl onu kendi oyununa getirmiş olduğunu fark etti. Sanki geçmişinden çıkartıp getirir gibi, o sisi etrafında yoğunlaştırmış, onu kör ederek tehlikeyi görmesini engellemiş ve kandırarak ölüme sürüklemişti.

Güneydoğu yönündeki seyrine devam etti; dünyanın batı kenarına gece inerken, kara gözden kaybolmuştu. Tepeleri henüz batının kızılığını yansıtan dalgaların çukurları

kapkaranlık olmuştı. Ged yüksek sesle, Kış İlahisi'ni ve aklında kaldığı kadarıyla, *Genç Kralın Kahramanlıkları* gibi şarkılardan bazılarını söyledi; çünkü bu şarkıları Gündönümü Bayramı'nda söylemek âdettir. Sesi gürdü, ama denizin engin sessizliğinde boğulup yok oluyordu. Gece hızla çöktü; kış yıldızları da aynı hızla parladı.

Yılın en uzun gecesi olan o gece, kış aylarının bitmek tükenmek bilmeyen rüzgârları onu görünmeyen deniz üzerinde güneye doğru sürüklerken, Ged yıldızların sol yanından doğup üzerinden dolanarak sağ yanındaki karanlık sulara batmalarını seyrederek hiç uyumadı. Ancak arada bir, birkaç saniyeliğine kendinden geçebiliyor, sonra aniden uyanıyordu. Bu üzerinde durduğu tekne, aslında tekne mekne değil, yarısından çoğu sihirbazlık ve büyücülük olan tahta parçaları ile çalı çırpı yığınıydı. Eğer üzerlerindeki şekillendirme ve bağlama büyüsünü biraz gevşetirse, tekne darma dağın olur, bir gemi enkazı gibi dalgaların üzerine yayılırdı. Tılsım ve havadan dokunmuş olan yelken de, eğer uyursa rüzgâra fazla dayanamaz, kendisi de yele dönerdi. Ged'in büyüleri kuvvetli ve etkiliydi, fakat bu tür büyülerin dayanakları ne kadar az olursa, bunları bir arada tutan büyüü o kadar sık yenilemek gerekir. İşte bu yüzden Ged o gece uyumadı. Bir şahin veya bir yunus olarak daha hızlı ve daha kolaylıkla ilerleyebilirdi, ama Ogion ona başka bir şeye dönüşmemesini öğütlemişti; Ged de Ogion'un öğütlerinin ne kadar değerli olduğunun farkındaydı. Böylece, batıya doğru hareket eden yıldızların altında, güneye doğru yelken açtı; yeni yılın ilk güneşi, denizi aydınlatmaya başlayınca kadar, uzun gece yavaş yavaş geçti.

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra, önünde bir kara göründü; fakat Ged adaya doğru çok yavaş ilerliyordu. Seherle birlikte dünya rüzgârı dinmişti. Ged adaya doğru ilerlemek için yelkenini hafif bir büyürüzgâıyla doldurdu. Karanın görüntüsüyle içine yeniden bir korku düşmüştü; arkasına bile bakmadan kaçmak için onu dürtten, içine çöken bir korku. Ged bu korkuyu her an saklandığı çalılıktan çıkıp üzerine atlayabilecek bir ayının, büyük, silik pençe izlerini ve işaretlerini takip eden bir avcı gibi izliyordu. Çünkü ona çok yaklaşmıştı; bunu hissediyordu.

Önünde duran kara parçası, yaklaştıkça denizden yükselmeye başlayan, garip görünüşlü bir adaydı. Yaklaştıkça, uzaktan duvar şeklinde tek bir dağ gibi görünen şeyin, belki de ayrı ayrı adacıklardan oluşmuş, aralarına denizin ince bir kanal veya boğaz gibi girdiği, birkaç sıradağ olduğu ortaya çıktı. Ged, Roke'ta, İsimci Usta'nın Kulesi'nde bir sürü haritanın üzerinde inceden inceye çalışmıştı, ama onlar daha çok iç denizlerin ve Adalar Diyarı'nın haritalarıydı. Şu anda Doğu Uçyöreleri'nde bulunuyor ve bu adanın, ne adası olabileceğini kestiremiyordu. Önünde uzanan şey, ondan pusuya yatarak saklanan şey, adanın ormanlarında ve yamaçlarında onu bekleyen şey, korkuydu. Ged de doğruca onun üzerine gitti.

Artık, karanlık ormanlarla taçlanmış uçurumlar, teknesinin üzerinden kasvetle yükseliyor, büyürüzgârı yelkenlisini iki büyük burnun arasından, adanın derinliklerine doğru uzanan ve iki kadirga boyundan daha geniş olmayan boğaza veya su geçidine doğru götürürken, kayalıkların çıkıntılarına çarparak kırılan dalgaların zerrecikleri, yelkenine doğru uçuşuyordu. Kuşatılmış deniz, kıpır kıpır derin sahili aşındırıyordu. Hiç kumsal yoktu; sıradağlar dimdik, doruklarının soğuk gölgesinin karartmış olduğu denize iniyorlardı. Burası rüzgârsız ve çok sessizdi.

Gölge onu Osskil'de kandırarak bataklıklara çekmiş, siste kayalara bindirmesine neden olmuştu; yoksa şimdi üçüncü bir oyun mu hazırlıyordu? Ged mi gölgeyi buraya sürmüştü, yoksa gölge mi onu kandırıp bir tuzağa çekmişti? Bilemiyordu. Sadece korkunun yarattığı işkenceyi, yoluna devam etmesi ve yapmaya niyetlendiği şeyi yapması gerektiğini biliyordu. Kötü varlığı avlaması, dehşeti kaynağına kadar izlemesi gerekiyordu. Seyrine, önünü arkasını, aşağıyı yukarıyı, her yanı kollayarak, büyük bir dikkatle devam etti. Taze günün güneşini arkada, açık denizde bırakmıştı. Burası tamamen karanlıktı. Arkasına dönüp baktığında, burunlar arasındaki açıklık, uzak ve aydınlık bir kapıyı andırıyordu. Sıradağlar önünde, dağların boy verdiği eteklerine yaklaştıkça yükseliyor, hep daha çok yükseliyor, su geçidi de gittikçe daralıyordu. Önünde uzanan karanlık çatlağa doğru, sağına, soluna, mağaralarla ve yerinden kopup devrilmiş kaya parçalarıyla dolu, ağaçların köklerinin yarısının havada durduğu yamaçlara baktı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Artık, koyun sonuna yaklaşıyordu: Son deniz dalgalarının dermansızca kucakladığı, cılız bir dere genişliğindeki yüksek, boş, kırış kırış bir kaya kütesine. Düşmüş olan kaya parçaları, iri budaklı ağaçların çürümüş gövdeleri ve kökleri, kıpırdanmak için çok dar bir yer bırakıyordu. Bir tuzak: Sessiz dağın eteklerinin dibinde bir tuzak; Ged de bu tuzağa düşmüştü. Önünde ve yukarısında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Her şeyde bir ölüm durgunluğu vardı. Daha ileriye gidemiyordu.

Suyun altındaki kayalardan birine bindirmesin veya uzanmış olan ağaç dalları ve köklerine takılmasın diye teknesini, büyü ve elindeki kürek ile son derece dikkatlice yöneterek, tekrar çıkış yönüne dönünceye kadar çevirdi ve tam geldiği yönden geri dönebil-mek için bir büyürüzgârı çıkartıyordu ki, aniden büyü'nün sözcükleri dudaklarında dondu kaldı; kalbi buz kesildi. Omuzundan geriye doğru baktı. Gölge, arkasında, teknenin içinde duruyordu.

Eğer bir an daha kaybetmiş olsaydı, tamamen kaybolacaktı; fakat Ged hazırlıklıydı ve hemen erişebileceği bir yerde, dalgalanmakta ve titremekte olan şeyi yakalamak ve elinde tutmak için bir hamle yaptı. O anda büyücülük ona yardımcı olamazdı. Sadece kendi kol kuvveti, bu yaşamsız varlığa karşı kendi yaşamı bir işe yarardı. Hiçbir söz söylemeden saldırdı. Bu ani saldırışı ve hamlesi nedeniyle tekne, suya battı çıktı. Kollarından göğsüne doğru, nefesini kesen bir acı yayıldı, içi buz kesti, gözleri görmez oldu. Ancak gölgeyi yakalayan ellerinde, karanlıktan ve havadan başka bir şey yoktu.

İleriye doğru tökezledi, düşmemek için yelken direğine tutununca gözlerine ışık şimşek gibi geldi. Gölgenin korku içinde kaçtığını ve büzüştüğünü, sonra da bir anda kendisinin ve yelkenin üzerinde büyüyüp uzadığını gördü. Sonra gölge, rüzgâra kapılmış siyah bir duman gibi, yeniden toparlanıp, biçimsiz bir şekilde sıradağların arasındaki parlak kapıya doğru kaçtı.

Ged dizlerinin üzerine çöktü. Büyülü küçük tekne tekrar bir battı çıktı, sonra, huzursuz dalgaların üzerinde sürüklenerek, sallana sallana durdu. Ged, teknenin içine, duygusuzca, düşüncesizce çömeldi; nefesini toplamaya çalışıyordu. Sonunda ellerinin altında yükselmeye başlayan soğuk su, onu, teknesine bakması gerektiği konusunda uyardı. Kayığı bir arada tutan büyü zayıflamaya başlamıştı. Yelken direği yerine geçen asaya tutunarak ayağa kalktı, elinden geldiği kadarıyla, birleştirme büyüsünü tekrarladı. Ürpermiş ve yorulmuştu, elleri ve

kolları sızlıyordu, hiç gücü kuvveti kalmamıştı. Denizin ve dağın birleştiği o karanlık yerde yatıp, durmadan sallanan suyun üzerinde uyumak, uyumak istedi.

Bu yorgunluğunun, kaçarken gölge tarafından yapılmış olan bir büyüden mi, yoksa o şeyin buz gibi temasından mı, yoksa sadece açlık, uykusuzluk ve çok güç harcamış olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı; fakat bu duruma karşı koydu, yelkenini doldurması için hafif bir büyürüzgârı çıkartmak ve gölgenin kaçmış olduğu karanlık deniz yolunu izlemek için kendisini zorladı.

Tüm dehşeti geçmişti. Tüm neşesi kaçmıştı. Artık bu iş bir kovalamaca olmaktan çıkmıştı. Artık ne av ne de avcıydı. Üçüncü keredir karşılaşp birbirlerine değmişlerdi; Ged kendi isteğiyle, onu elleriyle tutabilmeyi umarak, gölgeye doğru dönmüştü. Onu tutamamıştı ama aralarında, hiçbir kopma noktası olmayan bir zincir, bir bağ kurmuştu. O şeyin izini sürmeye, onu avlamaya hiç gerek yoktu; ne de ondan kaçmasının bir faydası vardı. İkisi de kaçamazdı. Son kez buluşacakları yer ve zaman geldiğinde, işte o zaman tam anlamıyla buluşacaklardı.

Fakat o zamana ve o yere kadar, artık Ged için karada ve denizde, gece veya gündüz hiç huzur kalmamıştı. Artık biliyordu ki görevi, yaptığı hatayı düzeltmek değildi, hiç olmamıştı; yapması gereken, başladığı şeyi bitirmektir, ve bunu bilmek hiç de kolay değildi.

Karanlık dağların arasından çıktı; denizin üzerinde, kuzeyden esen tatlı bir rüzgârla, pırlı pırlı, sınırsız bir sabah hüküm sürüyordu.

Fok balığı tulumunda kalan suyun hepsini içti ve bu ada ile ikinci bir ada arasında uzanan geniş bir geçide gelinceye kadar, en batıdaki burna doğru seyretmeye başladı. O zaman, Doğu Uçyöreleri'nin haritasını gözünün önüne getirerek, buranın neresi olduğunu anladı. Bunlar El Adaları'ydı; dağdan parmaklarını Kargad Toprakları'na doğru uzatan bir çift ıssız ada. İkisinin arasından yelken açtı; akşamüstü, hava kuzeyden gelen fırtına bulutlarıyla kararırken, batıdaki adanın güney sahilinde karaya çıktı. Burada, kumsalın üst yakasında, bir derenin denize döküldüğü yerde küçük bir köy olduğunu görmüştü. İçecek su, ısınmak için ateş ve yatacak yer bulabilecek olduktan sonra, orada nasıl karşılanacağını umursamıyordu.

Köylüler kaba ve çekingen, büyücü asısından korkan, yabancı birine karşı ihtiyatlı ama fırtına öncesi denizden yalnız başına gelmiş birisine karşı misafirperver insanlardı. Ged'e bol bol yiyecek ve içecek ikram ettiler; ocak ateşinin sıcaklığı ve kendi dili olan Hard dilinde konuşan insan sesinin vermiş olduğu huzuru bahsettiler; son olarak da, en çok ihtiyacı olan şeyi, yıkanıp soğuktan ve tuzdan kurtulması için sıcak su ve yatması için bir yatak verdiler.

DOKUZ -İFFİSH

Ged, Batı El Adası'ndaki o köyde üç gün geçirdi. Bu arada kendisini toparladı ve büyü ile denizin sürüklediği tahtalardan değil de, kendinden sağlam bir direği ve yelkeni olan, iyice çivilenmiş ve kalafat edilmiş, sağlam kalaslardan yapılmış, içinde rahatça yolculuk edip, gerektiğinde de uyuyabileceği bir tekne hazırladı. Kuzey'in ve Uçyöre teknelerinin çoğu gibi, sert denizlere dayanabilecek güçte olması için kaplama parçaları birbirine bindirilerek yapılmıştı; her parçası son derece dikkatlice imal edilmiş, dayanıklı bir tekneydi. Ged, bu tekne ile uzun yollar katedebileceğini düşünerek, tahtayı bir de derinlemesine örülmüş büyülerle kuvvetlendirdi. İki üç kişi taşıyabilecek şekilde yapılmıştı tekne; sahibi olan yaşlı adam, kardeşleriyle birlikte, bu kayıkla sert denizlerde ve kötü havalarda çok yolculuklar yapmış olduklarını ve teknenin tüm koşullarda yiğitçe yol aldığını anlattı.

Gontlu açığöz balıkçının tersine, bu yaşlı adam Ged'in büyücülüğünden çekindiği ve ona hayran olduğu için, kayığı bedava verecekti. Ama Ged, sihirbaz usulü yaptı ödemesini; adamın gözlerini kör eden kataraktını iyileştirerek. Buna çok sevinen adam, Ged'e, "Biz tekneye *Deniz Çulluğu* derdik, ama sen ona *Ufkabakan* de ve burnunun iki yanına göz resimleri çiz. Benim minnettarlığım o kör tahtalardan seni gözetecektir; seni denizin üstündeki ve altındaki kayalardan koruyacaktır. Dünyanın ne kadar aydınlık olduğunu, sen bana gösterinceye kadar unutmuştum," dedi.

Ged, El Adası'ndaki dik ormanın altına kurulmuş olan köyde, gücü yerine geldikçe, başka işler de yaptı. Buranın halkı, Ged'in çocukluğunda, Gont'taki Kuzey Vadisi'nde tanıdığı insanlara benziyordu. Bunlar, onlardan bile fakirdi. Onların yanında, kendisini, zenginlerin

saraylarındakinden çok daha rahat hissediyor; daha onlar istemeden, neye gereksinim duyduklarını biliyordu. Hastalıklı ve sakat çocuklara iyileştirme ve koruma büyüleri, köylülerin zayıf koyun ve keçi sürülerine bereket tılsımı yaptı. Ona getirdikleri iğlere ve dokuma tezgâhlarına, teknelerin küreklerine ve tunçtan yapılmış aletlerine, taşlarına Simn Rünü işledi. Kulübelerinin damlarına da evleri ve ev halkını yangından, rüzgârdan ve delilikten koruyan Pirr Rünü yazdı.

Teknesi *Ufkabakan* su ve kurutulmuş balıkla iyice doldurulup hazır olduğunda bile Ged, köyün genç okuyucusuna *Morred'in Kahramanlıkları* ve *Havnor Ezgisi*'ni öğretmek için bir gece daha köyde kaldı. El Adalarına, Adalar Diyarı'nın gemileri çok ender uğradı; bir asır önce çıkartılan şarkılar bile bu köy halkına yeni geliyor, kahramanlar hakkında bir şeyler duymak için yanıp tutuşuyorlardı. Eğer Ged'in başında bu bela olmasaydı, orada seve seve bir hafta veya bir ay daha kalıp bildiği bütün şarkıları onlara söylerdi; böylece bu büyük şarkılar, yeni bir adada daha öğrenilmiş olurdu. Fakat özgür değildi; ertesi gün yelken açarak Uçyöre'nin engin denizlerinden dosdoğru güneye doğru gitmeye başladı. Çünkü gölge güneye doğru gitmişti. Bunu anlamak için arama-efsunu yapmasına gerek yoktu. Bunu sanki sağlam ve çözülmez bir sicim ikisini birbirine bağlıyormuş gibi biliyordu. Aradaki uzaklıklar, denizler, karalar, hiç mi hiç bir şey ifade etmiyordu. Böylece kendinden emin olarak, acele ya da ümit etmeden, gitmesi gereken yolda ilerledi. Kış aylarının rüzgârı onu güneye götürüyordu.

Yapayalnız denizde, bir gün ve bir gece yol aldı; ikinci gün küçük bir adaya geldi. Adanın adının Vemish olduğunu öğrendi. Küçük limandaki insanlar, Ged'e göz ucuyla bakıyorlardı; derken köyün sihirbazı geldi, alelacele. Ged'e ters ters baktıktan sonra selam verdi ve hem gururlu, hem de onu kandırmak istercesine tatlı bir edayla, "Büyücü Hazretleri! Bu aşırı cesaretimi hoş görünüz; yolculuğunuz için gerekli olan herhangi bir şeyi -yiyecek, içecek, yelken kumaşı, urgan- ne olursa, size vermemize izin vererek bizi onurlandırınız. Kızım şu anda kayığınıza, yeni kızarmış bir çift tavuk getiriyor. Yine de ben, eğer uygun görürseniz, bir an önce buradan gitmenizin akıllıca olacağını düşünüyorum. Halkımız büyük bir korku içinde. Kısa bir süre önce, evvelki gün, birisi bizim gösterişsiz adamızı kuzeyden güneye doğru geçmişti; ama bu adamı buraya getiren veya bu adamı burada bırakan bir gemi görünmedi. Bu adamın bir gölgesi de yoktu. Onu görenler, size benzediğini söylüyorlar," dedi.

Bunun üzerine Ged başını eğip döndü ve bir daha arkasına bakmadan Vemish'in limanına gidip, adadan ayrıldı. Adalıları korkutmak veya sihirbazı kendisine düşman etmek, onun hiçbir işine yaramazdı. Böyle olmasındansa, denizde uyuyup, sihirbazın kendisine söylemiş olduğu şeyler üzerinde düşünmeyi tercih ederdi. Bu olay iyice kafasını karıştırmıştı.

Gün sona erdi; gece ise, tüm karanlık saatler ve gri bir alacakaranlık boyunca, denizin üzerinden fısıldayan soğuk bir yağmur eşliğinde geçti. Hâlâ kuzeyden esen hafif bir rüzgâr, *Ufkabakan*'a yol veriyordu. Kısa bir süre sonra yağmur dindi, sis dağıldı; gün ilerleyince Ged, sağ çaprazında kış aylarının o amaçsızca sürüklenen güneşi altında parıldayan, alçak mavi tepeleriyle büyük bir ada gördü. Bu tepelerin arasına kurulmuş küçük küçük kasabaların ocaklarından çıkan dumanlar, kurşuni damlı evlerin üzerine, masmavi asılı duruyordu; denizin bu engin değişmezliği içinde hoş bir görüntü.

Ged limanına dönen bir balıkçı filosunu izledi; altın renkli bu kış akşamında, kasabanın sokaklarından geçerek *Harrekki* adında bir han buldu. Handaki ocak ateşi, bira, kızarmış kuzu pizolasi, hem ruhunu hem de bedenini ısıttı. Hanın masalarında birkaç yolcu daha vardı; Doğu Uçyöreleri'nin tüccarları. Fakat çoğunluğu, buraya kaliteli bira, havadis ve sohbet için gelen kasabalılar oluştuyordu. Buranın halkı, El Adası'nın balıkçı halkı gibi kaba ve mahcup insanlar değildi. Tam kasabalıydılar; uyanık ve temkinli. Belli ki Ged'in büyücü olduğunu anlamışlardı ama bu konuda hiçbir şey söylenmemişti. Sadece hancı, laf arasında (çok da çenesi düşük bir adamdı), bu kasabanın, yani İsmay'in, paha biçilmez bir serveti, yani Roke Okulu'nda yetişmiş, esasını bizzat Başbüyücü tarafından almış hünerli bir büyücüyü adanın diğer kasabalarıyla paylaştığı için çok şanslı olduğunu; şu anda kasaba dışında olsa da, İsmay'in içinde, ailesinden kalma bir evde oturduğunu ve bu yüzden de, bu kasabanın Yüksek Sanatlarla meşgul başka birine gereksinim duymadığını söyledi. "Zaten ne demişler; *bir kasabada iki asa, kavga çıkar sonunda*, öyle değil mi efendim?" dedi hancı, neşeyle gülümseyerek. Böylece Ged'e, büyücülükle rızkını arayan bir gezgin-büyücüye bu kasabada yer olmadığı bildirilmişti. Sonuçta, Vemish'ten pervasızca, İsmay'dense yumuşak bir şekilde kovulmuştu. Oysa Doğu Uçyöreleri'nin misafirperverlik gelenekleri için neler duymuştu Ged. Burası İffish Adası'ydı, arkadaşı Vetch'in doğmuş olduğu ada. Hiç de Vetch'in anlatmış olduğu gibi misafirperver bir adaya benzemiyordu.

Ama yine de, aslında, yüzlerinden iyi insanlar oldukları görölüyordu. Sadece gerçeği sezmışlerdi: Ged'in onlardan ayrı olduğu, onlardan koparıldığı, kötü bir kadere sahip olduğu ve karanlık bir şey tarafından kovalandığı gerçeğini. Ateşin ısıttığı sıcak bir odada esen soğuk bir rüzgâr, bir fırtına tarafından, yabancı topraklardan sürüklenip getirilmiş kara bir kuş gibiydi. Kötü kaderini alıp ne kadar çabuk uzaklaşırsa, bu insanlar için o kadar iyi olacaktı.

"Bir iz peşindeyim," dedi hancıya. "Burada sadece bir iki gece kalacağım." Sesi biraz kasvetliydi. Hancı, köşede duran porsukağacından büyük asaya bir göz atarak, ilk defa hiçbir şey söylemedi; bunun yerine, Ged'in bardağını üzerinden köpükleri taşıncaya kadar kaliteli siyah birayla doldurdu.

Ged, İsmay'de sadece bir gece geçirmesi gerektiğini biliyordu. Onu ne burada, ne de başka bir yerde, hoş tutuyorlardı artık. Yolcu yolunda gerekti. Fakat Ged, bomboş, soğuk denizden ve kendisiyle konuşan tek bir kulun olmadığı o sessizlikten bıkmıştı. Kendi kendine, İsmay'de bir gece daha kaldıktan sonra, ertesi gün gitmeye karar verdi. O yüzden geç yattı; uyandığında hafif bir kar atıstırıyordu. Ged o gün, kendi işleriyle meşgul insanları seyretmek için kasabanın yollarında ve sokaklarında aylak aylak dolaştı. Kürk pelerinlerine sarınmış çocukları, buzdan kalelerinde oynarken, kardan adam yaparken seyretti. Sokak aralarında açık kapılardan, kapıdan kapıya yapılan dedikoduları dinledi. Pancar gibi kızarmış yüzüyle, ateşin önünde koca körüğün saplarını aşağı yukarı açıp kapayan, kan ter içindeki küçük çırağı ile tuncustasını izledi. Kısa gün sona ererken, kızıla çalan sarı bir ışıkla aydınlanmış evlerin pencerelerinden, evlerinde, dokuma tezgâhlarının başında, bir şey söylemek veya gülümsemek için dönüp o sıcak yuvada bulunan kocalarına veya çocuklarına bakan kadınları gördü. Ged tüm bunları dışarıdan, uzaktan, yapayalnız izledi. Bu kadar kederliyken bile, üzgün olduğunu kendi kendisine bile itiraf etmiyordu. Gece karanlığı çökmesine rağmen, hana geri dönmeye gönlü razı olmuyor, sokaklarda dolanmaya devam

ediyordu. Bir adamla bir kızın, neşe içinde caddeden beraberce yürüyerek yanından geçip kasaba meydanına doğru ilerledikleri duydu. Adamın sesini duyar duymaz geri döndü, bu sesi çok iyi tanıyordu.

Çiftin arkasından gidip onları yakaladı. Yalnızca uzaktaki lambaların aydınlattığı alacakaranlıkta onların yanına vardı. Ged'i görünce, kız geriye doğru bir adım attı, fakat adam Ged'i süzdükten sonra, elinde taşımakta olduğu asayı Ged ile aralarına gelecek şekilde, kötü bir hareketten veya tehditten kendisini koruyacak bir engel oluşturmak istercesine havaya kaldırdı. Bu Ged'in kaldıramayacağı kadar ağır bir hareketti. "Beni tanıyacağını zannetmiştim, Vetch," derken, sesi biraz titriyordu.

Bu sözün üzerine bile Vetch bir an tereddüt etti.

"Seni tanıyorum," dedi. Asasını indirdi, Ged'in elini tuttu ve ona sarıldı. "Seni tanıyorum! Hoş geldin dostum, hoş geldin! Seni ne kötü karşıladım, sanki arkamdan gelen bir hayaletmişsin gibi... Üstelik hep senin gelmeni bekledim, yolunu gözledim..."

"Demek İsmay'in, anlata anlata bitiremedikleri büyücüsü sendin. Ben de merak etmiştim..."

"A, evet, onların büyücüsüyüm; ama dinle, sana, neden seni tanıyamadığımı anlatayım. Belki de seni gereğinden çok düşünüyordum. Üç gün önce... üç gün önce burada, İffish'te miydin?"

"Dün geldim."

"Üç gün önce, Quor'un sokaklarında, şu tepelerdeki köyde, seni gördüm. Daha doğrusu, senin bir benzerini, bir kopyanı veya sadece sana benzeyen başka bir adam gördüm. Önümde yürüyor, köyden dışarı çıkıyordu. Onu gördüğüm anda, yoldaki bir dönemeçten dönüyordu. Ona seslendim ama bir cevap alamadım. Peşinden gittim ama kimseleri göremedim. Bir iz yoktu fakat toprak donmuştu. Bu çok tuhaf bir şeydi; şimdi de, sen öyle gölgeden çıkıp geliverince, işin içinde yine bir oyun olabilir diye düşündüm. Çok özür dilerim Ged." Vetch, Ged'in gerçek ismini, biraz gerisinde beklemekte olan kızın duyamayacağı şekilde, yavaşça söylemişti.

Ged de arkadaşının gerçek ismini kullanabilmek için yavaşça konuştu: "Önemli değil, Estarriol. Bu benim gerçek varlığım, ve seni gördüğüme çok memnun oldum..."

Vetch, belki de Ged'in sesinde, salt memnuniyetten başka bir şey daha duydu. Elini hâlâ Ged'in omuzundan çekmemişt; artık Gerçek Lisan'da konuşuyordu: "Başında bir dertle karanlıklardan çıkıp geldin Ged, yine de gelişin bana mutluluk getirdi." Sonra da Uçyöre şivesiyle konuştuğu Hard diliyle devam etti. "Haydi, bizimle birlikte eve gel; biz de eve gidiyorduk zaten. Karanlıklardan çıkmanın zamanı geldi!... Bu benim kız kardeşim, en küçüğümüz, gördüğün gibi benden daha güzel ama daha saf. İsmi Civanperçemi. Civanperçemi, bu Çevik Atmaca, en iyimiz ve benim arkadaşım."

"Büyücü Hazretleri," diye selâmladı kız Ged'i; Doğu Uçyörelere'ndeki kadınların yaptığı şekilde başını terbiyelice önüne eğdi ve saygısını belirtmek için gözlerini elleriyle kapadı; gizlemediği zamanlar, gözleri zeki, utangaç ve meraklı bir ışıltıyla parlıyordu. On dört yaşlarındaydı; ağabeyi gibi kara renkli fakat ince ve zarifti. Elbisesinin kolundan, kanatlarıyla ve pençeleriyle, elinden daha uzun olmayan bir ejderha sallanıyordu.

Hep birlikte, loş sokaktan aşağı doğru ilerlemeye başladılar. Yolda Ged, "Gont'ta, Gont kadınlarının cesur olduğunu söylerler; ama ben bugüne kadar orada, genç bir hanımın bir ejderhayı bilezik diye bileğine doladığını görmedim," dedi.

Bu söz, Civanperçemi'ni güldürdü; hemen cevap verdi: "Bu sadece bir harreki; Gont'ta harreki yok mu?" Sonra utanıp gözlerini örttü.

"Hayır, yok; ejderha da yok. O yaratık bir ejderha değil mi?"

"Meşe ağaçlarında yaşayan; eşek arısı, solucan ve serçe yumurtasıyla beslenen küçük ejderhacıklar. Bundan daha fazla büyümeyiz. Şey, Efendim, ağabeyim sık sık sizin küçük hayvanınızdan, otaktan söz ederdi... hâlâ yanınızda mı?"

"Hayır. Artık yok."

Vetch, sorgularcasına Ged'e döndü. Ama kendisine hâkim olup bir şey sormadı. Ta ki evinde, Ged ile başbaşa, taştan yapılmış ateş çukurunun kenarına oturuncaya kadar.

Tüm İffish adasının baş büyücüsü olduğu halde, Vetch, en küçük oğlan kardeşi ve kız kardeşiyle birlikte, doğmuş olduğu bu küçük kasabada, İsmay'de oturuyordu. Vetch'in babası, belli bir serveti olan bir deniz tüccarıymış. Evleri de, ferah ve sağlam yapıydı. İçi, eşya bakımından oldukça zengindi: Oymalı rafların üstü ve dolapların içi çanak çömlek, kaliteli kumaşlar, tunçtan ve pirinçten kaplarla doluydu. Oturma odasının bir köşesinde bir Taon harpi, diğer köşesinde de Civanperçemi'nin fildişi kakma dokuma tezgâhı duruyordu. Burada Vetch, tüm alçakgönüllülüğüne rağmen, hem güçlü bir büyücü hem de evinin efendisiydi. Evde, evle birlikte yaşanan bir iki yaşlı hizmetkâr, Vetch'in neşe dolu oğlan kardeşi, bir de küçük bir balık kadar seri ve sessiz olan Civanperçemi yaşıyordu. Civanperçemi, akşam yemeğinde iki arkadaşına hizmet edip konuşmalarını dinleyerek onlarla birlikte yedikten sonra, kendi odasına çekildi. Her şey sağlam, huzur dolu ve kesindi: Ged, ateş ışığıyla aydınlanmış odaya göz gezdirerek, "İşte, insan böyle yaşamalı," dedi ve iç geçirdi.

"Yollardan biri bu," dedi Vetch, "ama başka yollar da var. Şimdi arkadaş, eğer mümkünse, son konuştuğumuzdan beri, yani iki yıldan bu yana başından geçen olayları anlat bana. Söyle bana, bu çıktığın yolculuk neyin nesidir; çünkü bu kez bizlerle fazla kalmayacağını çok iyi görüyorum."

Ged, Vetch'e anlattı; sözünü bitirdiğinde, Vetch uzun bir süre derin derin düşündü. Sonra, "Ben de seninle geleceğim Ged," dedi.

"Hayır."

"Sanırım geleceğim."

"Hayır, Estarriol. Bu ne senin işin, ne de senin felaketin. Bu kötü yolculuğa tek başıma atıldım, tek başıma da bitireceğim. Bir başkasının bu yüzden acı çekmesini istemiyorum, özellikle de senin; beni ilk başta bu kötü davranışta bulunmamam için durdurmaya çalışan sendin, Estarriol..."

"Gurur hep senin aklının efendisi olmuştur zaten," dedi arkadaşı gülümseyerek; sanki ikisini de pek az ilgilendiren bir konu üzerinde konuşuyorlarmış gibi. "Şimdi düşün: Tamam, bu senin avın; peki ama başarılı olamazsan, orada bir başkasının bulunup Adalar Diyarı'nı

uyarabilmesi, doğru olmaz mı sence? Çünkü o zaman, gölge korkunç bir güce sahip olacaktır. Veya, diyelim ki başarılı oldun, o zaman orada olanları Adalar Diyarı'nda anlatacak birinin bulunması, böylece bu Kahramanlığın duyulması ve şarkılarının söylenmesi, doğru olmaz mı? Sana hiçbir yardımımın dokunamayacağını biliyorum; yine de seninle gelmem gerektiğine inanıyorum."

Bu şekilde rica edince, Ged arkadaşını kıramadıysa da, "Bu gece burada kalmamalıydım. Ama bile bile kaldım," dedi.

"Büyücüler tesadüfen karşılaşmazlar, arkadaşım," dedi Vetch. "Hem sonra, senin de dediğin gibi, yolculuğunun başında seninleydim. Sonuna kadar da seninle gelmem doğru olur." Ateşe bir odun attı; bir süre ateşi seyreterek oturdular.

"Roke Tepesi'ndeki o geceden beri, sadece bir kişiden haber alamadım, Okul'da da kimseye sormaya cesaret edemedim: Jasper'ı kastediyorum," dedi Ged.

"O, esasını hiçbir zaman kazanamadı. O yaz, Roke'tan ayrıldı ve O-tokne'deki Lord'un sarayında sihirbazlık yapmak için, O Adası'na gitti. Bundan başka bildiğim bir şey yok."

Geniş ateş çukurunun etrafında, neredeyse ayakları korların içinde sessizce otururken, ateşi seyretmeye ve sıcaklığın bacaklarına ve yüzlerine vurmasının keyfini çıkartmaya (çünkü dışarda çok acı bir soğuk vardı) devam ettiler.

Sonunda Ged, alçak sesle konuşarak, "Korktuğum tek bir şey var Estarriol," dedi. "Eğer sen benimle gelersen, bundan daha da çok korkacağım. Orada, El Adaları'ndaki o içeri doğru giren derin koyun çıkmaz sonunda geri döndüğümde, gölge elimin erdiği bir yerde duruyordu ve onu yakaladım... Onu yakalamaya çalıştım. Ama tutabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu yenemedim. O kaçtı, ben kovaladım. Ama bu yine böyle olabilir ve hep böyle devam edebilir. O şeyin üzerinde, hiçbir gücüm yok. Bu avın sonunda şarkısı söylenecek bir zafer veya ölüm olmayabilir; bir son olmayabilir. Hayatımın sonuna kadar, bir denizden diğerine, bir karadan diğerine, bir gölge peşinde, sonu olmayan, anlamsız bir tehlike peşinde, ömrümü harcayabilirim."

"Tersine dön!" dedi Vetch, söylenen uğursuz dileği tersine çevirmek için, sol eliyle elini tersine çevirir gibi bir hareket yaparak. Tüm kasvetli düşüncelerine rağmen, bu Ged'i biraz gülümsetti; bir büyücüden çok bir çocuğa yakışan bir tılsımdı çünkü. Vetch'te her zaman için, bu tür bir köylü saflığı vardı zaten. Yine de, Vetch aynı zamanda, sorunların üzerine üzerine giden, zeki ve açığız bir insandı. "Bu karamsar bir düşünce; üstelik bence, yanlış da. Tam aksine, başladığını gördüğüm şeyin, sonunu da görebilirim. Sen onun doğasını, varlığını, ne olduğunu, öyle veya böyle, anlayacak ve onu eline geçirip bağlayacak ve altedeceksin. Ama zor bir soru bu: nedir karşımızdaki? Beni düşündüren tek bir şey var, bunu bir türlü anlayamıyorum. Görünen o ki, gölge şu sıralar senin biçiminde geziyor; ya da en azından sana benzemeye başladı. Onu Vemish'te de böyle görmüşler, ben İffish'te de böyle gördüm. Bu nasıl olabilir, veya neden böyle olabilir, veya neden Adalar Diyarı'nda böyle olmamıştı?"

"Uçyöreler'de kurallar değişir, derler."

"Doğru; bence de doğru bir söz bu. Roke'ta öğrenmiş olduğum çok iyi büyüler var ki burada ya hiç işe yaramıyor, ya da ters tepiyor. Ayrıca, Roke'ta öğrenmemiş olduğum bazı

sihirler var ki, burada işe yarıyor. Her kara parçasının, kendine ait bir gücü var; ve bir ada, İç Adalar'dan ne kadar uzaklaşırsa, insan bu güçler ve bu güçlerin yönetimleri hakkında, o kadar az tahminde bulunabiliyor. Fakat bence, gölgedeki değişikliğe neden olan tek şey bu değil."

"Bence de. Bence, ben ondan kaçmaktan vazgeçip de ona doğru dönünce, benim irademini ona dönmesi şekil ve biçim kazanmasını sağladı; ama aynı eylem benim gücümü emmesini de engelledi. Benim her hareketimin onda bir yansıması var. O, benim yarattığım."

"Osskil'de senin ismini söyleyerek, ona karşı kullanabileceğin tüm büyücülük güçlerini durdurmuş oldu. Peki ama, neden El Adaları'nda da aynı şeyi yapmadı?"

"Bilmiyorum. Belki de, konuşma gücünü sadece benim güçsüzlüğümden çekip çıkartabiliyordu. Neredeyse benim ağızımdan konuşuyordu: Yoksa benim ismimi nereden bilebilirdi ki? Benim ismimi nereden bildi? Gont'tan ayrıldığımdan beri, bu konu üzerinde kafa patlattım ve bir sonuca varamadım. Belki de kendi biçiminde veya biçimsizliğinde, hiç konuşamıyordur da, bir gebbet olarak, o anda, ödünc bir dille konuşmuştur. Bilmiyorum."

"O halde, onunla bir kere daha gebbet biçiminde karşılaşmaktan sakınmalısın."

"Sanırım," diye cevap verdi Ged, sanki içi ürpermiş gibi ellerini kızıl korların üzerine doğru uzatarak, "sanırım bunu yapamaz. Şu anda ben ona nasıl bağlıysam, o da bana bağlı. Skiorh'a yapmış olduğu gibi, başka bir adamın varlığını ve iradesini ele geçirecek kadar uzaklaşamaz benden. Bana sahip olabilir. Eğer bir daha zayıflar, ondan kaçmaya çalışır ve bağı koparırsam, bana sahip olabilir. Yine de onu, tüm gücümle tutmaya çalıştığımda, buhar olup benden kaçtı... Bu böyle tekrarlanacak; yine de benden, kelimenin tam anlamıyla kaçamıyor, çünkü onu her zaman bulabilirim. Bu iğrenç ve insafsız şeye bağlıyım ve ona hâkim olan kelimeyi bulamadıkça da bağlı kalacağım: Adını yani."

Arkadaşı düşünceli düşünceli sordu: "Karanlık ülkelerde isimler var mı?"

"Başbüyücü Gensher yok dedi. Benim ustam Ogion ise tam tersini."

"Büyücülerin tartışmaları hiç son bulmaz," diye alıntı yaptı Vetch, acı bir tebessümle.

"Osskil'deki Kadim Güç'e hizmet eden o kadın da, taşın bana ismi söyleyeceğine dair yemin etti; ama ben o söze pek güvenmiyorum. Bununla beraber, benden kurtulmak için onun ismini söyleyeceğini vadederek benimle pazarlık yapmaya çalışan bir de ejderha vardı. Ben de kendi kendime düşündüm: Büyücülerin bir sonuca varamadıkları konular, ejderhaların bilgi alanına girebilir."

"Girer ama onlar zalimdirler. İyi de ne ejderhasıymış bu? Son görüştüğümüzden beri, ejderhalarla konuştuğunu söylememiştin bana."

O gece, geç vakitlere kadar konuştular; sonunda hep o sevimsiz konuya, Ged'i neyin beklemekte olduğu konusuna vardıkları halde, birlikte olmaktan duydukları mutluluk her şeyi bastırıyordu. Çünkü aralarındaki sevgi sağlam ve sarsılmazdı; zaman ve koşullar onu hiç yıpratmamıştı. Sabah, Ged arkadaşının çatısı altında uyandı; daha henüz uyku mahmuruyken kendisini o kadar huzurlu hissetti ki, kötü güçler ve kötülüklere karşı korunan bir yerde bulunduğunu zannetti. Bütün gününü, sanki güzel bir dilek değil de kendisine verilmiş bir armağanmış gibi, düşüncelerine yapışmış kalmış bu olmayan-huzurla geçirdi.

Ona, bu evden ayrılmak, son sığınağından da ayrılmak demek olacak gibi geliyordu; o yüzden, bu kısa düş sürerken, huzur dolu yaşamak istiyordu.

İffish'ten ayrılmadan önce yapması gereken Şeyleri halletmek için Vetch, yanında çırağı ile birlikte adanın diğer köylerine gitti. Ged, Civanperçemi ve yaşça Vetch ile kızın arasında olan Vetch'in oğlan kardeşi Karabatak ile birlikte evde kaldı. Karabatak, henüz çocuk sayılırdı; içinde büyücülüğe yönelik bir güç veya dürtü yoktu; İffish'ten, Tok'tan ve Holp'tan başka hiçbir yere de gitmemişti; yaşantısı kolay ve sorunsuzdu. Ged onu hayretle, biraz da kıskançlıkla izliyordu. O da aynı hislerle Ged'e bakıyordu: Her ikisine de diğerinin kendisiyle aynı yaşta olması, yani on dokuz yaşında olması, çok tuhaf, çok değişik geliyordu. Ged, on dokuz yıl yaşamış birinin bu kadar rahat olabilmesine şaşıyordu. Karabatak'ın yakışıklı, neşeli yüzünü çok beğenen Ged, kendisini kuru ve sert buluyordu. Bilmiyordu ki, Karabatak da onun yüzünde derin izler bırakmış yaralarını bile, bir ejderhanın pençe izleri zannediyor ve bunları bir kahramanın işaretleri ve belirtisi olarak gördüğünden, kıskanıyordu.

Böylece, iki genç adam, bir yerde, birbirlerinden utanıyorlardı. Fakat Civanperçemi, kısa bir süre sonra, kendi evinde olduğu ve evinin hanımı olduğu için, Ged'den çekinmekten vazgeçti. Ged, Civanperçemi'ne çok kibar davranıyordu. Civanperçemi'nin Ged'e sorduğu soruların da ardı arkası kesilmiyordu hani. Çünkü, diyordu kız, Vetch onun sorularına hiç cevap vermemiş. O iki gün boyunca kız, yolculara yolluk olarak peksimet yaptı; kurutulmuş et, balık ve yiyecek olarak bulabildiği her şeyi paketledi; ta ki Ged artık durmasını, Selidor'a kadar durmadan gitmeye niyetleri olmadığını söyleyinceye kadar.

"Selidor nerede?"

"Batı Uçyöreleri'nin en uzak noktası, ejderhaların fareler gibi kaynaştığı yer."

"Demek ki, insan Doğudan ayrılmasın; bizim ejderhalarımız fare büyüklüğünde. O halde, yiyeceğiniz hazır; yeteceğine emin misiniz? Bak şimdi, ben bir şey anlamıyorum: Hem ağabeyim hem de sen çok kudretli büyücülersiniz; elinizi sallayıp bir iki söz mırıldanıyorsunuz, iş oluyor. O zaman neden acıkıyorsunuz? Denizdeyken, yemek zamanı gelince, neden *Kıymalı Börek!* deyip kıymalı börek ortaya çıkınca onu yemiyorsunuz?"

"Aslında bunu yapabiliriz. Ama, hani derler ya, laf salatası yemek istemiyoruz. *Kıymalı Börek!* dediğin, sadece bir laf salatası... Biz, mis gibi kokan, son derece lezzetli ve hatta doyurucu bir börek yapabiliriz ama, o yine de sözden başka bir şey olmaz. Mideyi kandırır ama acıkmış olan adama güç kuvvet vermez."

"Demek ki, büyücülerden aşçı olmaz," dedi, mutfaktaki ateşin yanında, Ged'in karşısında oturmakta olan Karabatak. Tahtadan, bir kutu kapağı oyuyordu; bu konuda çok gayretli olmasa da, mesleği oymacılıktı.

"Aşçılardan da büyücü olmaz, ne yazık ki," dedi, mutfak ocağının tuğlalarının üzerinde pişmekte olan son posta peksimetler kızarıyor mu diye bakmak için diz çökmüş olan Civanperçemi. "Ama ben yine de anlayamıyorum Çevik Atmaca. Ağabeyimin, hatta çırağının bile, tek bir sözcükle karanlık bir yerde bir ışık yaktıklarını gördüm. O ışık parlıyordu, parlaktı; insan önünü sözle değil, ışıkla görebilir ancak!"

"Doğru," diye cevapladı Ged. "Işık, güçtür. Büyük bir güç, bizim varlığımızın kaynağı; ama bizim gereksinimimiz dışında, kendinden var olan bir güç. Güneş ve yıldız ışıkları, zamandır;

zaman da ışıktır. Yaşam, güneş ışığında, günlerde ve yıllardadır. Karanlık bir yerde, yaşam, ışığı adıyla seslenerek çağırabilir... Fakat bu, genellikle bir büyücünün herhangi bir şeyin ortaya çıkması için ona seslenmesi veya onu çağırmasıyla aynı şey değildir. Büyücü, kendinden daha büyük olan bir güce seslenmez ve ortaya çıkan da sadece bir gözbağıdır. Orada varolmayan bir şeyi çağırarak, ona gerçek ismiyle seslenmek ise çok büyük bir ustalık ister ki bu da olur olmaz kullanılmaz. İnsan acıktı diye yapmaz bunu. Civanperçemi, küçük ejderhan bir peksimet yürüttü."

Civanperçemi, Ged konuşurken onu can kulağıyla dinleyip dikkatle izlediği için, harrekinin ocağın üzerindeki, çaydanlıkların asıldığı çengelde bulunan sıcak tüneğinden aceleyle inerek, kendinden büyük bir peksimeti kaptığını görmemişti. Küçük, pullu hayvanı kucağına alarak peksimet kırıntılarını yedirirken, Ged'in söylemiş olduğu şeyler hakkında derin derin düşünüyordu.

"Yani, ağabeyimin hep söylediği o şeyi bozmadan, gerçek bir kıymalı börek var edemezsiniz o halde; neydi onun adı..."

"Denge," diye cevap verdi Ged ağır başlı bir edayla, çünkü kız çok ciddiydi.

"Evet. Ama, teknen kazaya uğradığı zaman, o adacıktan tahtadan çok büyülerle örülmüş bir tekneyle ayrılmıştın ve teknen de su almıyordu. Bu da bir gözbağı mıydı?"

"Eh, kısmen gözbağıydı; çünkü ben deniz suyunun teknedeki deliklerden içeri girmesini görmekten rahatsız olurum; o yüzden de, sadece görünüşü yüzünden, tekneyi yamadım. Ama teknenin kuvveti gözbağı değildi; çağrı da değildi; o başka bir sanat oluyor, bağlama büyüsü diye. Tahtalar, bir tek şey, bir bütün, bir tekne oluşturmak için bağlanmışlardı. Tekne, içine su almayan bir tahtadan başka nedir ki?"

"Ben su alanlarından, çok su boşalttım," dedi Karabatak.

"Eh, benimki de almadı değil. Eğer sürekli büyüyü yenilemezsem su alıyordu." Köşedeki yerinden eğilerek tuğlaların üzerinden bir peksimet alıp elleri yanmasın diye hoplatmaya başladı. "Ben de bir peksimet çaldım."

"O halde parmaklarını yakmışsındır. Uzak adalar arasındaki o terkedilmiş sularda, açlıktan kıvranırsan, *Ah! Eğer o peksimeti aşırımsaydım şimdi yerdim*, diyeceksin ama... Ben de ağabeyimin hakkını yiyeyim de, o da seninle beraber açlıktan kıvranabilirsin..."

"Böylece denge sağlandı," dedi Ged, kız yarı kızarmış, sıcak bir peksimeti alıp hapur hupur yerken. Bu söz Civanperçemi'ni güldürünce, lokması boğazında kaldı. Ama derhal ciddileşerek, "Ne demek isteğini, gerçekten anlamak isterdim. Ben çok aptalım," dedi.

"Küçüğüm," dedi Ged, "anlatmasını beceremeyen benim. Eğer vaktimiz olsaydı..."

"Daha vaktimiz olacak," dedi Civanperçemi. "Ağabeyim geri döndüğü zaman, sen de onunla döneceksin, en azından bir süre için; dönmez misin?"

"Dönebilirim," diye cevap verdi Ged, kibarca.

Kısa bir sessizlik oldu; sonra Civanperçemi, tüneğine geri dönmekte olan harrekiyi gözleriyle izleyerek sordu: "Bana sadece şunu söyle, tabii eğer bu bir sır değilse: Işıktan başka hangi büyük güçler var?"

"Sır diye bir şey yok. Varolan bütün güçler, kaynağında ve sonunda tektir, bence. Yıllar

ve uzaklıklar, yıldızlar ve mumlar, su ve rüzgâr ve büyücülük, insanoğlunun elindeki yetenek ve ağacın kökündeki bilgelik: Hepsi bir bütün olarak yükselir. Benim adım, seninki ve güneşin gerçek adı veya bir su kaynağının veya doğmamış bir çocuğunki; bunların hepsi yıldızlar tarafından, yavaş yavaş söylenen, muazzam bir sözcüğün heceleridir. Bundan başka güç yoktur. Başka bir isim de yoktur."

Karabatak'ın elindeki bıçak, oymakta olduğu tahta üzerinde dondu, "Ya ölüm?" dedi.

Kız parlak, siyah başını önüne eğmiş, konuşulanları dinliyordu.

"Bir sözün söylenebilmesi için," diye cevap verdi Ged yavaşça, "sessizlik olması gerekir. Önce ve sonra." Sonra aniden ayağa kalkarak, "Bunlarla ilgili konuşmaya hakkım yok benim. Ben, söylemem gereken sözü yanlış söylemişim. Susmam daha hayırlı; bir daha konuşmayacağım. Belki de karanlıktan başka, gerçek güç yoktur." Böyle diyerek cübbesini aldı ve ocak başını, sıcaklık mutfağı terk etti. Tek başına, sokaklarda çiselemekte olan soğuk kış yağmuruna çıktı.

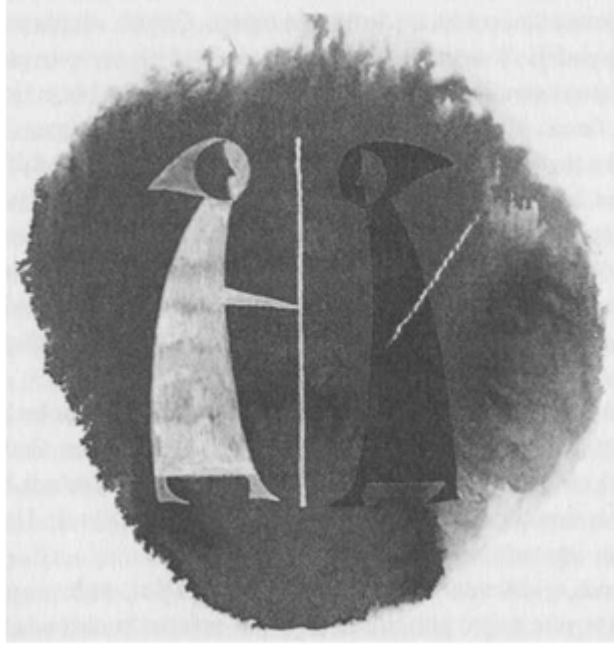
"Lanetlenmiş," dedi Karabatak, Ged'in arkasında biraz korkuyla bakarak.

"Sanırım çıkmış olduğu bu yolculuk onu ölümüne götürüyor," dedi kız, "o da bundan korkuyor ama yoluna devam ediyor." Sanki al alevlerin arasından, tek başına, kış denizinden gelip tekrar ıssız denizlere açılan tekneyi görebiliyormuş gibi, başını kaldırıp baktı. Sonra gözleri yaşardı ama hiçbir şey söylemedi.

Ertesi gün Vetch geri geldi. Onun böyle kış ortasında, üstelik kendisiyle bir ilgisi olmayan, amansız bir maceraya atılmak için yola çıkmasını hiç istemeyen İsmay'in ileri gelenlerinden, yola çıkmak için izin istedi. Sitem etseler bile, onu yolundan alıkoyabilmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kendisini durmadan azarlayan yaşlı adamlardan sıkılan Vetch, "Ben size aidim; hem soy, hem gelenekler, hem de size karşı üstlenmiş olduğun görev nedeniyle, sizinim. Ben sizin büyücünüzüm. Ama, bir hizmetkâr olduğum halde, sizin hizmetkârınız olmadığımı hatırlamanızın zamanı geldi. Geri gelmek için serbest kaldığım an, geri geleceğim: O güne kadar, hoşçakalın," dedi.

Seher vakti, doğuda, denizin üzerinde gri ışık kümeleri toplanırken, iki genç adam, *Ufkabakan'* in içinde, kahverengi, sağlam dokulu yelkenlerini kuzey rüzgârına açarak, İsmay limanından ayrıldılar. Limanda, Civanperçemi onların gidişlerini seyretti; tıpkı tüm Yerdeniz sahillerindeki, denize açılan erkeklerinin ayrılışını seyreden balıkçı karıları ve kızkardeşleri gibi. Kadınlar ne ellerini salları, ne de yüksek sesle seslenirler; sadece, kahverengi ya da gri, kapüşonlu cübbeleriyle oracıkta, tekneden bakıldığında, aradaki su genişlerken gitgide ufalan karada, kıpırdamadan dururlar.

ON -AÇIK DENİZ

Liman artık gözden kaybolmuştu; *Ufkabakan'ın* deniz suyuyla sırlıslıkla olmuş gözleri, önünde uzanan, daha engin ve ıssız denizlere çevrilmişti. Yoldaşlar iki gün ve gecede, İffish'ten Soders Adası'na geçmişlerdi; bu, yüz millik kötü hava koşulları ve ters rüzgârlar demekti. Buradaki limanda çok kısa bir süre kaldılar; ancak su tulumlarını dolduracak ve güvertesi olmayan teknelerinin içindeki takımlarını, yağmur ve deniz suyundan korumak için katran sürülmüş yelken bezi alacak kadar. Bunları daha önce sağlamamışlardı, çünkü normalde büyücüler böyle ufak tefek işleri büyü ile hallederler; son derece sıradan ve ufak büyülerle. Deniz suyunu içilir duruma getirmek içinse, birazcık daha fazla büyüye gerek vardır. Böylece büyücülerin yanlarında taze su taşımalarına gerek kalmaz. Ama Ged, bu konudaki yeteneğini kullanmaya hiç niyetli görünmediği gibi, Vetch'in de kullanmasını istemiyordu. Sadece, "Yapmasak daha iyi," deyince, arkadaşı ne nedenini sordu, ne de onunla tartıştı. Çünkü, rüzgâr yelkenlerini şişirdiği ilk andan beri, her ikisi de kötü bir şeylerin olabileceğini sezmışlerdi; en az bu kış rüzgârı gibi ürpertici bir şeyin. Korunak, liman, huzur, emniyet; bunların hepsi geride kalmıştı. Hepsine yüz çevirmişlerdi. Artık her olayın kendi başına bir tehlike olduğu ve hiçbir hareketin anlamsız olmadığı bir yolda ilerliyorlardı. Giriştikleri bu yolda, en basit bir büyü'nün söylenmesi bile şanslarını döndürebilir, gücün ve sonucun dengesini değiştirebilirdi. Çünkü şu anda, dengenin tam ortasına, ışıkla karanlığın birleştiği noktaya doğru gidiyorlardı. Böyle bir yolculuğa çıkanlar,

düşüncesizce tek bir söz bile etmezler.

Tekrar yelken açarak, beyaz kar tarlalarının sisli tepeler içinde kaybolduğu Soders Adası'nın kıyısı boyunca ilerlediler. Ged, tekneyi tekrar güneye doğru çevirdi. Artık, Adalar Diyarı'nın büyük tüccarlarının hiç ayak basmadıkları sulara girmişlerdi; Uçyöreler'in en son sınırlarına.

Vetch, gidecekleri yönü Ged'in seçmediğini, sadece gitmesi gerektiği yere doğru gittiğini bildiği için, rotaları konusunda Ged'e soru sormuyordu. Soders Adası arkalarında küçülmeye ve solmaya, dalgalar da teknenin burnuna çarpıp tıslamaya başlayınca ve etraflarını, her yandan, ta gökyüzüne kadar gri renkli, muazzam deniz düzlemi kuşatınca, Ged sordu, "Bu yol üzerinde hangi topraklar var?"

"Soders'in güneyinde hiç ada yoktur. Eğer güneydoğuya doğru gidersen, birkaç adaya rastlayabilirsin: Pelimer, Komay, Gosk, Astowell falan. Astowell'e, Sonkara da derler. Onun gerisinde ise Açık Deniz vardır."

"Ya güneybatısında?"

"Rolameny; bizim Doğu Uçyöresi adalarından birisidir; etrafında da birkaç küçük adacık vardır. Sonra Güney Uçyöresi'ne kadar başka bir şey yoktur. Güney Uçyöresi'nde de Rood ve Toom adaları, bir de insanların gitmediği Kulak Adası vardır."

"Biz gidebiliriz," dedi Ged, yüzünü ekşiterek.

"Gitmemeyi tercih ederim..." dedi Vetch, "...dediklerine göre, orası dünyanın uygunsuz bir köşesiymiş; kemik ve uğursuzluklarla doluymuş. Gemiciler, Kulak Adası'ndan ve Far Sorr'dan, dünyanın başka hiçbir yerinden görünmeyen ve bu güne kadar da isimlendirilmemiş yıldızların görüldüğünü söylerler."

"Doğru, beni Roke'a getiren gemide, bundan söz eden bir gemici vardı. Aynı adam Güney Uçyöreler'in iyice ilerisindeki Sal-İnsanları ile ilgili öyküler de anlatmıştı. Bunlar, yılda sadece bir kere, o da salları için büyük kütükler kesmek amacıyla karaya çıkarlarmış; yılın geri kalan zamanında da, tüm o günler ve aylar boyunca, okyanusun akıntılarıyla sürüklenirlermiş. Ama bütün adalardan uzaklarda. Şahsen o saldan köyleri görmek isterim."

"Ben istemezdim," dedi Vetch, sırtarak. "Bana karalardan ve kara insanlarından söz et; bırak deniz kendi yatağında kalsın, ben de kendiminkinde..."

"Adalar Diyarı'ndaki tüm şehirleri görmek isterdim," dedi Ged, yelken ipini tutarak ve önündeki engin, gri boşluğu süzerek. "Dünyanın kalbi, Havnor; efsanelerin yurdu Ea; Way Adası'ndaki Pınarlarla Dolu Shelieth; tüm kentler ve tüm büyük adalar. Sonra küçük adaları; Dış Uçyöreler'deki garip adaları da görmek isterdim. Ta batıdaki, Ejderhalar Yolu'nda da yelken açmak isterdim. Veya kuzeyde buz sahralarından, doğruca Hogen Adası'na gitmek isterdim. Bazıları, bu adanın, tüm Adalar Diyarı'ndan daha büyük olduğunu söylüyor; bazıları da, burasının sadece arasında buzlar olan kayalıklardan oluştuğunu savunuyor. Kimsenin bir şey bildiği yok. Kuzey denizlerindeki balinaları da görmek isterdim... Ama göremem. Sırtımı parlak sahillere dönerek, gitmem gereken yere gitmeliyim. Çok acelem vardı, şimdi de fazla zamanım kalmadı. Bütün güneş ışığını, kentleri, uzak ülkeleri bir avuç güce sattım; bir gölge için, karanlık için." Böylece her doğma büyüme büyücünün yaptığı gibi Ged de, korkusunun ve pişmanlığının ağıtını yaktı; kısa, yarı söylenmiş ama sadece

kendisi için olmayan bir ağıt; arkadaşı cevap olarak *Erreth-Akbe'nin Kahramanlıkları* kahramanın sözlerini yineledi: "Ah, bir kez daha görebilseydim, dünyanın o parlak ocağını; Havnor'un o beyaz kulelerini..."

Böylece, bu terk edilmiş engin sular üzerindeki dar yollarında ilerlemeyi sürdürdüler. O gün gördükleri en önemli şey, güneye doğru yüzmekte olan gümüş balıkların oluşturduğu sürüydü; hiç sığrayan bir yunus, gri göğü yaran bir martı, bir karabatak veya deniz kırlangıcı görmemişlerdi. Doğu kararmaya, batı da kızarmaya başlayınca, Vetch, yiyeceklerini çıkartarak pay etti ve, "İşte son biramız. Soğuk havada, susayacak adamları düşünerek, bu testi buraya koymayı akıl edenin şerefine; kardeşim Civanperçemi'nin şerefine," dedi.

Bunun üzerine Ged, dalmış gözlerini denizden ayırarak iç karartan düşüncelerinden sıyrıldı ve Civanperçemi'ni, belki de Vetch'ten daha içten selâmladı. Kızın düşüncesi, aklına Civanperçemi'nin zekice ama çocuksu tatlılığının duygusunu getirdi. O güne kadar tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. (Zaten o güne kadar hangi kızı tanımıştı ki? Ama o, bunu düşünmüyordu.) "Küçük bir balığa, berrak bir derede yaşayan minik bir sazana benziyor," dedi Ged, "...savunmasız; ama insan yine de yakalayamıyor onu."

Bu söz üzerine Vetch, gülümseyerek Ged'e baktı. "Sen doğma büyüme bir büyücüsün," dedi. "Civanperçemi'nin gerçek ismi Kest." Kadim Lisan'da kest, Ged'in de çok iyi bildiği gibi, minik sazan balığı demektir. Bu Ged'i çok mutlu etmişti. "Belki de bana onun ismini söylemeseydin daha iyi olurdu," dedi.

Fakat, söylediği sözü düşüncesizce söylememiş olan Vetch, "Onun adı sende, en az benim adım kadar emniyette. Hem sonra, sen zaten ben söylemeden de bunu biliyordun..." dedi.

Batının alı, küllerin içinde kayboldu; külrengi de yerini siyaha bıraktı. Deniz de, gök de tamamen karanlıktı. Ged, kürklü yün cübbesine sarınarak, uyumak için teknenin içine uzandı. Yelken ipini tutan Vetch, ona hafif hafif *Enlad'ın Kahramanlıkları* adlı şarkıyı söyledi. Şarkıda, Ak Morred'in nasıl büyük, küreksiz bir gemiyle Havnor'dan ayrıldığı ve nasıl baharda Solea Adası'na vardığında Elfarran'ı meyva bahçelerinin arasında gördüğü anlatılıyordu. Ged, şarkı, sevgililerin aşkının hüznü sonuna varmadan uyuyakaldı. Sonunda Morred ölmüş, Enlad mahvolmuş; büyük ve zalim deniz dalgaları Solea'nın meyva bahçelerini basmıştı. Geceyarısına doğru Ged uyanarak nöbeti devralınca, Vetch uyudu. Küçük tekne, yelkenlerine dolan sert rüzgârla kayarak çalkantılı deniz üzerinde hızla ilerliyor, gecenin karanlığına körü körüne dalıyordu. Fakat karanlık kırılmaya başlamış ve tan yeri ağarmadan, ay kenarları koyulaşmış bulutların arasından parlayarak denizin üzerine zayıf ışıklarını yaymıştı.

Gün doğmadan önce uyanmış olan Vetch, "ay incelmeye başladı," diye mırıldandı, soğuk rüzgâr bir an için yavaşladığında. Ged, aydınlanmaya başlayan gökyüzünün doğusuna, yarım aya baktı; bir şey söylemedi. Gündönümünden sonra, ayın ilk karanlıkta kaldığı geceye Nadas denir. Bu zaman, yazın Uzun Dans Bayramı'nın kutlandığı, ayın en uzun görüldüğü zamanın, tam tersidir. Bu günler, yolcular ve hastalar için uğursuz bir zaman olarak kabul edilir. Nadas'ta, çocuklara gerçek isimleri takılmaz, kahramanlık şarkıları söylenmez, kılıçlar veya sivri, kesici aletler bilinmez, yemin edilmez. Bu günler, yapılan

işlerin hep ters gittiği, yılın en karanlık dilimidir.

Soders'den üç gün sonra, deniz kuşlarını ve yosunları izleyerek dalgalı, gri denizden bir kambur gibi yükselen küçük bir ada olan Pelimer'e geldiler. Ada halkı Hardca konuşuyordu ama lehçeleri Vetch'e bile garip gelmişti. Genç adamlar, biraz taze su bulmak, biraz da dinlenmek için burada karaya çıktılar. İlk başta, merak ve heyecanla, çok iyi karşılandılar. Adanın en önemli kasabasında bir sihirbaz vardı; ama adam delirmişti. Sadece, Pelimer'in temelini yemekte olan büyük bir yilandan söz ediyor; böylece adanın temelinden ayrılıp, halatları çözülmüş bir gemi gibi yüzeceğini ve dünyanın kenarından aşağı düşeceğini anlatıyordu. Başlangıçta genç büyücüleri saygıyla karşıladı; fakat yılan hakkında konuşmaya başlayınca, Ged'e şüpheli şüpheli bakmaya, sonra da birdenbire Ged ile Vetch'e sokak ortasında, casuslar, deniz-yılanının uşakları, diye bağırmaya başladı. Bu olaydan sonra Pelimerliler, Ged ile Vetch'e ters ters bakmaya başladılar; deli de olsa, o onların sihirbazıydı. Böylece, Ged ile Vetch burada fazla kalamadılar; gece çökmeden yola çıkarak, hep güneye ve doğuya doğru ilerlediler.

Denizde yol aldıkları bu günler ve geceler boyunca, Ged, ne gölgeden, ne de avından söz etti. Vetch'in sorduğu, bu konuyla en çok ilgisi olan soru da, (Yerdeniz'in bilinen adalarından gittikçe uzaklaştıktan ve hep aynı rota üzerinde ilerledikleri için) "Emin misin?..." oldu. Ged'in buna cevabı ise, "Demir, mıknaşın nerede olduğundan emin midir?" idi. Vetch başını salladı ve ikisi de bir daha bu konuda bir şey demeden yollarına devam ettiler. Fakat, zaman zaman, eski günlerde yaşamış büyücülerin, tehlikeli güçler ve varlıkların gizli isimlerini bulmak için kullandıkları hünerler ve yöntemler hakkında konuşuyorlar; Palnı Nereger'in, nasıl Kara Büyücü'nün ismini ejderhalar konuşurken duyduğunu; Morred'in nasıl düşmanın ismini, Enlad Ovaları'ndaki savaş alanındaki tozun üzerine, yağın yağmur damlaları tarafından yazıldığını gördüğünü anlatıyorlardı. Bulma-büyüleri, dualar ve sadece Roke'taki Şekillendirme Ustası'nın sorabileceği, Cevaplandırılabilir Sorular hakkında konuştular. Fakat genellikle Ged konuşmalarını, Ogion'un ona yıllar önce bir sonbaharda, Gont Dağı'nın sırtlarında söylemiş olduğu bir şeyi mırıldanarak bitiriyordu: "Duyabilmek için, susmak gerekir..." Sonra sessizleşip, saatler boyunca, durmadan önünde uzanan denizi seyrederek, derin derin düşünüyordu. Bazen Vetch'e, sanki arkadaşı dalgaların, önlerinde uzanan uzaklıkların ve henüz gelmemiş olan gri günlerin arasından, yolculuklarının karanlıklarla kaplı sonunu ve izlemekte oldukları şeyi görüyor gibi geliyordu.

Kötü bir havada, Kornay ve Gosk adalarının arasından geçtiler. Yağmur ve sisin içinde adaların ikisini de göremediler. Adaları geçmiş olduklarını da, ancak ertesi gün, önlerinde, tiz çığlıkları denizde çok uzaklardan duyulan büyük martı sürülerinin üzerinde uçmakta olduğu, sivri tepeli bir ada gördüklerinde anladılar. Vetch, "Bu ada Astowell'e benziyor. Sonkara. Bu adanın güneyinde ve doğusundaki alanlar bomboştur," dedi.

"Yine de, burada oturanlar, daha uzaklardaki kara parçaları hakkında bir şeyler bilebilir," diye cevap verdi Ged.

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu Vetch, çünkü Ged huzursuz bir edayla konuşuyordu. Ged'in bu soruya verdiği cevap da insanı duraksatan, garip bir cevaptı: "Orada değil," dedi, önlerindeki Astowell'e bakarak; sonra bakışları adayı deldi geçti... "Orada değil. Denizde de

değil. Denizde değil ama kuru toprakta: Hangi adada? Açık denizin pınarlarından önce, kaynaklarının ötesinde, gün ışığının kapılarının ardında..."

Sonra sustu; tekrar konuştuğunda, sesi gündelik halini almıştı, sanki bir büyüden veya bir görüden kurtulmuş da, ne olduğunu hatırlamıyormuş gibi. Yüksek kayalıkların arasındaki bir dere ağzına kurulmuş olan Astowell limanı, adanın kuzey kıyısındaydı; kasabanın tüm evleri de ya kuzeye, ya batıya bakıyorlardı. Sanki ada yüzünü, çok uzakta da olsa, Yerdeniz'e, insanlığın olduğu yere doğru çevirmişti.

Hiçbir geminin Astowell'in çevresindeki denizlerde dolaşmaya cesaret edemediği bir mevsimde yabancıların gelişi, heyecan ve korku yarattı. Kadınlar çalı gırpıdan yapılmış evlerinden dışarıya çıkmadılar; çocuklarını eteklerinin arasına saklayarak kapıdan gözetlediler; yabancılar kumsaldan beriye gelirken, korkuyla kulübelerinin karanlığına çekildiler. Soğuğa karşı yetersizce giyinmiş olan erkekler ise, Vetch ile Ged'in etrafında, asık yüzlerle bir halka oluşturdular. Her birinin elinde, ya taştan bir balta, ya da deniz kabuğundan bir bıçak vardı. Fakat bir kez korkuları geçince, yabancıları tüm samimiyetleriyle kucakladılar; sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Adalarına gemiler çok ender geliyordu, hatta Soders ve Rolameny adalarından bile; adadakilerin tunç ve çanak çömlekle değiş tokuş edebilecekleri bir şeyleri yoktu; tahta bile yoktu. Kayıkları bile sazdan örülerek yapılmıştı; öyle bir tekne içinde, Gosk veya Kornay'a ancak cesur denizciler gidebilirdi. Burada, tüm haritaların kıyısında, tek başlarına yaşıyorlardı. Ne bir cadıları, ne de bir sihirbazları vardı; görünüşe göre, genç büyücülerin asalarının da ne olduğunu pek anlamamışlar; bunları, sadece yapılmış oldukları kıymetli maddeden, yani tahta olduklarından dolayı hayranlıkla seyrediyorlardı. Adanın reisi çok yaşlıydı; halkı arasında bir tek o, daha önce, Adalar Diyarı'nda doğmuş bir adam görmüştü. Bu yüzden, Ged onlara çok ilginç gelmişti. Adamlar gidip oğlan çocuklarını, Adalar Diyarı'ndan gelen bu adama bakmaları için getirdiler; çocuklar yaşlandıklarında, Adalar Diyarı'ndan gelen birisini gördüklerini anlatabilsinler diye. Gont'u, hiç duymamışlardı; sadece Havnor ile Ea'yı biliyorlardı. Ged'i de bir Havnor lordu zannettiler. Ged, hayatında hiç görmemiş olduğu beyaz kent ile ilgili soruları, elinden geldiğince cevapladı. Fakat, akşam saatleri ilerledikçe huzursuz olmaya başladı; sonunda, köyün misafirhanesindeki ateş çukurunun etrafında, ellerinde bulunan tek yakacak olan keçi gübresi ve süpürge çalılarının pis kokan sıcaklığında dizilmiş otururken, köy adamlarına sordu: "Adanızın doğusunda ne var?"

Hiç kimse konuşmadı; kimisi sırtıyor, kimisi suratını asıyordu.

Yaşlı reis cevap verdi, "Deniz."

"Onun gerisinde başka hiç kara yok mu?"

"Burası Sonkara. Buradan sonra başka kara yoktur. Dünyanın kenarına kadar, sudan başka bir şey yok."

"Baba, bunlar bilgili adamlar," dedi daha genç bir adam, "bunlar denizci, yolcu. Belki onlar, bizim bilmediğimiz bir karanın varlığını biliyorlardır."

"Bu karanın doğusunda başka kara yok," dedi yaşlı adam, Ged'e uzun uzun baktı; bir daha da Ged'le hiç konuşmadı.

Yoldaşlar, o gece misafirhanenin dumanlı sıcaklığında yattılar. Güneş doğmadan önce

Ged arkadaşını kaldırdı, ona, "Estarriol, uyan. Burada oyalanamayız, hemen gitmemiz gerek," diye fısıldayarak.

"Niye bu kadar erken?" diye sordu Vetch, uykulu uykulu.

"Erken değil... geç. Çok yavaş izledim. Benden kaçmanın yolunu buldu; böylece beni kötü bir sona mahkûm etti. Benden kaçmaması gerek. Ne kadar uzağa giderse gitsin, onu izlemem lâzım. Eğer onu kaybedersem, ben de kaybolurum."

"Nereye doğru izleyeceğiz onu?"

"Doğuya. Gel. Ben tulumları suyla doldurdum."

Köyde, kulübelerden birinin karanlığında ağlamakta olan bir bebekten başka kimse uyanmadan, misafirhaneden ayrıldılar. Bebek susunca her yer yine sessizliğe büründü. Yıldızların solgun ışığında, dere ağzının yolunu buldular; *Ufkabakan'ı*, bağlı bulunduğu taş babadan çözerek, siyah sulara doğru ittiler. Böylece, Astowell' in doğusuna, Açık Deniz'e doğru, Nadas'ın ilk gününde, gün doğmadan önce yola koyuldular.

O gün, hava açıldı. Dünya rüzgârı soğuk ve kesik kesik esiyordu. Ged büyürüzgârı çıkarttı. El Adaları'ndan ayrıldığından beri yaptığı ilk büyüydü bu. Doğuya doğru, hızla yol almaya başladılar. Tekne, ilerledikçe gövdesine çarpan, büyük, dumanlı ve ısıllı dalgalarla titredi ama onu yapan kayık ustasının söylediği gibi, zerafetle, büyürüzgârına, büyüyle Roke'ta yapılmış bir kayık kadar dayanarak ilerliyordu.

O sabah Ged, rüzgâr büyüsünü ve yelkenin dayanması için yaptığı büyüyü yinelemek dışında hiç konuşmadı. Bu arada Vetch, teknenin kışında, biraz huzursuz, uykusuna devam etti. Öğle vakti yemeklerini yediler. Ged, yiyeceklerini, idare ederek kardeş payı yaptı. Bunun ne anlama geldiği oldukça belirgindi; fakat her ikisi de tuzlu balıklarını ve peksimetlerini yerken bir şey söylemedi.

Bütün bir akşam üstü boyunca, sağa sola sapmadan, hızlarını yavaşlatmadan, doğuya doğru yol almaya devam ettiler. Bir ara Ged, sessizliğini bozarak, "Dünyanın, Dış Uçyöreler'den sonra başka karanın olmadığı bir denizden ibaret olduğuna inananlardan mısın, yoksa, dünyanın öbür yüzünde başka Ada Diyarları veya daha keşfedilmemiş büyük karalar olduğuna inananlardan mısın?" dedi.

"Şu anda," dedi Vetch, "dünyanın sadece bir yüzü olduğu ve çok ileri giden birinin, dünyanın kenarından düşeceğine inananlarla aynı düşüncedeyim."

Ged gülümsemedi; içinde hiç neşe kalmamıştı. "İnsanın orada nelerle karşılaşacağını, kim bilebilir ki? Sahillerimizden ve kumsallarımızdan hiç ayrılmadığımız için, bunu bizler bilemeyiz."

"Gerçeği bulmaya çalışanlar olmuştu, ama hiç geri gelmediler. Ayrıca, bilmediğimiz yerlerden de, bize hiç gemi gelmiyor."

Ged cevap vermedi.

Bütün gün ve bütün gece boyunca, büyü'nün güçlü rüzgârıyla, kabarmış okyanusta doğuya doğru sürüklenerek ilerlediler. Ged hava karardığı andan gün ışığına kadar nöbet tuttu; çünkü karanlıkta, onu çeken veya onu yönlendiren etken, daha da fazlaşıyordu. Ayın doğmadığı o zifiri karanlıkta, teknenin burnuna çizilmiş olan gözlerden daha uzağını

görememesine rağmen, hep önüne bakıyordu. Gün doğduğunda, esmer yüzü yorgunluktan gri bir renk almış ve soğuktan öyle tutulmuştu ki, dinlenmek için yere zor uzandı. Fısıldayarak, "Büyürüzgârını batıdan ver, Estarriol," dedi ve uyudu.

Güneş doğmadı; biraz sonra da, kuzeydoğudan, teknenin pruvasını döven bir yağmur geldi. Bir fırtına değildi bu, sadece uzun ve soğuk kış yağmurları ve rüzgârlarıydı. Kısa bir süre sonra, satın almış oldukları yelken bezine rağmen, üstü açık olan teknedeki her şey su içinde kaldı. Vetch'e kendisi de iliklerine kadar ıslanmış gibi geldi; Ged ise uykusunda titriyordu. Arkadaşına acıyarak, belki biraz da kendisini düşünerek, yağmur yüklü bu sert ve kesintisiz rüzgâra biraz yan dönmeye çalıştı. Ama, Ged'in isteği doğrultusunda büyürüzgârını kuvvetli ve sabit tuttuğu halde, iklim üzerindeki etkisi burada, karadan bu kadar uzakta çok az işe yarıyor; Açık Deniz'in rüzgârı onun sözünü dinlemiyordu.

Durum böyle olunca, Vetch biraz korkmaya başladı. İnsanların üzerinde yaşamaları için yaratılmış karalardan bu kadar uzaklaşırlarsa, kendisinde ve Ged'de ne ölçüde büyücülük kudreti kalacağını merak etmeye başladı.

O gece tekrar Ged nöbet tuttu ve bütün gece boyunca, tekneyi doğuya doğru yönlendirdi. Gündüz olduğunda, dünya rüzgârı yavaşlar gibi oldu ve güneş pırl pırl parladı. Fakat dalgalar o kadar yükselmmişti ki, *Ufkabakan*, bu dalgalara, sanki bir tepeyi tırmanır gibi bir hamle yaparak tırmanmak zorunda kalıyordu. Bir süre için dalga tepesinde asılı kaldıktan sonra da birdenbire suya dalıyordu; sonra tekrar bir sonraki dalgaya tırmanıyor, sonra tekrar tırmanıyor, sonra tekrar, tekrar; hiç durmadan devam ediyordu.

O günün akşamında Vetch, uzun sessizliklerini bozarak konuştu. "Arkadaşım," dedi, "bir keresinde, bir karaya geleceğimizden eminmişsin gibi konuşmuştun. Senin görüşün hakkında hiç şüphem yok ama bu bir numara olabilir; izlemekte olduğun şey tarafından, seni okyanusta insanların ulaşamayacakları kadar uzak bir yere çekmek için hazırlanmış bir aldatmaca olabilir. Güçlerimiz, yabancı denizlerde değişebilir veya azalabilir. Gölge yorulmuyor, acıkmıyor veya boğulmuyor."

Teknede yan yana oturuyorlardı, ama Ged ona uzaklardan, geniş bir uçurumun ötesinden bakıyor gibiydi. Gözleri dertliydi ve cevap verirken ağırdan alıyordu.

Sonunda, "Estarriol, iyice yaklaştık," dedi.

Bu sözleri duyan arkadaşı, doğru yolda olduklarını anladı. O zaman korktu. Ama elini Ged'in omuzuna koyarak, sadece, "İyi o halde; bu çok iyi," dedi.

O gece tekrar Ged nöbet tuttu; çünkü karanlıkta uyuyamıyordu. Ne de üçüncü gün geldiğinde uyuyabildi. Hâlâ, deniz üzerindeki o aralıksız, çevik ve korkunç hızla ilerlemeye devam ediyorlardı. Vetch, saatler ve saatler boyunca bu kadar kuvvetli bir büyürüzgârını devam ettirebildiği için, Ged'in gücüne hayret ediyordu; üstelik burada, Açık Deniz'de, Vetch'in kendi gücünün zayıfladığını ve yolunu şaşırdığını hissettiği bu yerde. Yollarına devam ettiler, ta ki Vetch, Ged'in söylemiş olduklarının doğru çıktığını, denizin kaynaklarının ve gün ışığının kapısının ardına gittiklerini düşünmeye başlayıncaya kadar. Ged teknenin burnunda duruyor ve her zamanki gibi ileriye gözlüyordu. Ama artık okyanusa bakmıyordu; veya Vetch'in görmekte olduğu okyanusu, gökyüzünün kenarına doğru kabarmakta olan bomboş su kütlesini görmüyordu. Ged'in gözleri, gri denizin ve gri göğün üstüne binen ve

onları örten karanlık bir görüntüyü algılıyordu. Karanlık büyüyor, örtü kalınlaşıyordu. Vetch bunların hiçbirini göremiyordu; yalnız arkadaşının yüzüne bakınca, o da bir an için bir karanlık gördü. Yollarına devam ettiler, ettiler. Onları aynı teknede, aynı rüzgâr sürüklediği halde, sanki Vetch dünya denizi üzerinde doğuya doğru gidiyor, Ged ise, doğusu batısı, doğan ve batan güneşi veya yıldızları olmayan bir diyarda, tek başına ilerliyordu.

Ged, birdenbire teknenin burnunda ayağa kalktı ve yüksek sesle konuştu. Büyürüzgârı dindi. *Ufkabakan*'ın ilerlemesi durdu ve bir tahta parçası gibi, büyük dalgaların üzerinde inip kalkmaya başladı. O anda dünya rüzgârı, her zamanki gibi güçlü ve doğruca kuzeyden esiyordu ama kahverengi yelken gevşemiş, hiç kıvırdamıyordu. Dalgaların yavaş yavaş salladığı tekne, asılı kalmış, hiçbir yöne doğru gidemiyordu.

"Yelkeni indir," dedi Ged, küreklerin başını çözüp yerlerine yerleştirerek sırtını dönüp kürek çekmeye başlarken; Vetch de onun dediğini çabucak yerine getirdi.

Sadece, dalgaların görüş alanlarını kapatacak kadar kabarıp alçaldıklarını gören Vetch, neden şimdi kürek çektiklerini anlayamıyordu. Ama bekledi; kısa bir süre sonra, dünya rüzgârının yavaşlayıp, dalgaların küçülmeye başladığını fark etti. Teknenin tırmanışları ve düşüşleri, gitgide azalmaya başlamıştı. Artık sanki tekne, Ged'in güçlü kürek darbeleri sayesinde, kapalı bir limanın içindeymiş gibi, hemen hemen kıpırtısız duran deniz üzerinde ilerliyordu. Ged'in kürek çekerken, kayığın yolu üzerinde ne var diye omuzundan geriye baktığında gördüklerini, kıpırdamayan yıldızlar altındaki tepeleri göremediği halde Vetch, büyücü gözüyle dalgaların diplerinde, teknenin etrafında toplanmaya başlayan bir karanlık gördü; kabarmış dalgaların kumla boğulmaya başladıklarından alçalıp ağırlaşmaya başladığını fark etti.

Eğer bu, bir gözbağı tılsımıysa, inanılmaz derecede güçlüydü: Açık Denizi kuma çevirmek. Vetch, aklını ve cesaretini toplamaya çalışarak Açığa Çıkarma Büyüsü'nü okumaya başladı; yavaş yavaş söylenen her hece arasında, bu garip, kuruyan ve kumsallaşan okyanus cehenneminde bir değişiklik, bir kıpırtı olup olmadığına bakıyordu. Ama hiçbir hareket yoktu. Belki de büyünün -büyü zaten sadece kendi görüşünü etkileyebilirdi; yoksa etraflarındaki sihre hiçbir hükmü olmazdı- burada hiçbir etkisi yoktu. Belki de ortalıkta gözbağı yoktu; dünyanın sonuna gelmişlerdi.

Ged, hiçbir şeyi umursamadan, gitgide daha da yavaşlayarak ve sadece kendi görebildiği kanallar veya sığılıklar arasından bir yol bularak, kürek çekmeye devam etti. Tekne, omurgası sürtündükçe titriyordu. Omurganın altında, denizin engin derinlikleri yatıyordu; yine de karadaydılar. Ged, kürekleri çektikçe iskarmozlar takırdıyordu; bu korkunç bir sestti, çünkü başka hiçbir ses yoktu. Suyun, rüzgârın, tahtanın, yelkenin tüm sesleri, belki de sonsuza kadar bozulmayacak bu sessizlik içinde yok olmuştu. Tekne hareketsiz kaldı. Kıl bile kıpırdamıyordu. Deniz, gölgeli ve el değmemiş kuma dönüşmüştü. Karanlık gökyüzünde hiçbir şey kıpırdamadı; ne de, gözün görebildiğince, ta yoğunlaşmakta olan karanlığa doğru uzanan, uzanan, uzanan kuru ve gerçek dışı topraklar üzerinde bir kıpırtı oldu.

Ged ayağa kalktı, asasını aldı ve teknenin kenarından aşağıya sıçradı. Vetch, Ged'in denize düşüp batacağını düşündü; mutlaka bu kuru ve belirsiz örtü, suyu, göğü ve ışığı gizliyordu. Ama artık deniz yoktu. Ged, yürüyerek tekneden uzaklaştı. Karanlık kumun

üzerinde, gittiği yöne doğru ayak izleri beliriyor ve adımlarının altında kum hisirdiyordu.

Asası, tılsımışığı ile değil, berrak beyaz bir ışıkla parlamaya başladı; öyle ki, kısa bir süre sonra ışık sağan bu sopayı tutan parmakları, ışınların etkisiyle kıpkırmızı görünmeye başlamıştı.

Tekneden uzaklaşarak, ileriye doğru büyük adımlarla ilerliyordu, ama gittiği herhangi bir yön yoktu. Burada yön yoktu; doğu, batı, kuzey, güney yoktu; sadece, bu yana ve öte yana vardı.

Olanları seyretmekte olan Vetch'e, Ged'in elinde tuttuğı ışık, karanlıkta ilerleyen bir yıldız gibi görünüyordu. Işığın etrafındaki karanlık yoğunlaşıyor, daha da kararıyor ve bir araya toplanıyordu. Bunu, ışık sayesinde önünü görebilen Ged de fark etmişti. Bir süre sonra, ışığın aydınlatığı çemberin en uç köşesinde, kumların arasından bir gölgenin kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü.

İlk başta gölgenin bir şekli yoktu; fakat yaklaştıkça, bir adam biçimine bürünmeye başladı. Yaşlı bir adama benziyordu; Ged'e doğru ilerleyen gri renkli ve asık yüzlü bir adam. Fakat Ged, gelmekte olan adamda, babasının görüntüsünü yakaladığı halde, aslında onun yaşlı değil genç bir adam olduğunu fark etti. Jasper'dı bu; Jasper'ın küstah, yakışıklı, genç yüzü, gümüş tokalı gri cübbesi ve kasıtlı yürüyüşü. Aralarındaki karanlık havayı delerek Ged'e dikmiş olduğu bakışları, nefret doluydu. Ged, durmadı, ancak adımlarını yavaşlattı ve ilerledikçe, esasını biraz daha yükseğe kaldırdı. Asa parladı; ışığında, Ged'e doğru yaklaşmakta olan hayaldeki Jasper görüntüsü gitti ve yerine Pechvarry'nin görüntüsü belirdi. Fakat Pechvarry'nin yüzü, boğulmuş bir adamın yüzü gibi, şişmiş ve solmuştu; ellerini garip bir şekilde, sanki onu çağırıyormuş gibi ileri doğru uzatmıştı. Ged, yine de durmadı; ilerlemeye devam etti; artık aralarında sadece birkaç metre kalmıştı. Derken, Ged'in önündeki şey çehresini tamamen değiştirdi; sanki büyük kanatlarını açıyormuş gibi her iki yanına doğru yayıldı, çırpındı, kabardı ve tekrar büzüştü. Ged, bir an için onu Skiorh'un beyaz yüzüyle gördü; sonra kendisini ayrılmadan izleyen, bir çift buğulu göz olarak; sonra birdenbire hiç tanımadığı, titreyen dudakları ve kara bir boşluğa açılıyormuş hissini veren çukur gözleriyle, bir adamın veya bir canavarın korkunç yüzü olarak gördü.

Bunun üzerine Ged esasını iyice yükseklere kaldırdı; asanın parlaklığı dayanılacak gibi değildi; öyle beyaz ve öyle kuvvetli parlıyordu ki, bu asırlık karanlığı bile zorluyor ve yırtıyordu. Bu ışığın altında, Ged'e doğru ilerleyen o şeyden, tüm insan suretleri sıyrılıp ayrılmıştı. Bir araya toplanan şey, büzüştü, karardı ve kum üzerinde, pençeye benzeyen dört kısa bacakla sürünmeye başladı. Ama yine de ilerlemeye devam ediyor, ağzı, burnu ve kulakları olmayan, hortuma benzer sivri, hayvansı çehresini Ged'e doğru kaldırıyordu. Karşı karşıya geldiklerinde, etrafında parlayan beyaz büyücü ışığında, karalığı iyice belirginleşmişti. Doğruldu. Sessizlikte, adam ile gölgesi, yüz yüze gelerek durdular.

Ged, yılların sessizliğini bozarak, yüksek ve açık bir sesle gölgenin ismini söyledi; aynı anda, dudakları ve dili olmayan gölge de aynı sözü söyledi: "Ged." Ve bu iki ses, tek bir sestti.

Ged, esasını bırakarak elini uzattı ve gölgeyi, kendisine uzanan kara benliği, yakaladı. Işıkla karanlık birleşti, kaynaştı ve tek bir bütün oldu.

Fakat karanlıkta, kumların ilerisinde olanları dehşet içinde seyretmekte olan Vetch'e, Ged yenilmiş gibi gelmişti. Çünkü, keskin parlaklığın azalıp solduğunu görmüştü. İçini bir öfke ve çaresizlik kapladı, kuma atladı; ya arkadaşına yardım edecek, ya da onunla birlikte ölecekti. Kuru kumlar üzerinde, küçülmeye başlayan solgun ışığa doğru koşmaya başladı. Fakat koştukça, ayaklarının altındaki kumlara batıyor, kumlarla, bir bataklıktaymış veya şiddetli bir akıntıdaymış gibi cebelleşiyordu. Sonra birdenbire, gürleyen bir sesle, gün ışığının zaferiyle, kışın ısırın soğuğuyla, tuzun yakan tadıyla birlikte, dünya tekrar eski halini aldı ve Vetch, gerçek ve canlı bir deniz içinde debelenmeye başladı.

Yanında, tekne boş olarak gri dalgaların üzerinde salınıyordu. Vetch, suyun üzerinde başka bir şey göremiyordu; yükselen dalgalar gözüne kaçıyor, görmesini engelliyordu. Pek iyi bir yüzücü olmadığından, tekneye ulaşabilmek için elinden geldiğince uğraştı, sonunda kendisini tekneye çekti. Öksürerek ve saçından süzülen suları kurulamaya çalışarak, ümitsizce etrafına bakındı; ne yöne bakacağını bilemiyordu. En sonunda, dalgaların arasında, uzaklarda, biraz önce kum olan, şimdi ise azgın denizin kaplamış olduğu yerde, kara bir şey gördü. Küreklere asılarak, büyük bir gayretle arkadaşına doğru ilerledi; Ged'in kolundan yakalayarak tekneye çıkmasına yardım etti.

Ged afallamıştı; gözleri hiçbir şey görmüyor gibiydi; görünürde bir yarası yoktu. Asasını, artık ışıdamayan, kara porsukağacından asasını, sağ eliyle sıkı sıkı tutuyor, bırakmıyordu. Hiç konuşmadı. Bitmiş, sırlıslık olmuşt ve tir tir titrer bir halde, yelkeni açıp kuzeydoğu rüzgârını yakalayan Vetch'e hiç bakmadan, direğin yanına büzüştü. İleride, yollarının üzerinde, güneş batıp da gökyüzü kararana, mavi bir ışık denizi içindeki uzun bulutların arasından, karanlıklar okyanusu üzerinde bir fildişi yüzük veya bir boynuzun kenarı gibi parlayarak güneşin ışınlarını yansıtan yeni ay doğuncaya kadar, Ged'in dünya ile hiç ilgisi olmadı.

Ged başını kaldırarak, batıda, uzakta parlayan yeni aya uzun uzun baktı.

Uzun bir süre bakmaya devam ettikten sonra, asasını bir savaşçının kılıcını tuttuğu gibi iki eliyle kavrayarak, dimdik ayağa kalktı. Gökyüzüne, denize, üzerlerindeki rüzgârla şişen kahverengi yelkene ve arkadaşının yüzüne baktı.

"Estarriol," dedi, "bak, bitti. Bitti artık." Kahkaha attı. "Yara iyileşti," dedi, "artık bütünüm, özgürüm." Sonra eğilerek, başını kollarına dayadı ve bir çocuk gibi ağladı.

O ana kadar Vetch, korku dolu bir endişeyle Ged'i izliyordu, çünkü karanlık topraklarda neler olduğunu görememişti. Teknede yanında duranın Ged olduğundan emin olamadığından, Yerdeniz limanlarına Ged'in görüntüsü ve biçimine bürünmüş olabilecek bu kötü şeyi götürmektense, tahtaları kırarak, delik açıp tekneyi denizin dibine yollamak için, elini saatlerdir demirin üzerinde tutuyordu. Ama şimdi arkadaşını görüp onun konuştuğunu duyunca, bütün tereddütleri kayboldu. Ve Vetch, gerçeği görmeye başladı: Ged, ne kaybetmiş ne de kazanmıştı, ama kendi ölümünün gölgesini, kendi ismiyle adlandırarak, kendisini bütünlemişti; tam bir insan olmuştu: Tüm kişiliğinin bilincinde olan, kendisinden başka hiçbir güç tarafından kullanılamayacak veya ele geçirilemeyecek, o yüzden de hayatını hayattan yana yaşayacak, hiçbir zaman yıkım, acı, nefret ve karanlığın hizmetine girmeyecek bir insan. En eski şarkı olan *Ea'nın Yaradılışı*'nda, "Söz sessizlikte, ışık karanlıkta, yaşam ölürken; bomboş gökyüzünde uçarken parlar atmaca," denir. Açık Deniz'in

enginlerinden esen kış gecesinin rüzgârı, arkalarından gelip tekneyi batıya doğru götürürken, Vetch artık bu şarkıyı yüksek sesle söylüyordu.

Tam sekiz gün boyunca yol aldılar; karaya varıncaya kadar bir sekiz gün daha ilerlediler. Birçok kez su tulumlarını, büyü ile tatlandırılmış su ile doldurmak zorunda kaldılar. Balık avladılar, ama balıkçı büyüleri kullandıkları halde çok az balık avlayabildiler, çünkü Açık Deniz'in balıkları gerçek isimlerini bilmez, o yüzden de büyüye kulak asmazlar. Birkaç tütsülenmiş et parçasından başka yiyecek bir şeyleri kalmayınca, Ged, ocaktan peksimet çaldığında Civanperçemi'nin denizde acıktığı zaman bu yaptığına pişman olacağını söylemiş olduğunu hatırladı. Aç da olsa, aklına gelenler onu mutlu etmişti. Çünkü kız aynı zamanda onun, ağabeyiyle birlikte geri geleceğini de söylemişti.

Büyürüzgârı onları üç günde doğuya götürmüştü ama batıya geri dönmek için on altı gün yol aldılar. Açık Deniz'de, kışın Nadas zamanı, o kadar uzaklaşmış olan hiç kimse, üstü açık balıkçı teknesiyle giden iki genç büyücü Estarriol ve Ged gibi geri dönememişti. Çok büyük fırtınalarla karşılaşmamışlardı; pusulayı ve Tolbegren yıldızını izleyip, sürekli olarak dümen kırarak, daha önce gelmiş oldukları yolun biraz daha kuzeyinden bir rota izlemişlerdi. Bu şekilde, Astowell'e geri gitmemişler; Far Tolly ve Sneg Adaları'nı görmeden geçmişlerdi. İlk gördükleri kara, Koppish adasının en güney burnuydu. Dalgaların üzerinden, büyük kaleler gibi yükselen taş kayalıkları gördüler. Deniz kuşları, karaya çarpıp köpüren dalgaların üzerinde halkalar çizerek uçuyor, küçük köylerin bacalarından çıkan dumanlar, rüzgârda mavi mavi süzülüyordu.

Buradan İffish'e fazla yolları kalmamıştı. İsmay limanına sakin ve karanlık bir akşam, kar yağmadan hemen önce vardılar. Onları ölüm krallığının sahillerine kadar götürüp geri getiren tekneleri *Ufkabakan'ı* bağlayıp, dar sokaklardan büyücünün evine gittiler. Ateşle aydınlanmış sıcacık yuvaya girerken, bir kuş kadar hafiftiler; Civanperçemi, sevinçten çığlıklar atarak onları karşılamaya koştu.

Eğer İffish'li Estarriol sözünü tutup Ged'in ilk büyük kahramanlığının şarkısını yaktıysa bile, bu şarkı kaybolmuş demektir. Doğu Uçyöreleri'nde, sahillerden günlerce uzaklıkta, okyanus uçurumunun ötesinde bir yerde, kuru topraklara çıkan bir teknenin öyküsü anlatılır. İffish'te, tekneyi kullananın Estarriol olduğu söylenir; fakat Tok'da, bir fırtına yüzünden Açık Deniz'e sürüklenen iki balıkçı olduğunu söylerler; Holp'ta ise öykü, Holplu bir balıkçının başından geçmiştir. Adam, teknesini, oturduğu görünmeyen kumlardan kurtaramadığı için, hâlâ oralarda gezmekteymiş. Böylece, Gölge'nin şarkısından geriye, uzun yıllar boyunca, adadan adaya sürüklenen bir tahta parçası gibi, birkaç destan kırıntısı kalmıştır ancak. Fakat *Ged'in Kahramanlıkları* adlı şarkıda, Ged'in Ejderhalar Yolu'nda yara almadan yaptığı yolculuktan veya Erreth-Akbe'nin Halkası'nı Atuan Mezarları'ndan alıp Havnor'a geri götürmesinden, veya Roke'a son kez, dünyanın tüm adalarının Başbüyücüsü olarak geri dönmesinden önce yapmış olduğu bu yolculuktan ve gölge ile karşılaşmasından hiç söz edilmez.